Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Kruse, L.
Titel | Title:	Dramatiske Værker.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 4
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Trykt paa Hofboghandler L. Beekens Forlag, 1818-1820
Fysiske størrelse | Physical extent:	4 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

55, – 153.

Det Kgl. Bibliotek
130025800630

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Dramatiske Værker

af

L. Kruse.

Fierde Deel.

Kiøbenhavn 1820.

Trykt paa Hofboghandler L. Beekens Forlag
hos P. D. Kiøpping.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Fosterſønnerne, Sørgeſpil.

Ungdomsvennerne, Skueſpil.

Inhalt.

Vorlesungen, Einzelne.

Vorlesungen, Vorgelesene.

Fosterſønnerne.

Sorgeſpil i fem Optoge.

Personerne:

Phokas, Keiser.

Prisk us, hans øverste Feltherre.

Zeno.

Constantin } dennes Fostersønner.
Marcian }

Eusebia, Zenos Datter.

Narses, Keiserens Yndling.

En Anfører.

En Fisker.

Livvagt. Hæren.

Handlingen foregaaer i Tempe, en yndig Dal imellem Bjergene Olymp og Ossa.

Første Optog.

Skuepladsen forestiller en Deel af den romantiske Dal, Tempe. Baggrunden sluttes paa den ene Side af Bierget Olymp, paa den anden af Ossa. Floden Pennus snoer sig imellem dem i romantiske Krumninger.

I

Constantin. Marcian, begge bevæbnede med Sværd, Piil og Bue, staae paa et Klippestykke, og stirre ud i en fiern Egn. Langt fra hører man Larmen af et Slag.

Marcian.

Hvor tydeligt nu Stridens Lummel høres!
Og dumpe Jammerskrig af Saarede!
Det nærmer sig! kom! Lad os hurtig flygte;
Hist byder os Olymp en sikker Hule!

Constantin.

Jeg flygter ei! det længe var mit Ønske,
Engang at see et blodigt Slag! Din Frygt
Skal ei forskiærtse mig det store Syn!

Marcian.

Dog har vor Fader strængt forbudt os det!

Constantin.

Jeg agter høit hans Villie! Dog hvad man
Saa let ei seer igien, kan jeg saa let
Ei lade mig forbyde. Jeg har Vaaben,
Og har en Arm, som veed at føre dem.
drager sit Sværd, Marcian vinder ham det bes
hændigen af Haanden.
Fordømt!

Marcian smilende.

Hvor er nu al din Heltestolthed?

Constantin.

Hvi maa Du altid træde mig i Veien!

Marcian.

Nu! er jeg feig?

Constantin.

Det est Du ei! Tilgiv mig!

Marcian omfavner ham.

Det har jeg alt! der er dit Sværd tilbage,
Men spar dit raske Mod, til Faren vinker!
Dumdristig søge den — gior Helten ei!

2

De Forrige. Phokas kommer ind i en Fægtning, forfulgt af to Perser, og synker under Kampen i Knæe.

Phokas.

Til Hielp, til Hielp! Vee! Jeg er overmandet!

Perserne vil giennembore ham. Marcian og Constantin ile ham til Hielp og forjage disse.

Marcian.

Ha! flyer saasandt som J har Livet kiært!

de hielpe Phokas op.

Du lever! Nu fat Mod da! Est du saaret?

Phokas.

J Armen, mueligt flere Steder! Vee mig!
Som Ild fra Himlen brænder det i Saaret!

Marcian

fører ham hen til et Sæde; til Constantin:

Staae du ham bi, imens jeg søger Hielp!

gaaer.

3

Phokas. Constantin.

Constantin.

Hvo est du arme Mand, som, paa din Flugt,
Forfulgt og heelt forladt, traf heldig os?

Phokas.

En riig Mand er jeg! Lad det nu for Tiden
Dig være nok!

Constantin.

Det melder alt din Klædning!
Dog ganske uden Følge?

Phokas.

Det er flygtet!

Constantin.

Hvad! flygtet? Ha, de feige Trælleſiæle!
Jeg havde bedre valgt mig mine Folk!

Phokas.

Jeg holdt dem for de Lappreſte i Hæren!

Conſtantin.

Saa elſke de Dig ei! For den man elſker
Man giver Blod og Liv i Farens Stund.
Dog hvis mit Blik ei ſkuffer ſig i dit,
Saa er, hvis Du ei elſkes, Grunden dertil
Alene vel at ſøge i Dig ſelv!

Phokas.

Forvovne! aldrig har endnu jeg taalt,
At man tiltalte mig i ſlig en Tone.

Conſtantin.

Troer Du ſaalet at kunde ſkræmme mig,
Fordi ret ſtort Du tykkes om Dig ſelv!
Her ſige uden Frygt vi, hvad vi tænke!

4.

De Forrige. Marcian. Euſebia.

Marcian.

Jeg bringer Dig en Engel til din Lindring.

Phokas.

Ha! ſmukke Barn!

Eusebia

med Balsam og Bindsler.

Lad mig forbinde Saaret!

hun forbinder Armen.

Phokas.

O! Vee! Du gyder mig ny Ild deri!

Constantin.

Hvor kan en Mand, med et saa steenhaardt Aasyn,
Udbryde som et Barn i kiælen Klynken!

Eusebia.

Det Saar vil læges, førend Du formoder.

Phokas.

O! Vee!

Constantin.

Saa let jo, som et frygtsomt Kys,
Berører hendes Haand Dig, skaantsomt, sikkert!

Eusebia.

Det er alt giort. Den Balsam virker snart.
Spørg kun vort Nabolaug! Hver kan bevidne
De Underværker, denne Salves Kraft
Har frembragt, selv mod Bid af vilde Dyr,

Og hvor det skarpe Jern skar ind til Benet,
Selv Den, som knustes i sit Fald fra Klippen,
Har den tilbagekaldt fra Dødens Strube!

Phokas.

Modtag min Tak, du venligmilde Pige!

Eusebia.

At lindre Smerter er min bedste Lyst!
vil gaae.

Phokas.

Hvor vilst Du hen! Bliv hos mig!

Eusebia.

Nu! jeg iler
At tilberede Dig en qvægsom Ret.

Phokas.

Bliv heller her! en keiserlig Belønning
Har Du i Vente!

Eusebia.

Naar dit Saar helbredes,
Saa er jeg riigt belønnet.
gaaer.

5

Phokas. Constantin. Marcian.

Constantin.

Lad os høre,

Hvad vel en Keiser for Belønning har!

Phokas.

Med gylden Regn han overstrømmer hende!

Constantin.

Men ei slig gylden Regn har Værd for hende.

Phokas.

Han skiænker hende riigt anseeligt Land!

Marcian.

Den glade Ro, som denne Dal omfatter,

Hun bytter ikke for den heele Verden!

Phokas.

Han hæver hende høit til Rang og Vælde!

Og lægger Tusinde for hendes Fod!

Constantin.

At byde over Trælle, er vel det

Et Lod, værd at misunde! Et langt bedre

Er hende tildeelt her! Hun veed, at herske
I alle deres Bryst, som kiender hende.

Phokas.

Hvor er jeg vel? Forunderlige Væsner
Omgive mig, Alt hvad jeg seer og hører,
Heelt forekommer som en Troldom mig!

Marcian.

Viid, denne Dal, som sig i stille Ynde
Udbreder mellem Ossa og Olymp,
Er Tempe!

Phokas.

Tempe! Denne Dal er Tempe!

Constantin.

Forfølg med Øiet Pennus Sølverstrøm,
Hvori fast tyve Stæder, fuldt i Blomster,
Et Billede paa Velstand, speile sig!
Hist hæver sig det høitbetaarnte Gonnus,
Et vigtigt Værn for Dalbeboeren.

Marcian.

Phalanna skuer hist, fra hiin med Ranker

Bekranſte Høi, ned paa den ſkionne Omegn,
Og bryſter ſig, ſom alle Stæders Dronning!

Conſtantin.

Igiennem hine Elmes Grene titter
Det travle Gyrtons unge Laarne frem!
Paa tungtbeladne Skibe, ſender det
Til fierne Kyſter Frugten af ſin Flid!

Marcian.

Hiſt breder yppig ſig Elata ud,
Af tvende Strømme broderlig omfavnet!

Conſtantin.

Hiſt, i det grønne blege Fierne, blinker
Det høiſt begunſtede Larisſa frem,
Som, med ſit rige Tempels gyldne Straaler,
Imøde glindſer Solen, ſelv en Soel!

Marcian.

See, hvor den milde Æthers lette Blaa
I Pennus klare Sølverſtrøm ſig ſpeiler!

Conſtantin.

For dine Fødder breder mildt Naturen
Sit blomſtervirkte Trylleteppe ud!

Marcian.

Indaander Du ei friſk den ſøde Vellugt,
Hvormed dets underfulde Farveblanding
Opfylder heelt den rene Luft, og ſtrømmer
Paany fra hver en Kant dig Livskraft til?

Conſtantin.

See, hvor, i fagre liſplende Forening,
Her Kildernes ſølvblinkende Criſtal
I Krumninger ſig ſlynge gjennem Dalen!

Marcian.

Og Lunden af Sølvpopler og Plataner,
Som klynger tæt ſig op til Oſſas Fod,
Indbyder den Dig ei i ſine Skygger
Til Tænkſomhed? Af alle Træers Stammer
Opranker ſig en ſkrueformig Fletning
Af Planter, vikler ſig i deres Grene,
Forener ſig i dem til Blomſterkrandſe,
Og tvinger Lundens mørke dunkle Alvor
Et evigt Foraarsſmiil heel venligt af.

Conſtantin.

At intet frydtomt Billede ſkal møde,

Dit glade Øie, hvorhen det end seer,
Saa klavrer paa Olymps og Ossas Vægge
Det muntre Epheu trofast op, for ødsel,
Riigt at bekkæde dem med evigt Grønt.

Marcian.

Dog paa den anden Side Ossas Klipper
Fremviser andre Billeder Naturen:
Der rage nøgne Klippekanter frem,
Og strække i ufrugtbart Graat sig op
I Skyerne. En Biergstrøm styrter rædsomt
Med Bulder ned, som milevidt kan høres,
Og bryder sig, med en, ei af Naturen,
Betvunget Magt, igiennem snevre Kløfter,
En ødelæggende, unærsom Vei!
Ved Biergets Fod, død ligger, vildt adspredt
Afrevne Klippemasser i sit Gruus.
Ei hæver sig rundt om, af den med evig
Forbandelse beladte Grund, et Græsstraa.
O! maatte der den vilde Krigs Anfører
Et Øieblik betragtende kun standse!
Et sanddrue Billed saae han paa den Jammer,

Hans Enevældes Tigergrusomhed
Har udbret vidt om paa den skionne Jord.

Phokas.

I tale i ungdommelig Begeistring!
Nu, denne Egn behager ogsaa mig!
Dog siger først og fremst mig, hvo I ere?

Marcian.

Den bedste Faders ei uværde Sønner!
En Deel af denne Dal tilhører ham,
Den største fast — dog bie, der er han selv.

6

De Forrige. Zeno.

Zeno

høist forbauset, i det han bliver Phokas vaer.

Hvad seer jeg? Ha!

Phokas

betragter ham vist.

Hvordan? Ha! skuffes ikke
Mit Øie af et Blændværk! Hvad! Du selv!

Zeno.

Jeg selv.

Phokas.

Saa har jeg fundet Dig omsider;
Saa est Du endelig da i min Magt?

Zeno.

Endnu seer jeg alene Dig i min!

Phokas

seer sig frygtsom om.

Hvordan, Forvovne! Du fordrister Dig!

Zeno.

Nu, see Dig om, hvor har Du vel dit Følge?

Phokas.

Din Keiser truer Du?

Marcian forbauset.

Hvad, Keiseren.

Constantin ligeledes.

Hvad, denne Mand er Phokas?

Zeno.

For min Herre
Erkiender jeg min Keisers Morder ei!

Phokas.

I hvilken Øglehule er jeg falden?

Zeno.

Vær uden Frygt! Du est i sikkre Hænder!
Og i min Fiende ærer jeg min Giæst!

Phokas.

Du frække Røver! Svar mig paa det Spørgsmaal,
som nu saa længe brænder i mit Bryst!
Lever min Søn? og han, som jeg — Siig: lever
Heraklius?

efter et Ophold.

Svar!

Zeno.

Ja! de leve, Begge!

Phokas.

Hvor? hvor?

Zeno.

Du seer dem her for dine Øine!

Phokas

betragter dem vist.

Min Søn den Eene! Helved! og den Anden
Moritzs, min Fiendes mig forhadte Ynge!

Hvor er jeg? Lesner mig min Harm med Fatning?
Mit Hierte strømmer over af en Glæde,
Et Glædesvæld, som intet Sprog kan male!
Dog al min Tænkekraft forvirrer sig;
Thi mine Følelser sig haardt bestride.
Ved hiint saa skiændige, uhørte Rov,
Som Du begikst mod mig, er Held og Lykke,
Er hver en Glædesfunke stiaalet mig!
For mine Tanker stod Heraklius,
Og med hver Dag, som svandt, saae jeg ham voxe,
Alt som han voxte mere trudselsfuld.
Jeg svor ham tusindfoldig Død, — dog hvor?
Hvor rækked vel mit Sværd den lønlig Skiulte?
Jeg forsked i hver Afkrog af mit Rige!
De Snueste af mine Speidere anspored
Forgiæves jeg til en utrættet Vaagen!
Ja! i min vilde Rasen svæved mig
Selv den Beslutning for, at lade myrde
Al Ungdom i mit Land, af mandligt Kiøn,
Og lige Alder med Heraklius.
Den skrækkelige Tanke kun, saa træffer

Og Bøddeløxen din saa længe savnte
Saa heedtbegrædte Søn, holdt mig derfra.

Zeno.

Erindrer Du saavel og alt hvad Du
Mod mig begikst. I tyve lange Aar
Nu kaager Hævnens evigheede Glød
Usvalt i mig! den modnes vel engang
Da bringer den Dig heele Helveds Angst,
I den Fortvivlelse, du har forskyldt! —
Hvi staae I uden Fatning mine Sønner?
Ved dette Optrin! Værer uden Frygt!

Phokas.

Siig: hvo af disse Tvende er min Søn?

Zeno.

Udfind ham selv!

Phokas.

Velan! Naturen vil
Forraade ham for mig!

Zeno.

Det mener du?
Vel mueligt! Vi vil see det! Hvo af Eder,

Der føler sig at være Phokas Søn,
Han kaste rask sig i sin Faders Arme!

begge Ynglingene klynge sig op til Zeno.

Constantin.

Du er min Fader!

Marcian.

O! Forlad mig ikke!

Zeno.

De klynge ængstlig sig til mig! Hos Ingen
Af dem bevæger sig en sønlig Drivt
Mod Dig! Erkiender Du i denne Taushed
Ei dybt Naturens velfortiente Straf?
Ak! for saamegen unaturlig Udaad,
Som kold og hjertelos du har udøvet
Mod den. O! see! hvor Deres Hjerte gyser
Blot ved den Tanke, Du er deres Fader!

Phokas.

Ha, tomme Ord! sig frem: hvo er min Søn!
Tov længer ei, thi jeg vil vide det!

Zeno.

Jeg nævner Dig ham ei!

Phokas.

Du skal det.

Zeno.

Neppe!

Thi det er Pligt for mig at dølge det!

Phokas.

Hvad drømmer Du om Pligter gamle Daare?

Zeno.

Behøver ei, jeg for Heraklius's
Kostbare Liv et Gidsel! kan jeg finde
For denne mig og Verden kiære Spire
Et bedre Pant, end just din egen Søn!
Hvad? Staaer Du ei i Fare for at dræbe
Den elskte Søn nu i den samme Død
Hvormed dit Sværd Heraklius monn' true?

Phokas.

Saa være tifold du fordømt! Dig har
Kun til min Qval mig Helved sendt imøde!

Zeno.

Paaskynd ei selv den frygtelige Stund

Hvori jeg selv frivillig løser denne
Dybtskiulte Hemmelighed.

Phokas afsides.

Ha, blot ved Navnet
Heraklius gaaer Iis mig giennem Hiertet!

Zeno.

Kommer med mig nu mine Sønner. Snart
Skal I erfare, hvad jeg tør opdage
Af den Begivenhed, som gav mig Eder.

gaaer med dem begge.

7.

Phokas eene.

Saa nær, saa nær min Søn! min Eneste!
Ei mindre nær den allerfrygteligste
Af mine Fiender! Græsselige Stilling
Du grændser til den dybeste Fortvivlen!
Hvad gier jeg nu? Hvor finder jeg den Rette?
Hvem trykker jeg til Hiertet? med hvis Blod
Skal jeg udslukke Frygtens Helvedglød?

8

Phokas. Zeno kommer tilbage.

Zeno.

Man søger Dig!

Phokas.

Mig? ha! er jeg opdaget?
Hvo har forraadt mig? Er her intet Skiul,
Slet ingen Hule her, som kan beskytte
Mit Liv for Fiendens Falkeblik?

Zeno.

Vel sømmer
Sig slig en Angst for Orientens Herre!
Ei Fienden, dine Mænd kun søge Dig,
Din Hær har seiret, anført af din store
Feltherre Priskus, dog først efterat
Du gavst ham frie Hænder ved din Flugt.
Og meer fuldstændig var end ingen Seier!

Phokas.

Min Seiren, siger du? O! Guddoms Ord!

For Støvets Tunge alt for skiønt! min Seiren!
Du skuffer mig dog ei? hvor er de? hvor?
Jeg iler, flyver, styrter dem imøde!

iler ud.

Dækket falder.

Andet Optog.

I

Zeno. Eusebia.

Eusebia.

Hvor stor din Frygt end er, staaer det til mig at
lægge i dit Bryst
Den savnte Ro paany, saa vil jeg det,
Om end derved mit Hierte skulde briste,

Zeno.

Ak! det er netop det, hvorfor jeg frygter!

Eusebia.

Saa tael med freidigt Mod! har jeg ei ofte
Bevisst dig, at ethvert af dine Ord
Faldt i en frugtbar villig Jord hos mig?
Og skulde nu just mangle mig paa Kraft,
Nu da det gielder om din Ro, min Fader!

Zeno.

Dit Hierte er det ei jeg frygter for,
Jeg frygted kun de unge Fyrsters Hierte.

Jeg seer de Begge elske Dig, og begynde
Med meer, langt meer end Broderkierlighed,
Den heede Stræben, som hver Kraft i dem
Fortærer, den, at kappes om din Yndest,
Vil sønderbryde snart hver anden Skranke.
O! bæver du for Følgen ei! Handler Du
I en saa farlig Stilling høist fornustig,
Du foretrækker Ingen for den Anden!
Gior det den kloge Pige uden Selvtvang?
Og giver Hiertet ei, i lønligt Valg,
En af dem, taust hos sig, et afgiort Fortrin?
Du tier! Dog staaer flux din Kind i Glød!
Du elsker, men har ei endnu tilstaaet det
For den Udvalgte? Nu! det priser jeg!

Eusebia.

Kan jeg vel see den Eene græmme sig
Tildøde over, ak! Den Andens Seier?

Zeno.

Jeg vil ei vide, vil selv ikke giette
Hvem den Udkaarene er; dog kan ei længer
Det blive saa; og hvad ei før er skeet,

Maae, uden Toven, nu vi skride til.
Min ædle Ven, Philippus i Larissa,
Vil tage mod min Datter, som en Fader!
Benyt da Tiden, for med hellig Alvor
At lægge Hiertet fra sin Lidenskab!
Jeg kiender Dig, med munter Sicæleroe,
Stolt af din mandige Beslutning, vender
Du til din Faders Bryst tilbage! Hvad?
O! finder du ei ved den aabne, trygge
Fortroelighed, hvormed mit Hierte stoler,
Med Tillid, paa din Kraft, dit Væsen styrket!

Eusebia.

Mistanke vel og ængstlig Frygtsomhed
Det finder jeg; men ingen værdig Tillid.

Zeno.

Her er for Dig i hver Henseende farligt.
Et Uveir truer os heelt nær! Vel smiler,
Naar det har udraast, Himlen klar igien —
Heel længe haaber jeg. Jeg vil, at Stormen
Skal skride Dig med Ro forbi!

Eusebia.

Jeg roelig langt fra Dig, imens du giver
Dit elskte Hoved her til Priis for Faren?
Jeg i Larissa, medens Du, min Fader,
Befinder Dig i et Uhyres Vold,
For hvem, med Gysen, heele Verden bæver!

Zeno.

Af ham har Intet jeg at frygte for!
Fra Dig kun truer Fare! Hvorhen føres
Din Lidenskab? Behøver jeg vel først
At nævne Dig de Grunde, som paabyde
Dig stræng Fornægtelse? Jeg veed, de svæve
Klart for din Siel, saa klare som for min!
O! tov ei med at qvæle denne Flamme,
For den fordærvelig fortærer Dig!

Eusebia.

Forlang ei det Umulige af mig!
Den, jeg saa varmt, saa uforklarligt elsker,
Skal paa dit unaturlig strænge Bud
I Øieblikket, flux ei meer jeg elske!
O! det kan ei et trofast, kiærligt Hierte!

Zeno.

Saa vidt kom det med Dig, Ulykkelige!

Eusebia.

Miskiend mig ikke, Fader i din Smerte!
Jeg elsker ham, med al min Siels kraftfulde
Bestemthed jeg vil evig elske ham,
Og ved min Kierlighed mig evig fryde!
Dog med min Siels kraftfulde, lige Fasthed
Formaaer jeg ogsaa at forsage ham;
At dølge kiækt, for ham, mit Hiertes Drivt!
De skiulte Følelser skal evig være;
En Løndom for ham, som han ei skal ahne.

Zeno.

Det kunde Du?

Eusebia.

Jeg kan det, og jeg vil det.

Zeno.

Du Stærke! Herlige! har du og Mod
At sværge mig det til?

Eusebia.

Gud hører mig!

Jeg sværger dig det, ved min elskte Moders
Forklarte Aand, ved hendes stille Aske!
Det Helligste for mig i al Naturen.

Zeno.

Saa hør da og, hvad ikke, uden Hensigt,
Var hidindtil en Hemmelighed for Dig!
Dog kald mig først de unge Fyrster hid!

hun gager.

Er din Langmodighed, o Fader hisset!
Omsider trættet da af al hans Udaad!
Og bryder Hævnens Dag omsider frem!

2

Zeno. Eusebia. Constantin. Marcian.

Zeno.

Kommer hid mine Sønner, og fornemmer
Hvad stort, utroeligt jeg nu maa forkynde!
Mig bandt Fortroelighedens hellige Baand
Fast til min Keiser Moritz. Som i Krigen
Jeg var hans Følgesvend, saa og i Freden;
Med altid voxende Fortroelighed
Han lagde mange tunge Herskersorger

Trygt paa sin Vens trofaste Bryst; min Stræben
Var uden Hvile for hans Riges Vel!
Min Keisers Venskab var, som min Bevidsthed,
Mig meer end Løn. Hans skarpe Øie trængte
Dybt i mit Bryst, og saae dets lyse Flammer.
Hvad ei jeg turde ønske, aldrig haabe,
Gav han sin Ven mildt i sin Søsters Haand.
Ak! hendes Engle-Reenhed, hendes Ynde!
Den findes ikke meer paa denne Jord.
Vel flyde ikke mine Taarer meer,
Dog hviler stedse end med salig Veemod
Mit Blik paa Dig, der staaer i Aand og Hierte,
Saavel som i din rene Skionheds Glands,
For mig, et helligt Billede af hende.

Eusebia.

O! Du min Moder!

Zeno.

Ak! en haabefuld
Velsignet Dreng hun skiænkte mig før Dig.
Knap var han fyldt et Aar, før i Ponnonien
Et vældigt Oprør udbrød imod Moritz.

En Mand, nbøielig som trodsig,
Barbariskraa, og destomeer forvoven.
Som Intet var ham at tabe, stod
I Spidsen for Oprørsskaren! Giætter
I ikke hvem?

Constantin.

Ha! ganske skikkert, Phokas!

Zeno.

De Keiseren afsendte, for i Spiren
At qvæle Giæringen, bedrage ham,
Maaskee kun selv af Hykleren bedragne.
Og saa fremsvulmed snart Oprørersværmen
Til en utallig Hær; mod fierne Fiender
Stod Moritzs Magt, udover Rigets Grændse.
Med snare Fremskridt styrted Phokas Alt,
Hvad ham i Veien stod, brat overende.
Og nærmed sig den skrækopfyldte Stads
Forsvarberøvede og svage Mure.
Med en forblindet Pøbels sultne Hob
Stod Phokas længe alt i lønligt Forbund.
Udenfor Overmagt, Forræderie

Forinden, lykkes det ham snart, at trænge
I Staden ind; hvor Patriarken selv,
En feig, trælsindet Mand, sveg Eed og Pligt,
Og satte Kronen paa Tyrannens Hoved.
Med alle Sine flyede Keiseren
Brat til Chalzedon, hvor en Skare Bødler
Indhentede ham! Min Smerte hindrer mig,
At male Eder alle blodige Rædsler,
Som det usalige Chalzedon saae.
I tunge Kiæder Moritz blev med sine
Fem Sønner slæbt til Død paa Retterpladsen,
Fem Sønner siger jeg! Nei ikkun fire
Var det af hans — den Femte var min Søn!

Eusebia.

Din Søn?

Zeno.

Begræd ham! Agt din Keisers Sønner
Dog meer din Smerte værd. Chalzedon svømmed
I Taarer, mens, med Guddoms Majestæt
Og med den sande Christen, Moritz leed
Med et i Himmelglands forklaret Aasyn!

Saa tit et af de elskte Sønners Hoved
Faldt for hans Blik, saae det mod Himlen venligt
Og priste Gud med overjordisk Styrke,
Indtil hans eget nedsank i sit Blod.
I staae forstenet alle.

Eusebia.

O! min Keiser!
Ulykkelige Fyrster! O! min Broder!

Zeno til Marcian.

Du staaer min Søn! betaget heelt af Skræk!

Marcian.

Min Siel er deelt imellem Sorg og Afskye.

Zeno til Constantin.

En ædel Vrede gløder i dit Aasyn!

Constantin.

Hævn over Phokas! aldrig mættet Hævn,
Uslukkelig! Ha, som Tyrannens Blodtørst!

Eusebia.

Hvad havde vel det skyldfri Barn, min Broder,
Forbrudt?

Zeno.

Fat Dig min Datter, thi han blødte
For et ophøiet, herligt Øiemeed!
O! den forklarte Engel smiler mig
Velsignende end Bifald til fra Himlen.
Jeg tænkte: hvis det kunde lykkes Dig,
At redde kun een Green af Keiserstammen;
Hvis du opholdt i den en mægtig Hævner,
Dit Fædreland sin bedste Genius:
Slig Handling var det største Offer værd.
Tænkt var knap Tanken, før med den og var
Den modigste Beslutning hurtig fattet.
At vinde Fangevogteren var let.
I dybest Midnat tog jeg selv mit Barn,
Det slumrede saa sødt, sit Hoved lænet
Tæt til mit Bryst! da aabned Fængslet sig,
Jeg lagde tanst det ned, og greb den Yngste
Af Keisersønnerne, af lige Alder
Med min, og iilte med mit ædle Bytte
Hurtig derfra.

Eusebia.

Det kunde du, du Grumme!
Beundre maae jeg dog din stærke Daad!

Zeno.

Den, som usynlig ledede min Tanke,
Giod ogsaa mig i Brystet Kraft dertil!
Thi ikkun saa kan selv jeg fatte det,
At under saadan Gang ei Hiertet brast!
Dog ved min Hiemkomst sank jeg sandseslos
Til Jorden; længe var min Fatning borte;
Men da nu Barnet smilte venligt til mig,
Og strakte begge Arme mig imøde,
Saa trykte jeg med dobbelt Faderømhed
Det til mit Bryst, og sank paa mine Knæe,
Og giorde høit en hellig Eed til Gud,
Fromt at indvie det mit hele Liv.
Uhyret raste end; paa samme Plads
Med trende Døttre blødte Keiserinden!
Og Moritz's Venner traf et lige Lod.
Af Alle blev allene jeg forskaant.
Jeg blev endog kaldt til Tyrannens Hof

Og anbetroet de keiserlige Skatte!
Stigt Under, mig, som Alle uforklarligt,
Blev mig i Lidens Løb kun alt for klart.
Ei mig, min skionne Ægtefælles Ynde
Galdt denne Gunst! ak, hendes rene Fromhed
Opflammed i hans Bryst hver dyrisk Attraa.
En Juleaften lod han iilsom mig,
Som til en vigtig Statsforretning, kalde!
Da faldt, som af en Hændelse, i Øiet
En Ring ham, som jeg bar paa Fingeren.
Han ønskte sig en lignende, og udbad
Sig min til Mynster blot for Konstneren.
Sorgløs gav jeg ham den og gik. Just var
Den hellige Messe i Sophietemplet
Tilende. Mængden strømmed ud af Kirken.
Eusebia, min Viv laae ned for Altret.
Da hvidsked hende en Eunuk i Øret,
At jeg i Slottet vented hende hurtig,
Og viste som sit Budskabs Tegn min Ring!
Fort af Eunuken iilte hun derhen,
Og traadte sorgløs i de store Sale!

Som en Dør aabned sig, saa lukkes hurtig
Den anden efter hende, indtil hun
Stod i Tyrannens Sovgemak; hvor Phokas
Mod hende ilte, heed i Elskovs Brynde;
Men med Foragt, hun stødte stærk ham bort!
Da traadte ham til Hielp hans troe Eunuker,
Med Magt udøved han sit Helvedsværk!
Bleg som et Liig hun sendtes mig tilbage;
Jeg kiendte neppe meer de ædle Træk,
Saa var' de af Fortvivlelse forandret.
Fra nu af tog hun ingen Spise til sig,
Det milde Øie lukked iugen Søvn,
Dov var hun for sin Husbonds Bønner; kold
For hver en Taare stirrede hun stivt
Paa Jorden kun; og taus var hendes Læbe;
Til døende hun aabned den, for at
Kundgiøre mig den rædselfulde Daad,
Og klemte kiærligt omt min Haand, til hendes
Var kold i min.

Eusebia
halv afmægtig i Marcians Arme.

Algode Gud! min Moder!

Marcian.

Eusebia!

Constantin.

O! doe ei! doe ei, før
Vi staae ved Hævnens fulde Maal!

Marcian.

Hun seer paa os med Taarer i sit Blik!

Zeno.

Mig henrev og den overvættes Smerte!
Jeg havde neppe Kraft til at udrive
Mig fra det Uveir, som paany brød løs!
Hiin Fangevogter havde ikke taugt,
Og Sagnet trængte sig til Phokas Øre,
I hurtig Flugt var Redning kun for os.
Dog gav mig Hævnens Styrke og dens Liſt
En Borgen først for min Heraklius!
Saa dobtes Keiserstammens sidste Spire!
Nu havde Phokas og en Søn, med hiin
Af lige Alder. Dennes Amme var
Mig af Taknemmelighed længst hengiven.
Hun stial hans Søn, og flygtede med mig

End samme Nat; i Havnen vented os
Et riigt med mine Skatte ladet Skib.
Fem Dage seiled, Dodsangst dog i Hierlet,
Vi hurtig frem med rask og venlig Medbør!
Da stege vi i Bondedragt paa Land,
Og søgte, ensomt paa afsides Veie,
En ukiendt Afkrog i Thessalien,
Og længe var hiin Hule hist vor Tilflugt.
Da Phokas, træt omsider af sin Forsken,
I flere Aar gav efter i sin Søgen,
Paany jeg voved mig til Dagens Lys
Med Eder, mine Børn. I denne Dal,
Ved dette Hierte saae jeg Eder voxe,
Skiønt, herligt op til Mænd af Aand og Kraft.

Constantin.

Hvad? og det Vigtigste fortier du?
Siig mig, hvis Søn er jeg?

Zeno.

Til Tiden kommer,
Maa Eders Udspring end fordølges Eder.
Jeg lader Eder ene, mine Sønner!

I Maalet for min Stolthed og min Frygt
Jeg høster først min Omsorgs beste Frugt,
Naar Ligestore, ei I ligge under
Saavel for Lykkens Smiil, som Skiæbnens Ugunst.
Følg mig Eusebia.

gaver med sin Datter.

3

Constantin. Marcian begge i dyb Taushed.

Constantin i dybe Tanker.

Min Smerte nægter
Mig Taarernes Velgierning!

Marcian ligesaa.

For hver Søn,
Hver elsket Hoved, som nedsank i Blod,
Saae han mod Himlen og lovpriste Gud!

Constantin.

Mit Væsen tørster efter Blod og Hævn!

Marcian.

I hellige Martyrer! skuer ned
Til mig, og aander Styrke i mit Hierte.

Constantin.

Hvis jeg mon være hiint Uhyres Søn!
Som Helvedgysen farer denne Tanke
Mig giennem Hiertet! Nei! umueligt! Nei!

Marcian
nærmer sig Constantin.

Du taler sagte! hvorpaa grunder Du?

Constantin.

Om samme vilde jeg just spørge dig!

Marcian.

Hvad Sorg og Frygt var, vidste før jeg ikke;
Tilintetgiort jeg føler nu i mig,
Hvad førhen var saa saligt og saa roeligt.

Constantin.

Saa seer det ogsaa i mit Indre ud!
Dog glæded det mig over alting, Broder!
Hvis jeg — jeg var —

Marcian.

Nu siig det! hvem?

Constantin.

Du spørger?
Hvo anden end Heraklius!

Marcian.

Min Broder!

Og var det saa — hvorledes vilde Du
Da giøre Dig en saadan Lykke værdig?

Constantin.

Hans Død, den piinligste, som en Forbryder
Endnu har lidt i sin Fortvivlelse,
Var da min første Daad.

Marcian.

Og Zeno?

Constantin.

Stod,
Høitæret, som en Fader ved min Side!

Marcian.

Eusebia?

Constantin.

Min Haand tilbød jeg hende!

Marcian.

Men hvis hun nu afslog den?

Constantin.

Orientens
Beherskers høie Haand!

Marcian.

Nu fæt det Fald?

Constantin.

Saa maatte hun adlyde min Befaling!

Marcian.

Om og derved din Broders Hierte braft!

Constantin.

Det vilde smerte mig! Dog sommed det
Sig bedre, om han, vigende den Større,
Lod, Selv fornægtende sig, Skiæbnens Bud!

Marcian.

Den arme Broder traf et tungt Lod da!

Constantin.

Hvormeget gives ei, hvorved han kunde
Forvinde det, høi Rang og Æresposter!

Marcian.

Meener du da, han fandt deri Erstatning?
Sæt mig et Øieblik nu i dit Sted!

Constantin.

Lad see, om Du gior bedre det, end jeg!

Marcian.

Jeg med et Mord begyndte ei som Du!

Constantin.

De Dræbtes Maner vilde du ei hævne?

Marcian.

Jeg hævned dem, naar den Landflygtiges
Samvittighed jeg villig overlod
Til sine Furiers udsøgte Qvaler!
Naar i sit Folks Forbandelse, som daglig
Hans Øre traf, han i hver Stemme følte
Foragtens medynksløse bittre Spot.

Constantin.

Eusebia tilhørte da og Dig?

Marcian.

Et tvangløst Valg stod hende frit!

Constantin.

Hvis for din Glands hun foretrak nu mig?

Marcian.

Da søgte jeg at trøste mig, at finde
Paany en Glæde i min Broders Lykke!

Constantin.

Det kunde Du? og hvad var Zeno Dig?

Marcian.

Min Ven! min Lærer, som jeg skyldte Livet!
Den Nærmeste min Krone, skulde kun
Hans Viisdoms indsigtsfulde Raad mig lede!

Constantin.

Saa maatte Broderen vel staae tilbage?

Marcian.

Hvordan? var Noget vel mit Hierte kiært,
Som ikke redelig med Dig jeg deelte?
Mig liig i Magt og Vælde, ved min Side!
Eet Hierte og eet Sind, een Kraft i tvende
Evig foreente Sicele, svang forenet
Vi Scepteret over vort tilfredse Rige!

Constantin

styrter i hans Arme.

Min Broder! O! hvor jeg miskiendte Dig.

river sig hestig los fra ham.

Jeg Ulykkalige! O! altid foler
Jeg mig af Dig beseiret; mener jeg

At sige noget klogt, beskiæmmer strax
Din større Klogskab mig; hvor indeligt,
Hvor høit jeg elsker Dig, saa iler stedse
Din Broderømhed stolt dog min forbi.
Saa maa jeg altid da, i Alt, hvad Godt,
Selv i det Ædleste, med Smerte føle,
Hvor langt jeg staaer tilbage for min Broder!

4.

De Forrige. Eusebia.

Eusebia.

Hvi staae endnu I saa sørgmodig her?

Marcian.

Hvi kan vi Andet midt i Tvivlens Nat?

Constantia.

Og løses den — hvor høit den Eene hæves,
Den Anden styrter dybere dog ned!

Eusebia.

Ja! sielden mageløs er eders Stilling!
Jeg føler den saa smertelig som I!

Marcian.

Du Gode!

Constantin.

Held! O! Held den Lykkelige,
Hvem dine Taarer varmest flyde for?

Eusebia.

Jeg elsker Eder begge, mine Taarer
Tilhøre Begge!

Constantin.

Du undviger os.
Vel veed vi, at du har os Begge kiær,
Dog elsker tauft dit Hierte ikkun Een!

Eusebia.

Beror ei haardt den altfor skiøre Stren

Constantin.

Hvor klogt; saa bliver Kronen Dig jo vis!

Marcian.

Saa tænker Du, om denne rene Siel?

Constantin.

Har jeg fortient en slig Miskiendelse.

Marcian.

Engang bestemt, med evig Fasthed følger
Den Elskte hun, det være sig til Thronen;
Det være til en Afgrunds mørke Dyb.

Eusebia.

Jeg har aftørret tit Dig mangen Taare,
Talt til dit Sind mangt venligt Trøstens Ord,
Og ført fra mangen Vildgang tilbage Dig!
Ak! kun et skinsygt Bryst gjengielder saa!

Constantin.

Jeg er din heele Afskye værd. Jeg veed det!
Den bittre Følelse kun af mit Uværd
Afvang mig fiendtligt et saa hæftigt Ord.
O! hæv Du mig igien! Sig: hvordan naaer jeg
Op til den Høide, gjør jeg mig Dig værdig?

Eusebia.

Lign Marcian i Sind og blide Sædet!

Marcian.

O Held mig! tækkes Dig mit stille Sind!

Constantin.

Nu er det klart! Du selv forraader Dig!

Eusebia.

Som Søster kun jeg elsker Eder begge;
Som Søster vil jeg evig elske Eder!
Slog end mit Hierte ømmere for Een,
Fra nu af skal, med mandigt jernstærkt Mod,
Det overvinde sin for stærke Drivt,
Og aldrig være Talen mellem os
Om anden, end om Søskendkierlighed.
Rækker mig Eders Hænder, og besværger
Den skionne Pagt for Himlens rene Aasyn.
O! dyrebare, evig elskte Brødre!
Rækker mig Eders Hænder! tøver ikke!

Marcian.

Let falder det mig, at forsage Alt,
Kun ikke Haabet om din Kierlighed!

Constantin.

Det skionne Haab, heelt at besidde Dig,
Frasiger jeg mig aldrig, aabned Helved
Sin Afgrund end brat under mine Fødder!

5

De Forrige. Phokas. Zeno.

Som Eusebia bliver Phokas vaer, bryder hun ud i et Angstskrig, og flyer.

Marcian.

Eusebia!

han og Constantin ile efter hende.

Phokas.

For hvem blev hun forfærdet?

Zeno.

For Dig! Hun kiender nu sin Moders Morder!

Phokas.

Ulykkebringende, du stiller Dig,
En fiendtlig Stierne, stedse mig i Veien!
Hvor blev de unge Fyrster?

Zeno.

Saaest Du ikke,
At de flygted rædde for dit Aasyn?

Phokas.

Jeg vil, vil see dem.

Zeno vil gaae.

Strax!

Phokas.

Vie! tvo end lidet!

End engang spørger jeg alvorlig Dig

Advarende: har du betænkt Dig bedre?

Zeno.

Endnu jeg tænker som for tyve Aar,

Hvad engang jeg besluttet, det staaer fast.

Phokas.

Du hidser mig til Raserie.

Zeno.

Du hidser

Dig selv kun op.

Phokas.

Ha, lær, at zittre for mig!

Zeno.

Det maatte være nu for første Gang.

Phokas.

Hvad! har dit Liv jeg ikke i min Magt?

Zeno.

Dog ei min Villie!

6

De Forrige. Narses.

Zeno gaaer, som han begynder at tale, langsom bort.

Narses

iilfærdig og forfærdet.

Vildt i Leiren giæres
En frygtelig Allarm, og Hæren deeler
Nu Byttet mellem sig.

Phokas.

Død, tifold Død
Enhver, der vover kun at røre det
Imod mit Bud! iil hurtig som et Lyn
Afsted! kald Priskus hid!

Narses.

Jeg iilte ham kun forud!

7

Phokas. Narses. Priskus.

Priskus.

Hvad jeg har forudsagt er skeet nu, Herre!

Phokas.

Du seirede! tilintetgiør ei selv

Din Seiers Roes, i det Du rolig seer
Paa Hærens Opstand med straſværdig Mildhed!

Priskus.

Med Tillid stoelte forhen Hæren paa
Feltherrens Ord. Saa er det nu ei mere;
Min Myndighed er borte, Hærens Liid
Til mig forskiærtset, og som Løgner staaer jeg
Nu for dens Aasyn. Dertil giorst Du mig!
Jeg lovede, at skiænke Hæren Byttet!
Du agter ikke paa mit Æresord!
Frariver den hvad med sit Blod den vandt,
Hvad efter strængest Ret tilkommer den!

Phokas.

Skal jeg, skal Statens Skat da bode for
Hvad ubetænksom du har lovet Hæren?
Du handled Uret!

Priskus.

Det vil sige, Herre!
Du handled Uret, at du Seier vandst!

Phokas.

Bekving din Tungens Givt! Du veed, jeg taaler
Ei let Modsigelse.

Priskus.

Det er det just,
Som bringer over Dig saa megen Uheld!
Med Løvemod stred kiækt din tappre Hær
I det fast tabte Slag! din Plan var feil;
Jeg varede Dig ad! dog Du, Du taaler
Jo ei Modsigelse, derfor opstod
Ved første Angreb strax rundt om Forvirring!
Du flygtede, en paniск Skræk udbredte
I hele Hæren Rygtet om din Flugt!
Jeg samled de Adspredte, trak mig modig
Tilbage rask, tog en velordnet Stilling,
Og overgav den tappre Leo Hæren,
Med den Befaling, blot at holde sig
En Time fast, da skulde rask han styrte
I Fiendens Rækker ind, det giorte Bytte
Bestemtes uindskrænket til Seirens Løn.
Jeg valgte mig totusind' Hestfolk ud;

Af disse tog Enhver en Letbevæbnet
Paa Hesten bag ved sig. Snart saae vi os
Ei langt fra Fiendens rige Leir, kun Pennus
Adskilte med sit Strømløb os fra dem.
Jeg styrtede mig først i Floden, siden
Hestfolkets Hær. De Letbevæbnede
Holdt modig sig ved Hestehalen fast;
Vi stormed Leiren i en blodig Kamp,
Skiondt Pennus skilte ad det store Slag,
Laae Persernes nys stolte Magt dog under.
Betænk selv Herre! om Du ei begaaer
Et Ran imod den tappre Hær, hvis Du
Unddrager den det velfortiente Bytte.

Phokas.

Det er for stort; thi som en Pest udbreder
Sig Overflødighed hos Folkets Hob
Til Udaad kun; langt meer fordærvelig,
End tyve tabte Slag er Fraadserie,
Og qvindelig Blødagtighed for Hæren.

Priskus.

Den loste Krigstugt bragte jeg tilbage,
Jeg skal og vide at haandthæve den.

Phokas.

Den offentlige Skat er fast udtomt!
Det var Alsindighed at skiænke Hæren
Hvad Staten i sin Nod selv trænger til.

Priskus.

Hvad var der blevet af din Skat, af Dig,
Hvis ei din Hær Dig havde skiænket Seiren?
Giv i det mindste den en Deel af Byttet!

Phokas.

En heel strafværdig fræk Oprører-Aand
Har alt faaet Hæren til sin Pligt at glemme.
Skal jeg belønne selv Forræderie?

Priskus.

Uretten er det, som oprører dem,
Skaf den kun bort, saa vende hurtig de
Til deres Pligt paany.

Phokas.

Langt bedre veed jeg,

Paany at bringe dem dertil.

Priskus.

Far ei haardnakket i din Strænghed frem!

Phokas.

En decimeret Hær blev altid beiet.

Priskus.

Den Hær, som bragte Redning Dig og Seier,

Den vil du decimere?

Phokas.

Du har hørt det!

Gaae!

Priskus.

Ha! det vil Du angre!

Phokas.

Ei et Ord!

Priskus.

Jo eet har jeg endnu at tale først!

Til Leiren vender jeg ei saa tilbage!

Jeg gav mit Æresord i Pant for Dig!

Her lægger jeg mit Embed for din Fod!
Og træder som Gemeen i Rækken ind;
Saa kan jeg kun indløse mig min Ære!

Phokas.

Din Stolthed finder sin fortiente Straf!

Priskus.

Hvi skulde vel et bedre Lod mig vente,
End det, som mine Vaabenbrødre traf.

gaaer.

8

Phokas. Narses.

Narses.

End farer Gysen giennem mine Lemmer!
Skal uden Straf Forbryderen bortdrage,
Og haane Dig?

Phokos.

Du bad mig om en Naade.

Narses.

Ja Herre!

Phokas.

Vel har jeg afslaaet dig den.

Narses.

Tilbedende jeg ærer dybt din Villies
Forborgne Viisdom.

Phokas.

Om jeg nu tilstod Dig
Dit Ønske dog?

Narses.

O Herre! var det mueligt?

Phokas.

Men under en bestemt Betingelse?

Narses.

Jeg lever, aander jo kun i din Naade.

Phokas.

Saa være Tempe dit!

Narses.

Jeg kan for Glæde
Knapt fatte mig! den skionne Guddoms Dal!
Min stille Hvileplads nu, dette Tempe!

Phokas.

Fordriv Enhver, som her mishager Dig!

Formeer med dets Befolkniug dine Trælle;
Alt som du vil!

Narses.

Nævn mig Betingelsen.

Phokas.

Endnu i denne Nat var det mig kiært,
Om den forhadte overmodige Priskus,
I Stilhed dog, blev ryddet rask af Veien!

Narses.

O Herre! Endnu aldrig har din Træl
Saa fyldest glædet sig til en Forretning!
Bild Dig kun ind det alt er skeet! Og saa
Er Tempe mit?

knæler.

Lad mig for dine Fødder
Udgræde heelt mit rørte Hiertes Tak!
Dig, Verdens Herre, den med evig Laurbær
Bekranste, Dig den Store! overstrømme
Nu Himlens stedse fulde, rige Fyldhorn
Med sin Velsignelses umaalte Skatte!

Dækket falder.

Tredie Optog.

I

Phokas. Constantin. Marcian.
Narses. Phoka's Vagt.

Narses

styrter ind forfulgt af Constantin og Marcian.

O! Herre! red Du mig fra de Forvoone.

Phokas.

Hvad Ondt vil I tilfoie denne Mand?

Marcian.

O! kald dog ikke det erbarmelige
Halvmenneske en Mand!

Constantin.

Han lod sig fræk
Forlyde med, i dum hofmodig Pral:
At naar sig atter Solen hæved, vilde
Den hilse ham som Tempes Eneherster.
Herfor har jeg ret dygtig tugtet ham!
Var det ei Løgnerens fortiente Løn?

Narses.

Han krænked selv din høie Majæstæt,
Da Haand han løvted mod din troeste Tiener!

Phokas.

Veed I, hvo der behersker denne Dal
I Morgen?

Marcian.

Hvad? vor Faders Eiendom?

Phokas.

Ei blot sin Eiendom, sit Liv har han
Forskiærset længst.

Constantin.

Sit Liv! vor ædle Fader?

Marcian.

Dit Mordersværd skal giennem vore Hierter
Kun finde Vei til hans.

Narses.

O Herre! taaler
Dit milde Øre slig Forhaanelse?
Du lader ei Oprørerne afvæbne?

Phokas.

Læg eders Vaaben ned!

Constantin.

Det giør vi ei!

Narses.

Hei Vagt herfrem! fratag dem deres Værge!

Marcian.

Kommer, hvis I vil spiddes paa mit Spyd!

Constantin til Narses.

Hvad, føler Kræfter Du dertil, saa kom

Maal Dig med mig!

Narses sniger sig bag Vagten.

Siig Herre, er det sandt,

At denne tappre Krieger er din Yndling;

At han formaaer fast alting over dig?

At selv hans Slot ei mere rumme kan

Hans Skats uhyre Kister, mens i din

Der jevnlig hersker en ynkværdig Ebbe!

At han ustraffet tør hver Udaad ove?

Phokas.

Ha! hvo hat lært dig slig dumdristig Tale?

Marcian.

Nu! hvorfor hente I ei vore Vaaben?

Phokas afsides.

Ved Himlen, begge hove mig. De ere
Fortræffelige Ynglinger! Velan!
Da I saa modigt føre Eders Værge,
Kan I beholde det! I takker ikke?

Constantin.

Hvorfor?

Phokas.

For Eders Vaaben!

Constantin.

Ere disse
Da ei vor Eiendom?

Marcian.

Ei heller lod vi
Dem tage fra os.

Constantin.

Skulde vi nu takke,
Fordi, hvad vort er, du lod os beholde?
Det gior vi ei!

Phokas.

Naae ere I, og vilde,
Som var' I hugged af Olympens Klipper!
Dog fører Hiertet I paa rette Sted!
Beholder eders Vaaben, viser Eder
Dog fredelig! Gaaer nu!

Marcian
til Narses, i det han gaaer.

Tag Dig i Agt,
Du Halvmand!

Conſtantin ligeledes.

Pral ei meer hofmodig!

2

Phokas. Narſes.

Phokas.

Kom nærmere!

Narſes.

Tør jeg vel vove, Herre!
knæler.

Phokas.

Jeg finder Dig min Naade høit uværdig!

Narses.

Saa dræb mig Herre, da! men vredes ikke
Paa din hengivne dybt nedtrykte Liener!

Phokas.

Staae op, for denne Gang tilgiver jeg!
Dog, ingen Feighed meer! Gaae, hent mig Zeno!

Narses gaaer.

3

Phokas eene.

I Sandhed! Nu jeg føler mig ret oprømt!
Ei kan jeg tænke mig et meee ædelt,
Høimodigt Ynglingspar, end disse Tvende!
O! Skade! evig Skade, at den Eene
Udspringer af min værste Fiendes Blod!
Nu! Hvem af Begge ønsker Du til Søn?
En ædel herlig Skabning sirer Begge,
Og mandig, fast, er deres Muskelkraft!
Straaler end mildere den Eenes Blik,
Han viger dog den Anden ei i Mod!
Ve bruser Constantin meer hæftig vild;

Hans Stolthed er ubøielig, hans Tale
Udvælder skarpere fra Hiertets Glod.
Dog denne Feil hos ham er selv en Skionhed!
Den Anden flyde Honning-Ord fra Munden,
Hvori hans rene Aand afspeiler sig!
Jeg elsker Begge vel, dog troer jeg næsten,
Mit Hierte nærmest for den Sidste slaaer!

4

Phokas. Zeno.

Phokas.

Selv mod min Villie maae jeg tilstaae Dig,
At begge Ynglinger har mit Bifald!
Du biedrogst Dit, til fyldest at udvikle
Den rige Spire til alt Stort, som laae
I deres Bryst.

Zeno.

Det høie Diemeed
Hvortil jeg opdrog dem, opfyldte mit
Med Kierligheds og Frygtens Fader-Omsorg!

Phokas.

Dog Hvilken elsker ømmest Du af Begge?

Zeno.

Med lige Ømhed ere Begge mig
Trofast hengivne; maae da ei mit Hierte,
Som seer med Velbehag sit Værk i Begge,
Med lige Ømhed lige lønne dem?

Phokas.

For Moritzs Søn, det taler høiest dog?

Zeno.

Ere ei Begge mine Fosterssønner?
Du kiender end det Ydre kun af Dem!
Og deres indre Væsen bør Du kiende.
Fra Straaet, som din Fod uændset knuser,
Selv fra det mindste Soelstov, fra Insekket,
Som Øiets skarpste Blik knap skiælne kan,
Jeg førte de paa Kundskab Gridske over
Ethvert Naturens Trin indtil Gud selv.
De veed, hvorledes man, ved hver Art Flid,
Afvinger Jorden Overflødighed.
For kort er Dagen til at vise Dig

Alt Skiønt, som deres Aand ved virksom Flid
Har skabt i Lempe og paa disse Bierge.

Phokas.

Jeg føler i mit Inderste mig tystet.

Zeno.

Du kiender deres Mod; vilst Du see Prøver
Paa deres Legems understærke Kraft?

Phokas.

Et frydfuldt Skuespil Du gavst mig da.

Zeno.

Jeg seer dem begge hist.

han gaaer tæt hen til Coulissen og raaber:

Min Constantin!

Seer Du hiin Ørn i Luften! Roveren
Belurer dine Duer. See, nu svæver
Den over Dig! Forsøg, om ei din Piil
Kan naae den!—See, han spænder Buen, sigter—
Der styrter Ørnen.

Phokas.

Ha! en herlig Skytte!

eno.

Marcian! Seer du paa Øen hist i Pennus
Vildsvinet der? Vel rækker ei din Piil
Saa langt herfra; dog ønskede jeg gierne,
At kunne sætte for vor Giæst dets Kiød.
Han styrter sig i Floden! — er ved Øen!
Han spænder Buen! Ak, forgiæves! Strængen
Er bleven vaad. Han drager Sværdet, seer Du
Vildsvinet griber ham opirret an!
Nu støder han det Sværdet ind i Brystet,
Og døende det spreller i sit Blod.

Phokas.

I Sandhed, Zeno! Jeg er høist forundret!

Zeno.

Saa modnedes til alt hvad Stort og Godt,
I deres stærke Krop, den muntre Aand,
Og i Naturens fredelige Skiød
Indførte jeg de Høistbegierlige,
I Viisdoms Helligdom, fortroelig der
Med Alderdommens høitberømte Mænd.

Udfandt de selv en reen og hellig Lære,
Som de udøve med en ædel Strænghed.

Phokas.

Og gielder dette og om Constantin?

Zeno.

Alt gielder heelt og lige om dem Begge!

Phokas.

Jeg kan ei stille meer min Længsel efter,
At trykke til mit Bryst min elskte Søn!
O! nævn mig ham!

Zeno.

Og hvis jeg nævner ham,
Hvad Lod blier da Heraklius til Deel?

Phokas.

Det sporger Du mig om?

Zeno.

Du har alt svaret.
Saa længe maae jeg tie, som jeg veed
Hans elskte Liv i Fare!

Phokas.

Jeg skal vel

Afpresse Dig Bekiendelsen.

Zeno.

Umueligt!

Phokas.

Paa Pinebænken siger Du vel Andet?

Zeno.

Saa lidt Du kiender mig?

Phokas.

Jeg myrder Dig

Med egen Haand.

Zeno.

De Døde lie evig!

Phokas.

Jeg smedder Dig i Centnertunge Lænker!

Zeno.

Ulænket bliver dog min frie Aand.

Phokas.

Nu! vilst Du ogsaa trodse vild min Gudhed?

Zeno.

Tilgiv! Jeg kiender endnu ei din Godhed!

Phokas.

Uhyre Riigdom vil jeg ſkiænke Dig?

Zeno.

Hvad gavner vel Dit ſtiaalne Guld den Olding,
Som har ſin Riigdom i ſit eget Bryſt?

Phokas.

Jeg giør Dig til den Anden i mit Rige!

Zeno.

Saa ſlet du troer mig, at jeg vilde være
Medſkyldig i dit blodige Tyranie!

Phokas.

Fordomte! vilſt du drive mig til Vanvid?
Gives da ei i Skabningen et Middel
Til at aftvinge Dig din Hemmelighed?
Nævn mig ſligt Middel ſelv! Sæt mig et Vilkaar,
Sæt ti, det eene ſtedſe mere haardt,
End ſom det andet. Jeg opfylder villig
Dem efter Ord og Pligt, ſaa ſtrængt, Du fordrer!
Jeg giver Dig Betænketid til Aften.

Men længer intet Øieblik! Ophold
Ei længer min umættelige Længsel;
Hvis ei, saa ſkiære for din Keiſers Hævn!

gaaer.

5

Zeno eene.

Tyran! hvor boier dybt din Skiæbnes Straf Dig
I Siæleangſt for den værgeløſe Mand!
Nær ved din Side ſtaaer alt Hævneren!
Dog kiender Du ham ei, Du drager Sværdet,
Og træffer — mueligt ja — din egen Søn!
Du trykker ham, ſom Søn, glad til dit Bryſt,
I det hans ſkiulte Dolk din Tvivl først ender!

6

Zeno. Conſtantin.

Conſtantin.

Ha, eſt Du der? og, ſom jeg ſeer, allene?
Mig driver Tvivlens Lueqval til Dig.

Zeno.

Hvad ønſker Du, min Søn?

Constantin.

Jeg har jo altid

En grænseløs Fortroelighed til Dig!

Zeno.

Den ærer og belønner jeg!

Constantin.

O! bar dog

Den ikke mindre grændseløs til mig!

Dog tænk ei det Tilfældes Mueighed,

At jeg, ved Misbrug, kunde skuffe den!

Zeno.

Tael! tael!

Constantin.

Vi ere eene, uden Vidner,

Udøs dit ædle Faderhierte for mig!

Betroe den Hemmelighed mig, som dybt

I tyve Aar har hvilet i dit Bryst!

Siig mig, hvis Søn jeg er!

Zeno.

Forlang det ikke!

Constantin.

Saa slipper Du mig ei!

Zeno.

Min Søn, forgiæves

Er dit Forsøg!

Constantin.

Jeg viger før ei fra Dig!

Zeno.

Hos mig opnaaer ei Hæftighed sit Formaal!

Constantin.

O! lad din Sons ildhede Angst dog røre
Dit kolde Bryst! vær ei ufølsom haard!
Vil du da see mit qvalte Hierte briste?

Zeno.

Fordulgte jeg det vel for Dig, hvis ikke
En tung og hellig Pligt bandt fast min Tunge?

Constantin,

Dit dunkle Ord opflammer kun min Attraae!
Ved Gud! Jeg sværger her for Himlens Aasyn,
En hellig Eed, jeg viger ei fra Stedet
Før Du —

Zeno.

Sværg ei, Afsindige!

Constantin

Jo! jo!

Afsindig vel! en Rasende er jeg,
Som kiender ei i denne Stund sig selv,
Ei Dig, og ingen Pligt! Hvem er vel jeg?
Hvorfor er jeg? før jeg veed dette klart,
Erkiender intet Baand jeg i Naturen,
Har i mit Indre ingen Dommer meer!
Jeg famler kun om i en evig Nat,
Veed ei om det, jeg gior, fortiener Roes,
Ei om en evig Straf min Daad forskylder!

Zeno.

Begriber Du da ei, at tunge Grunde
Befale mig at tie for al Verden!

Constantin.

Jeg lover Dig ubrødeligt at tie!

Zeno.

Jeg lider paa min Søn; men desuagtet
Forlang ei af en Mand, at han skal giemme

Saa hemmeligt et Ord i Ynglingens,
Af Lidenskab oprørte, vilde Bryst.

Constantin.

Det Saar, din Mistroe slaaer mig, smerter vildt,

Zeno.

Ei Du, men Lidenskab er en Forræder!

Constantin.

Jeg tvinger den tilbage i sin Skranke.

Zeno.

Læs i Dit Bryst, og rødme for Dig selv!
Saafremt Du veed, Du est af Moritzs Blod,
Saa truer Dig hvert Øieblik med Fare,
Og est Du Phokas's Søn —

Constantin.

O! Jammers Ord!

Zeno.

Hvad gavner da om Du dit Vanheld kiender,
For det er nødigt! Siig selv, vilde ei
Dit Hiertes uvilkaarlig mindste Udbrud
Hendrage paa Din skyldfrie Broders Isse
Fordærvelsen? derfor min Søn bortdrag,

For eders Hierters Ro, for eders Livs
Opholdelse, ei raſk det Slør, som Skiæbnen
End hyller kierlig eders Fødsel i!

Constantin.

Nei! Skiæbnen ei! Din Egensindighed
Omhyller mig kun føleslos dermed.
Jeg kan ei længer taale dette Slør!
Kraft har jeg til at slide det i sønder!

Zeno.

Forglem Dig ei min Søn, og føi Dig villig!

Constantin.

Selvstændig vil, med egen Kraft, jeg handle;
Din Hemmelighеds Kræl vil jeg ei være,
Fordi Du tvivlende barnagtig skiælver
Feig for mit Liv. O! skiælv nu ikke meere!
Held Dig, held mig, hvis jeg er Moritzs Søn!
Held heele Menneskheden, er jeg det!
Mod har jeg; ei jeg skiælver for mit Liv!
Og træffer mig det haarde Slag, at være
Tyrannens Søn, saa træffe det mig straxt!
Styrter det mig ei sandseslos til Jorden,

Saa flygter jeg fiernt til en livlos Ørken!
At skiule min Fortvivlelse, og mig!

Zeno.

Din vilde Rasen giver selv mig Ret.
Troe mig, jeg mener Dig det faderlig!

Constantin.

Opfyld min Bøn da, da først troer jeg Dig!
Jeg har kun dette Ønske, for mig blomstrer
Ei anden Lykke, anden Salighed,
End dette! Lad mig ei forgiæves trygle!

Zeno.

Jeg beder Dig!

Constantin knæler.

Hav Medynk med din Søn!
See mig i Taarer, dybt for dine Fødder;
Lad mig for Qval og Jammer ei forgaae!
Ak! med et Ord blot kanst Du redde mig!
Jeg vrider mine Hænder, trygler, Fader,
For sidste Gang med Dødens Angst i Hiertet.
Bønhør mig! Ved den fromme Martyr, Moritz!

Og ved den sieldne Vivs forklarte Aand,
Ja ved Eusebias rene Engledyd,
Selv ved din Søns navnløse Jammer,
Besværger jeg Dig, lad mig ei fortvivlet
Forlade Dig!

Zeno.

Staae op, og gaae; ei gierne
Er jeg allene med Afsindige!

Constantin.

Mig det?

springer op.

Zeno.

Gaae! fat Dig!

Constantin.

Jeg har svoret,
Jeg viger ikke fra din Side, før —

Zeno.

Forlad mig flux!

Constantin vild.

Jeg siger Dig bestemt,
Jeg bliver, jeg forfølger Dig, til Du —

Zeno.

Fræk vover Du —

Constantin.

Jeg er en Fyrsteson,

Og lader mig fra nu af ei befale.

Zeno.

Er det Dig selv? hvad? kommer denne Tone,

Som skurrer mig saa hæslig skarpt i Øret,

Kom den og fra dit Hjerte? Nyelig stodst Du

Et tyveaarigt Værk, mit Hjertes Stolthed

Og Fryd for mig! din vilde Aand forstyrrer

Ubændigt dette i et Øieblik.

Constantin.

Kanst Du til Brede regne mig, at jeg

Med Styrke higer efter, det at være,

Hvad jeg ved Gud og mig, har Fordring paa?

Zeno.

Det kan Du kun ved mig, min Ret til Dig —

Constantin.

Er mueligt ei stort bedre, end en Novers!

Zeno.

Nu intet Ord meer, Utaknemmelige!
Fra mine Øine!

Constantin hæftig.

Nu, nu, eller aldrig!
Siig mig, hvis Søn jeg er?

Zeno

vil opbragt begive sig bort.

Constantin

træder i Veien for ham, griber ham hæftig med begge Hænder ved Skuldrene, og holder ham fast.

Hvis Søn er jeg?

7

De Forrige. Marcian. Eusebia

styrter forskrækket ind.

Marcian

i det han styrter frem.

Ha! hvad er det?

støder Constantin saa hæftig bort, at han synker i Knæe.

Forræder! Fadermorder!

Hvad hindrer mig, med disse mine Hænder
At qvæle dig?

Eusebia.

Hvad er der hændt min Fader?

Marcian.

Siig, est du saaret?

Zeno.

Ei paa Legemet,
Min Søn, men dybt er Saaret i mit Hierte.

Marcian.

Hvad hidsed ham til saadant Helvedværk?

Zeno.

Han vilde nøde mig at aabenbare,
Hvad jeg maae skiule!

Eusebia til Constantin.

O! Ulykkelige,
Hvad har du giort?

Zeno.

Ah! hvor ulægeligt,
Hvor grumt det Saar dog smerter, som en Søn,
En elsket Søn tilføier Faderhiertet!

Constantin

med den bittreste Anger.

Vee mig Elendige!

Marcian.

Du myrde ham!

Den Ædle, der var os langt meer, end Fader!

Constantin.

Nei! Nei! ved Gud, det har jeg ikke villet.

Eusebia.

Du har fortient at være Phoka's Søn,

Din Daad desværre stempler klart Dig til

At være den Foragteliges Afkom!

Constantin.

Fra dine Læber det? Som Flammesværd

Igiennemglede dine Ord mit Indre!

O! maatte dog den Ild, som martrer der,

Med Eet, fortære mig, som Lyn fra Himlen!

Hav Medynk med mig! dræber den Forvorpne!

Eusebia til Zeno.

Seer Du, hvor Anger sønderslider ham!

Hans Hierte tog ei Deel deri! hans Daad

Var blot et Værk af Vanvid! O, tilgiv!
Red med et Ord ham fra Forvirrelse!

til Constantin.

Min Broder see! vor Fader er bevæget!
I Taarer svømmer medynksfuld hans Blik!
Kom, kom fat Mod! synk sønlig for hans Fødder!
O! vist tilgiver den Høimodige!

Constantin

for Zenos Fødder.

Tør vel mit Taareblik til Dig jeg hæve?

Zeno.

Staae op, min Søn! staae op, Dig er tilgivet!

Constantin.

Min Fader! Søster! Jeg Elendige!

Zeno.

Jeg vil ei krænke med Bebreidelser
Dig meer, min Søn! dit rørte Hierte siger
Dig mere, end den lærerigste Mund.
Jeg gaaer, at takke Gud med Lov og Priis,
Fordi hans Godhed skiænkte mig saa hurtig

Saa gandske den fortabte Søn tilbage.

omfavner ham og gaaer.

Constantin.

Min Fader!

8

Constantin. Marcian. Eusebia.

Constantin.

Sønderknuset staaer jeg, Søster,

For Dig, en evig Afsky i dit Øie!

Eusebia.

Vor Fader har tilgivet, kan en Pige

Vel være haardere, end han? hvordan!

mod Marcian.

Du vender, Marcian, dit Ansigt bort!

Tilgiver Du alene ei den Arme?

Marcian.

Jeg hader ham!

Eusebia.

Kan Intet Dig bevæge?

Constantin.

Kun alt for dybt fortiener jeg hans Had!

Eusebia.

Han lider tungt, skal dybere han føle
Sin Smerte ved sin Broder? kan Du hade
Der, hvor Eusebia tilgiver? Broder, see!
Hans røde Øie beder om dit Blik!
Ak, og forgiæves beder jeg med ham!
Du Haarde! som kan uden Medynk skue
Din Søsters taarefulde Blik!

Marcian

omfavner hende.

Eusebia!

breder Armene ud mod Constantin, som kaster sig deri.

Min Broder!

Dækket falder.

Fierde Optog.

Natten begynder; det bliver stedse morkere, saa at det henimod tredie Optrin er heel Nat.

I

Zeno. Priskus.

naar Akten begynder, holde de hinanden omarmede.

Zeno.

Jeg lever! ja! og slutter til mit Bryst
Den Tappreste af alle Seierherrer.

Priskus.

Jeg havde ikke troet, at skulde meere
Omfavne Dig, min Ungdoms Ven!

Zeno.

Velkommen,
Som Du, var i min Ensomhed mig Ingen!

Priskus

seer sig forsigtig om.

Dog Ven, min Tid er kort! Siig, lyktes Dig
At redde Keiserstammens sidste Spire?

Zeno.

Ja!

Priskus.

Samt at røve Phoka's spæde Søn,
Hans Eneste?

Zeno.

Og det har lyktes mig!

Priskus.

Og Begge leve?

Zeno.

Ja!

Priskus.

Hvor er' De? tael!

Zeno.

Hos mig.

Priskus.

Min Gud! om Phokas aned det?

Zeno.

Han veed det alt, og fraader i sin Harm,
At han ei skiælne kan sin Søn fra Fiendens!

Priskus.

Mit Indre gyser!

Zeno.

Vær kun uden Frygt!

I Balgen holder Tvivlens Angst hans Sværd!

Priskus.

Vi handle dog!

Zeno.

Jeg er bered dertil!

Priskus.

Det glade Budskab bringer jeg til Leiren!

Saa gunstig var dens Stemning aldrig før!

Hvor kan jeg finde Dig, naar det behoves?

Zeno.

Hist i min Boepæl lurer ingen Speider.

Priskus.

Jeg seer Dig end i Nat, vær varsom, Ven!

Den næste Morgenrøde være os

Herolden for en skion, en blodig Dag!

gaaer.

Zeno.

Saa nærmer sig det store Øieblik,
Som jeg i tyve Aar har længtes efter.

2.

Zeno. Phokas.

Phokas.

Alt synker Natten med sit sorte Slør
Mig dobbelt fort. Din Frist er længst forbi;
Jeg fordrer nu, med al en Faders Ret,
Min Søn tilbage.

Zeno.

Vel! Indsæt da først
Heraklius i sine Rettigheder!

Phokas.

Nu! For min Sons Skyld skiænker jeg ham Naade,
Er ei mit Keiserord Dig fyldest!

Zeno.

Nei!
Du brød det stedse, naar din Fordeel kræved!

Phokas.

Det siger Du mig frækt i Øinene.

Zeno.

Vel veed jeg, Sandhed smager Dig heelt bitter;
Af dine Trælle hørte Du den aldrig.
Og naar kræved vel din Fordeel, meere,
End nu, at bryde raskt dit Keiserord.
Thi lever Han — kan Du ei være Keiser;
Naar Du er Keiser, kan han ikke leve!

Phokas.

Hvad Du ei finder mueligt at forene,
Den Mueligheb Du overlade mig!
Modtag et helligt Haandslag med mit Ord.

Zeno.

Nei! Jeg bererer ei den Morderhaand,
Som endnu dryppet af min Keisers Blod!

Phokas.

Kald ei det længst Forgangne atter frem.
Byg denne Gang paa mig! hvis nogensinde
En Mand opfyldte troe sit givne Ord
Skal jeg opfylde mit.

Zeno.

Hvo er mig Borgen

Derfor! Hvad binder Dig, ifald med Eet

Det faldt Dig ind, at ville bryde det?

Phokas.

Jeg underkaster heelt mig Lovens Bud!

Zeno.

Det gjørst Du nu, som aldrig har erkiendt

En menneskelig Lov, et Guddoms Bud?

Phokas.

Saa gives intet Middel da for mig!

Zeno.

Et gives vel, dog koster det Dig Meget.

Phokas.

For høi er ingen Priis mig for min Søn!

Zeno.

Ei selv din Krone? thi kun den er Prisen.

Phokas.

Ha! dertil sigte altsaa dine Ønsker?

Zeno.

Forstaae mig ret? Hvad skulde jeg med den?

Og saae jeg den end ligge for min Fod,
Jeg rakte dog min Haand ei ud derefter!
Fornem, med Nolighed, hvordan jeg mener!
De Edleste i Hæren samler Du, —
Læg ned Din Magt i deres prøvte Hænder,
Og drag til Syrien! Naar Keiserkronen
Da smykker, som sig bør, Heraklius,
Sender jeg Dig din Søn! ak! meer ei min!
Thi kun med bitter, blodig Smerte river
Jeg ham fra dette Bryst. O! maatte kun
Det ædle Mønster lære Dig, at blive
Et bedre Menneske, at stræbe efter,
Ved bitter Bod, at bringe i din Siel
Dens længst forskiærsde Nolighed tilbage!

Phokas.

Ha! Jeg forstummer fast for Harm og Studsen!

Zeno.

Hvad gjørst Du Andet da, end at afkaste
En Byrde, som dog trykker Dig til Jorden!
Det hele Folk afskyer, forbander Dig,
Et Oprør gjærer i din tappre Hær!

En hvileløs Mistanke i Dit Bryst
Giør, at Du bæver for hver uvant Lyd!
I hver, som nærmes Dig, seer Du en Morder.
Siig, gav din heele Magt, saa uomskrænket
Som den end er, Dig, i dit lange Liv,
Et eneste ret saligt Øieblik!
Med Dolke, dyppede i Helvedangst,
Igiennemfarer Furier dit Bryst!
Bedækker Søvnen end dit rædde Øie,
Saa skræmme sorte Drømmebilleder
Den korte Ro, dog atter fra din Siæl!
De Dræbtes Skygger, Hævnens blege Aander
Omsvæve Dig, og gribe Dig, og jage
Dig op fra Leiet med sin Flammesvøbe;
I Angst forgaaer din Dag, din Nat i Skræk!
Selv Løgnens Fyrste, i sit mørke Rige,
Mig synes værdig til Misundelse,
Saafremt jeg sammenligner ham med Dig,
Paa din, ved Mord, tilrante Keisertrone!

gaaer.

3.

Phokas eene.

Har jeg hørt ret! Langmodig taaler jeg
Slig dristig Tale! Hvo tør føre den?
Er jeg da blevet til et andet Væsen!
Hvor er mit Mod, min Magt? Har jeg ophørt
At være Orientens Eneherskер?
Ha, er min Arm, min Lunge bleven lam!
Jeg staaer jo bævende, dybtbøiet, rystet!
Og alle Nerver sittre i mit Indre!
Mig griber Sieleangst! Den drømmende
Samvittigheds Blodpile føler jeg
Dybt i mit Bryst! Er jeg allene? Ingen
Slet Ingen om mig? Kun den kolde Nat
Omgiver mig med sine sorte Vinger!
En fæl Dødsstilhed fører den med sig.
Er Ingen her? Jeg tør ei være eene!
Hei! bringer Fakler hid! ak! Nattens Mørke
Er ikke mørk for mig! Jeg seer i den
En Hær af Spøgelser rundt om mig true.

O! bringer Fakler! og forvandler Natten
Til Middag om mig! Hører Ingen mig?
Hvi gik jeg ene hid? Ak! Ligge alle
Begravne alt da i en evig Dødssøvn?
Det gyser i mig, som om Dødens Haand
Greb fat paa mig! Kan jeg da ikke flygte?

han vil ile ud af den ene Side, men standser.

Hvo est Du, frygtelige Skikkelse!
Som høi og majestætisk svæver hist
Med Flammeblik, der giennemborer mig?
Ha! Moritz! Moritz! true dog ei saa svart,
Jeg kan ei tomme dit blodfyldte Bæger! —

iler til den anden Side, men viger tilbage.

Ha, Constantine! høi, en blodig Moder,
Staaer du i Kredsen af syv blege Skygger!
Ak! deres skyldfrie Øie kan kun true
Med al sin Uskyld, strængt ei, kun alvorligt!
O! gyd ei stedse af din fulde Krukke,
I mine Saar den evigheede Ollie!

gaaer nogle Skridt mod Baggrunden.

Hvor flyer jeg hen? hvi bæver Foden? Jorden
Jo ryster under den, en Afgrund aabner
Sig for mig, Ha! et stormrørt Flammehav!
Hvad blinker mig imøde midt deri?
Mit eget Billede! hiint, jaget rundt,
Af hele Skarer travle Helvedaander.
Hvi skiære I mod mig de hvide Tænder?
Hvad vil I mig? bort! bort! Jeg vil jo angre!
Vil giøre Bod! en Time kun! en Time!
Jeg svimler — ak! —

han styrter om paa Jorden.

4

Phokas. Marcian. Constantin.

Folk med Fakler.

Constantin

endnu udenfor Scenen.

Herhen! fra denne Side hørte jeg
Det raabe nys!

de komme ind.

Marcian.

Hvad seer jeg? Keiseren

Alene, udstrakt bleg og mat paa Jorden.

de hjelpe ham op.

Phokas.

Ha! er det Eder! Vel at det er Eder!
Hvor ere mine Folk? de vidste dog —
Nu! jeg skal tugte dem!

vinker Fakkeldragerne, som trække sig tilbage.

Nu! vakre Knøse!
Kommer mig nærmere! Siig, Hvo af Eder
Er vel min Søn! Siig mig hvis Hierte slaaer
Med Inderlighed mig imøde. See!
Jeg er nu snart en høit bedaget Mand!
Mit tomme Hierte slunder mod et Væsen,
Som kierligt klynger sig dertil. Jeg føler
Midt i mit Hofs pragtfulde Glands mig eene,
Og barnløs. Jeg kan ei længer taale
Den øde Frydløshed. Jeg fordrer kun
Et kierligt Bryst, som jeg tør kalde mit!
Nu! af hvis Mund udbryder først det Ord:
Jeg elsker Dig? Hvad? I forstumme begge!

han griber deres Hænder, og drager Begge nær til sig.

Elsker mig begge da! vær mine Sønner!
Kiær være mig den Ene som den Anden!
Thi Ynglinger med slige Sielekræfter
Har ei endnu mit Øie seet! den Ene
Vil jeg ei skiælne fra den Anden; jeg
Vil selv ei vide, Hvo af Begge er
Heraklius. Ei sandt! I ere Begge
Fra nu af mine Sønner?

Constantin.

Ikke jeg,
Og gandske sikkert heller ei min Broder!

Phokas.

Hvorfor?

Constantin.

Fordi vi ei kan elske Dig!

Phokas.

I kan det vel! Forsøger kun derpaa!
Aflægger kun for føie Tid det blinde,
Det bittre Had, som Zeno har med Flid
Indgydt i Eders Bryst! Han har afmalt mig
For Eder meget værre, end jeg er!

Constantin.

Hvordan? Jeg elske Phokas? Nei umueligt!
Nævn mig i dit uhyre Rige Een,
Kun Een, som elsker Dig oprigtigt! søg
Blandt Dine Trælle selv! omsonst, dog fordrer
Du Kierlighed af mig! af mig som stammer,
Maaske af Moritz's Blod!

Phokas.

Det gjørst Du, Ja!
Du est hans Søn! min kanst Du ikke være!
Du hader mig! langt meke uforsonlig
Vil jeg nu hade Dig! Naturen stoder
Mig med langt større Magt nu bort fra Dig,
End selv Du føler Dig fra mig bortstødt!
Fra mine Øine! tak din Fosterbroder,
At ei mit Sværd har rammet alt dit Bryst.

Constantin.

Er jeg da ei din Søn? O! dette Haab
Oplivet som et venligt Soelsmiil mig,
Og lyser i min Skiæbnes morke Nat!

gaaer.

5

Phokas. Marcian.

Phokas.

Hvor raae og trodsig gaaer han bort! han synes
Endog at haane mig med dristig Pande!
Du est ei saa, ei saa ubændig vild,
Du hader og, dog ei saa uforsonligt!
Hvert bittert Ord, som rask undslipper Dig,
Formilder dog din Stemmes milde Tone!
Da nys du fandst mig, siunket om, bedovet,
Hialp strax deeltagende din Arm mig op,
Dog han stod ubevægelig, ufoelsom!
Saa stærkt, som jeg tilbagestedt mig foler
Fra ham, saa stærkt nu drager mig mit Hierte,
Saa umodstaaeligt til dit! lad Zeno
Kun egensindig tie, taler dog
Naturen nu forstaaeligt nok til mig!
Du est min Søn! den siger mig Du est det,
Kom til mit Hierte! nærm Dig uden Frygt!
Tael! Trykker jeg min Søn nu til mit Hierte,

Saa gaaer paa nye en Livsscel op for mig!
Jeg staaer ei meer allene, ei allene!
Var denne Verden mig end nys en Ørken,
Saa smiler den til mig, et Eden nu!
Et bedre Menneske jeg føler mig
Nu ved min Søns saa ædle Bryst! Ja, skriv
Mit Liv kun Love for! Jeg gior og handler
Nu som Du vil. Jeg seer i Alt godvillig
En omvendt Orden nu, og føier mig,
I mere omme Følelser hensmeltet,
Skiendt Fader, gierne dog i Sønnens Villie!
Antag Du mig dertil! Jeg længtes altid
Svart efter Dig, med dybt beklemmet Bryst,
Antag min Søn! antag mig til Din Fader!

Marcian

yderst forbauset, halv ude af sig selv.

Hold op! Aftving mig intet bittert Ord!
O! i det mindste ei i denne Stund!
Det var ei godt for Dig, for mig ei heller!
Jeg seer og føler det! Jeg saae ei før
Et Menneske, som Du, saa grændseløs

Elendig! Ak! Dit indre Væsens Byrde
Nedtynger Dig med evig Vægt i Jammer!
O! ikke gierne vilde jeg tilføie
Dit alt saa syge Hierte større Saar!
Træng derfor ei saa hæftig ind i mig!
Jeg veed ei hvad jeg føler, hvad jeg siger!
Forvirret er min hele Tænkekraft!
O! giv mig Tid kun til at fatte mig!

Phokas.

Saa fat Dig da min Søn! Jeg veed dit Hierte
Er blødt! For barnlig Følelse kan det ei være
Ufølsomt.

Saaer. Fakkelbærerne følge.

6.

Marcian eene.

Store Gud! hvad maa jeg troe?
Er Han min Fader? er han virkelig?
O! taalte da Naturen kun til ham!
Vee mig! Jeg følte og dens haarde Bud!
En ukiendt Følelse opstaaer i mig!
Jeg kiæmper for mig selv, for det at hade

Ham, saa som før, med Siælens fulde Kraft!
O! Nei! Saa hader jeg ham ikke meer!
Maaskee er det blot Mødynk! Nei! O! Nei!
Medlidenhedens Funke trænger ikke
Saa dybt i Siælen sig. Ulykkelige!
Hvad skal der blive af mig nu? Fortabt
For evig er Eusebia for mig!
For evig er jeg for mig selv fortabt!
Hvo henter Phokas's Søn Mod til at leve!

7.

Marcian. Eusebia.

Eusebia uden for.

Hør Marcian! hvor er Du Marcian?

Marcian.

Eusebia!

Eusebia kommer ind.

O, her! Din Fader kalder;
Jeg søgte Dig!

Marcian.

Han kalder, siger Du!
Dog Fader Zeno! Ingen anden Fader?

Eusebia.

Nu! hvi forfærdes Du!

Marcian.

Ak! forhen laae
I dette Ord en sød og stille Vinken
For mig! Nu kiender ei i al Naturen
Jeg noget meere Skrækkeligt!

Eusebia.

Forklar Dig!

Marcian.

O! Det jeg aner nu, er grœsseligt!
Det griber knusende mit hele Væsen!
Jeg frygter, jeg formoder — nœsten er jeg
Heel vis derpaa, at jeg er Phokas's Søn!

Eusebia.

Det er ei klogt, saa uden Grund at martre
Sig forud med en Frygt, hvis grumme Slag
Maaskee kun træffer, mueligt træffer ei.

Marcian.

Den Tilstand, som jeg nylig saae ham i,
Var frygtelig! Hans Høiheds Soelglands selv

Som han i blodig vilde Laster rante,
Sig trænger ikke til hans Hiertes Nat.
Den Arme betlede om Kierlighed,
Han kaldte mig sin Søn! ak! Han opvakte
Dybt Følelser i mig, som ere mere,
End blot Medlidenhed!

Eusebia.

Naar saaest Du vel
En Lidende, og følte Dig ei rørt!

Marcian.

Saa smerteligt greb Medynk mig ei før!

Eusebia.

Fordi Dit fromme Øie Ingen saae,
Der var, som han, saa grændseløs ynkværdig!
Hvi kan en blot Formodning saa Dig bøie!
Har ei Din Faders prøvte Klogskab lært Dig,
At bære mandig, hvad der ei kan ændres?
Har selv Eusebias Læber ikke mere
Et Balsamord, som bringer Trøst i Hiertet?

Marcian.

Mit Hierte kiender kun eet Trøstens Ord;

Paa hele Jordens Kreds alene eet!
Udtael det Ord, saa fuld af Himmelkraft,
Som læger Siælen med sin Trylletone!

Eusebia.

Et Ord kun, siger Du?

Marcian.

Et eeneste!
Udtael Du det! det lænker mig til Livet
Og til din Side, hæver den dybtknust'
Nedtrykte Siæl paanye til himmelsk Mod,
Udtael ikkun det Ord: jeg elsker Dig!

Eusebia.

Det Ord tør aldrig denne Læbe sige
Til Dig, og til din Broder! Mig forpligter
Dertil et helligt Løfte giort for Gud
Og for min Fader; det tillukker evigt
Advarende og strænger min Mund, mit Bryst!
I veed jo dog, hvor tungt det falder mig
At nægte Eder, selv det mindste Ønske,
Dog helligt maa mit Løfte være mig,

Min Faders Bud ærværdigt; vistnok ligger
Et værdigt Hiemeed til Grund derfor.

Marcian.

Det være helligt Dig, endskiøndt det styrter
Mig i Elendighedens dybe Afgrund!

Eusebia.

Udsæt Dig ei for Lidenskabens Storm!

Marcian.

Din bedste Eiendom er jo dit Hierte.
Din Fader ei, og ikke Himlen selv
Kan raade over det! Eusebia!
Udtael kun dette Ord, og jeg helbredes.
Du tier! Dit mod Jorden sunkne Blik
Forkynder nokſom min Fordærvelse.

Eusebia.

Ubrødelig, som Fængselslænker, ere
De Baand, som binde fast mig til min Eed.

Marcian.

Din Fader kun, det overiikte Løvte
Har Værd allene for dit kolde Hierte.
Som Stormens Suſen, glider al min Jammer

Dit følesløse Øre let forbi.
Jeg, den Forladte er Dig Intet meer,
Af Eders glade Kreds er han forskudt,
Og Jord og Himmel afskyer Phokas's Søn.

Eusebia.

Hvad gavner Dig, saa grumt at martre mig?

Marcian.

Dog, ganske heel forladt er jeg dog ikke,
Jeg har en Ven, som mener mig det ærligt!

han tager en Dolk frem.

Eusebia forfærdet.

Hvad blinker i din Haand! min Gud! En Dolk!
Giv mig den!

Marcian.

Nei! den sidste Trøst, min Ven,
Min eeneste skal du ei røve mig?

Eusebia,

O, Marcian! For Guds Skyld giv mig Dolken.

Marcian hæver den.

Vel, Du skal faae den, farvet af mit Blod.

Eusebia
holder ham i Armen.

Giv Dolken mig! Jeg elsker Dig!

Marcian
lader hende tage den, henrykt.

Eusebia!

Eusebia.

Min Gud! hvad har jeg sagt?

Marcian.

Du elsker mig?

Eusebia.

Jeg kan ei nægte det! ak! mine Qvalers
For fulde Maal, flød mod min Villie over —
Min Pligts for spændte Baand sled sig itu!
Gud vil tilgive, at, af Skræk henrevet,
Jeg sandsesløs har brudt min Eed,
giemmer Dolken paa sit Bryst.
Tael for den Eviges Domstoel Du for mig!
Nu er det giort! Jeg elsker Dig!
styrter i hans Arme.

Marcian.

Eusebia!

Femte Optog.

Morgendæmring.

I

Constantin. Narses. Fire Mordere.

Narses og de fire Snigmordere komme fra forskiellige Sider. Constantin sniger sig uden at mærkes, men holdende Øie med dem, tilbage deels paa, deels bag Scenen.

Narses.

Han kommer ei endnu; meer end en Time
Har han opholdt sig nu i Zenos Huus —
Forgiæves har vi nu den hele Nat
Sneget os efter ham. — Nu passer paa,
Naar han forlader Huset! griber ham
Saa bagfra an, slaaer Foden fra ham! har I
Ham først paa Jorden, støder rask saa til,
Dog slæber ham afveien først, for I flygte!

de fordeele sig og gaae. Constantin kommer tilbage.

Constantin.

Et Snigmord! ha! I Skiændige! vistnok

En ærlig Mand tiltænkt! Jeg vil dog give
I Stilhed Agt. Graat bryder Morgenen
Omsider frem af denne lange Nat!
Søvn kom ei i mit tørre, bange Øie,
Snart grebes jeg som af et blegt Gespenst,
Af Frygtens Jis, der viste mig en Dybde,
Hvis Bund ei raktes af et jordisk Blik!
Snart vinkte, smilende med Velbehag,
Mig et af Kierlighed omkrandset Haab,
Og aabned mig en Udsigt i en Egn,
Som fatted, i et riigt og saligt Fyldhorn,
Hver Fryd, som adspredt vinker Livets Søn!

udenfor klappes i Hænderne.

Jeg hør' et Tegn! — en høi anseelig Mand
Udtræder af vort Huus! ham gielder det.

drager sit Sværd, iler hen mod Siden, og raaber.

Tag Dig i Agt! et Snigmord truer Dig!

2

Constantin. Priskus. Narses.

Priskus med draget Sværd; for ham flygte Narses og Snigmorderne. Constantin iler efter

Narses, griber ham i Halsen og slæber ham hen til Priskus.

Constantin.

Den rette bringer jeg Dig her, de Andre
Er underkiøbt af ham til denne Udaad!
I Knæ for ham, saa sømmer det sig Træl!
støder ham ned paa Knæerne.

Priskus.

Hvorfor staaer du mig efter Livet? tael,
Hvis ei er dette Aandedrag dit sidste!

Narses.

Hæft ei dit skarpe Blik saa strængt paa mig!
Forskaan mig! knus mig ikke med din Vælde!
Skiænk mig kun Livet; saa tilstaaer jeg Alt.

Priskus.

Nævn mig, Hvo der har leiet dig til Mordet!
Nu?

Narses.

Keiseren.

Priskus.

Det kunde jeg jo vente.
Hvad loved han Dig derfor?

Narses.

Dalen Tempe,

Til rolig Hvile i min Alderdom!

Priskus.

En keiserlig Belønning, som desuden

Ei kosted Giveren den mindste Mynt,

Du Tempes Herre! alt for stor en Løn!

Saa tænker jeg mig Satan i Triumf,

Da, efter Adams Fald, med diævelsk Latter,

Han iilte giennem Edens Blomsteregn.

Gaae og fortæl nu Keiseren dit Vanheld,

Forvorpne! hurtig bort fra mine Øine!

steder ham overende, han reiser sig og iler bort.

3

Constantin. Priskus.

Priskus.

Dit Varsel skylder jeg min Redning kun!

Jeg takker Dig, hvo est du ædle Yngling!

Constantin.

Jeg har en lige Ret til samme Spørgsmaal,

Siig mig først: hvo est du?

Priskus.

Ha! stolt og kiækt!
Dog, det behager mig! Saafremt du altsaa
Vil kiende mig, saa vidd da: jeg er Priskus.

Constantin.

Du Priskus? Med Ærbødighed jeg nævnte
Før stedse dette Navn. Med endnu større
Ærbødighed staaer jeg for Manden selv.

Priskus.

Nu! Hvo er du?

Constantin.

O! at jeg vidste det —
Jeg kiendes kun, som Zenos Fosterson!

Priskus.

Du Zenos Fosterson? Vær mig velkommen!
En af de unge Fyrster seer jeg for mig.
Nu trykker jeg Dig til mit Bryst! maaskee
Du end i Dag seer mig for Dine Fødder!

Constantin.

Du drømmer alt for skion en Drøm for mig!

Priskus tager hans Haand, og seer ham henrykt i Øiet.

Hvi seer Du mig saa forskende i Øiet?
Hvi sitrer din erkiendte Heltehaand
For mins velmeente Tryk?

Priskus.

En hellig Gysen
Foer mig igiennem Brystet spaadomsfuld,
I det jeg greb din Haand; mig forekom det,
Som om forynget Moritz stod for mig.

Constantin.

Det synes Dig! O! skuffer Du mig ei?

Priskus.

Fast være kun dit Mod! Det Ord: En Søn
Af Moritz lever, har i heele Leiren
Bragt et fornyet Liv; forkynder jeg,
At jeg har seet ham med mit eget Øie,
Saa kiender Folkets Jubel ingen Grændse,
Den Time nærmer sig, hvori Tyrannen
Ubøielig vil decimere Hæren. —
Nu Giæringen har naaet sin største Høide,
Udbryder den i fulde Flammer, mægter
Ikkun Heraklius at dæmpe den.

gaaer.

4

Det er Dag.

Constantin ene.

O! som naar Lyset straaler i en Afgrunds
Bælmørke Svælg — som naar i hede Ørken
Den fast Forsmægtede opdager fiernt
Et Kildevæld; saa tænder Morgenrøden
En ny Forhaabning salig i min Siæl!
O! skulde denne være tomt Bedrag!
Da jeg, henrevet af mit hede Blod,
Forglemte mig saa svart mod Zeno, tilgav
Han mig dog strax! ei en Bebreidelse
Undslap hans milde Læber! ja, han meder
Mig fra den Stund af med en større Mildhed,
Med usædvanlig Skaansel! havde han
Vel og saa let tilgivet Phokas's Søn?
Og Moritz's Viv heed Constantine! Hvi
Gav Zeno mig vel Navnet Constantin?
O! skede det for at vedligeholde
En om Erindring af den kiære Moder
I den Tilbageblevnes Bryst? Hvi bliver

Og Marcian ei hadet dybt, som jeg,
Af Phokas; O! jeg føler i mit Bryst
Ei mindste Spor af sønlig Drivt for ham!
Hver Gang jeg seer ham, giennemgloder mig
Et bittert uvilkaarligt Had. Og maatte,
Blot ved et Træf, en hellig Anelse
Opfylde Priskus Heltebryst, da nylig
Han greb min Haand? — Du drømmer! lad saa være,
Er det en Drøm end, den forfriskker Sindet,
Som Morgendug den levematte Aand,
Naar sødt en Straale af fornyet Haab
Med Blomsterkiæder fængsler den til Livet.

5

Constantin. Zeno.

Zeno.

Saa eene, elskte Søn, giv ei dit Hæng
Til Tungsind Overhaand; sværm ei saa ene!
Vi længes efter Dig! behager ikke
Vor Kreds Dig meer, end denne vilde Hvirvel
Ovalfulde Billeder.

Constantin.

Jeg har ei mere
Mit Hiem i eders Kreds! Jeg veed jo ikke,
Om jeg har Broder, Søster, Fader end?

Zeno.

Det bliver jeg dig altid jo min Søn!

Constantin.

Jeg føler ei den barnlig søde Drivt
Nu meer for Dig, som forhen harmløs fyldte
Mit Bryst, i min forsvundne Barndoms Dage,
Din grumme Taushed krænker mig tildøde!
Jeg elskte før min Broder varmt og ømt;
Saa varmt og ømt jeg elsker ham ei meer;
Thi mellem os oplader sig en Kløft,
Hvis Dybde Diet ei formaaer at maale!
Vel gior jeg i, at flye min Søsters Blik!
Jeg elsker hende, og en tvilelos
Skinsyges Flammer raser i mit Bryst!
Du seer nu al min Jammer, kunde Du —

6

De Forrige. Marcian. Eusebia.

Zeno.

De kan ei længer være uden Dig!
Deeltagende sig Søster Broder nærmer;
Tag venlig da imod de Venlige!

Eusebia.

Min Broder!

Constantin.

Ak!

Eusebia.

Hvor tøver Du?

Marcian.

Fortiener
Vor Kierlighed, at Du skyer os saa fiendsk?

Constantin.

Gud! hvor har det forandret sig med os!

Marcian.

Hvor vor stille Lykke var værd at misundes!

Eusebia.

En Samklang herskede mellem os, som kun
Man tænker den i Salighedens Skiød!

Marcian til Zeno.

Det sieldne Held vi havde Dig at takke!

Constantin.

Havde du selv kun ei os rovet det,
Var dog den rædselfulde Hemmelighed,
Saa halv afslored, dobbelt rædselfuld,
Engang i Tiden gaaet med Dig i Graven.

Marcian.

Du elskte os! Vi vare dine Sønner!

Constantin.

Forlangte vi vel nogen anden Glæde,
End den, vor Kreds og Tempe skiænkte os?

Marcian.

Ere I eenige med mig, saa bringe
Vi den forsvundne fromme Tid tilbage.

Constantin.

Hvordan, min Broder! sig os —

Marcian.

Lad os flygte

I Nat med vore Skatte over Havet!

Og smiler i det Fierne os en Egn,

Boesætte vi os i dens skiulte Skygger!

Snart vil, ved Phantasiens trøste Hielp,

I troelig Pagt med Virksomhed og Kunst,

Fremblomstre os paanye i den et Tempe!

For evig være der den Hemmelighed,

Som ruged Tvedragt ud imellem os,

Nedsænkt i Glemsels evig mørke Dyb!

Zeno.

Nei, ikke saa, min Søn! Hvad Skiæbnens Jernlov

Bestemmer, undflyer ingen Jordens Søn!

Hvor Du end iler hen, dig rammer dog

Den Lod, som Fødslens Stund bestemte Dig,

Hver blive paa den Plads, som af Naturen

Anvistes ham, kun fast med mandigt Mod!

Og naar den Eene med sin fulde Aandskraft

Indvier sig til tunge Herskerpligter,

Saa bære med et viist, ubøiet Sind

Den anden sin uvendelige Skiæbne.
Saa staaer Enhver af Eder, skiøndt forskiællig,
Dog værd Misundelse, erkiendt, som stor.

7.

De Forrige. Phokas med Følge.

Phokas

styrter rasende ind paa Constantin og Marcian.

Bort! bort med eders Vaaben!

begge drage deres Sværd.

Griber hurtig,

Afvæbner dem.

Constantin.

Det lade I vel blive!
Vi bære dem med dobbelt hellig Ret!
Først, som vor Eiendom, dernæst har Du
Høitidelig os selv stadfæstet dem.

Phokas.

Hvo som modsætter sig, den hugges ned!

Zeno,

Aflægger Vaabnene.

Constantin.

Betænk min Fader,

Hvad Du forlanger?

Zeno.

Vilde jeg forlange

Af Eder, hvad ei forud var betænkt!

Stoeler paa mig, nedlægger eders Værge,

Farver dem ei med Blod til ingen Nytte!

de give Vaabnene fra sig.

Phokas til en af Følget.

Du, gjennemsøg dem nøie! mueligt bære

De skiulte hemmelige Mordervaaben!

Vagt efter Undersøgelsen.

Vi finde Intet.

Phokas

til en Anden, peger paa Zeno.

Lægger den Forræder

I tunge Lænker!

man giver Zeno Lænker paa Hænder og Fødder.

Marcian.

Ha, Tyran!

Eusebia.

Min Fader!

Constantin.

Mit Sværd! mit Sværd!

Zeno.

Kun rolig mine Børn!

I see, jeg er det!

Phokas.

En Rebellerskare

Udraaber lydt, med høie Skrig, i Leiren

Heraklius til Keiser.

Constantin.

Vee mig! Vee!

Og jeg staaer her forladt foruden Vaaben!

Phokas til Zeno.

Du har nu bragt det til det Yderste!

Var jeg fra mine Sandser, at jeg lod mig

Med dum Langmodighed af Dig bedaare?

nærmer sig ham med draget Sværd.

Siig mig hvo er Heraklius! — Du tier!

Forvorpne, tael!

Zeno.

Det er endnu ei Tid!

man hører langtfra raabe.

Leve! leve! leve! Heraklius!

Phokas.

Ha! qvæles i jert Skrig! I Pøbelhunde!
Hvi tøver jeg — de rykke alt herhen
I Flokketal! af Øieblikket hænger
Liv eller Død! hvortil Betænkning da!
Hvem anden er Heraklius, end han?

løfter Sværdet mod Constantin.

Zeno.

Holdt! holdt! det er din Søn!

Phokas gyser sammen.

Min Søn? Nu vel.

gaaer løs paa Marcian.

Saa døe du!

Zeno.

Holdt det er din Søn!

Phokas kaster Sværdet.

Ha! Helved!
Jeg famler i en vild Affindighed!

I

Eusebia

drager hemmelig en Dolk frem af sin Barm, og lægger den i Constantins Haand.

Tag den og red!

Constantin.

Ha, Søster!

man hører det forrige Skrig nærmere

Leve! leve

Heraklius!

Phokas.

Ha! som fra Helveds Afgrund
Gienlyder Oprørsskriget i mit Øre,
Det er forbi! Jeg har ei nogen Søn!
Du, Du opdrogst mig ham kun til en anden
Heraklius! med egne Hænder myrder
Jeg alle Trende.

tager Sværdet op fra Jorden, og gaaer løs paa Zeno.

Og i Dig den Første!

Constantin

styrter til, som han hæver Sværdet, og giennemborer ham.

Phokas.

Ha! hvad var det? Vee mig!

synker til Jorden.

Zeno.

Det var din Søn,

Som traf dit Bryst.

Phokas.

Forbandet være Du!

Min Søn forbandet!

Conſtantin fortvivlet.

Himmel! jeg hans Søn!

Euſebia.

Min Conſtantin!

Marcian.

Min Broder!

Conſtantin.

Hvad vil I?

Bort, bort! Forbandet Den, ſom giorde mig

Til Fadermorder!

river ſig los, og ſyrter ud.

Phokas.

Vee mig! evig Skræk!
Min Søn! min Søn! Vee! Vee! forbandet være
Hiin Fadermorder!

døer.

Zeno.

Græsseligt er Synet
Af en Tyrans fortvivlte Død.

Marcian.

Min Fader!
O! er det sandt! det svæver som en Drøm,
En Trylledrøm for mig! hvor faaer jeg Fatning?
I Lænker Du? Du bærer dem for min Skyld!
Løser dem flux! Eusebia! Ei sandt Du vil
Tilgive hende, at hun brød sin Eed!

Eusebia.

Tilgiv mig Fader! Himlen har, forsønt,
Tilgivet mig! den overtraadte Eed
Var fulgt af dens Velsignelse. Den Dolk,
Som jeg dengang rev Marcian af Haanden,
I hans Fortvivlelse, og angst bevarte

Tro, som en Helligdom skiult paa mit Bryst,
Har reddet nu, ved Constantin, os Alle.

Zeno.

O! dybe Forsyn hvilken Dødelig
Udforsker dine Veies hellige Mørke!

8

De Forrige. Priskus med en Deel af Hæren, træder ind med det Udraab:

Leve Heraklius!

Priskus.

Hvor er Heraklius? vor Herre og Keiser!
At knælende vi bringe ham vor Hylding!

Zeno peger paa Marcian.

Her see I ham! bleg ligger i sit Blod
Tyrannen hist!

Priskus.

Alt! nu han ligger vel!

knæler,

See os for dine Fødder! Moritz's elskte,
Hellige Spire!

Soldaterne knæle.

Marcian.

Reiser Eder alle!
Og frem for Alle, Du berømte Helt!
Som Retten byder, være Byttet Eders!
Forfølger Fienden inden sine Grændser,
Og vender hiem bekranst med nye Laurbær!
For lange, lange Tider tie da
Den vilde Krislarms taarefulgte Vulder!
Og Du, min Fader, lær mig kiærlig omt
En evig Freds velsignte Troldomskust!

han hæver Dolken op, som Constantin kastede.

Dog giem og denne Dolk, som endnu dryppер
Rød af Tyrannens Blod! Afviger jeg
Fra Retfærds smalle Stie, saa stød mig den
Rask, uden Skaansel, straffende i Hiertet!
Eusebia! skal jeg forgiæves brede
De kierlig aabne Arme ud mod Dig!

Eusebia.

Min Keiser og min Herre!

Marcian.

Som nysfor,

Da tunge Qvaler böied mig til Jorden
Du var en mægtig Trøstens Engel mig;
Saa være Du Freds-Englen i mit Rige!
Hvor er min Broder? Iler, søger ham,
Thi ved min høire Side er hans Plads!

9

De Forrige. En Fiſker.

Fiſkeren.

Gierer mig Plads! Jeg har et Skrækkens Budſkab
At forebringe.

han kommer frem.

Som jeg nylig, Herre!
Drog op mit Fiſkergarn af Pennus's Dybde,
Saae jeg i fuldt Løb Conſtantin at ile
Mod Bredden! brat han ſtyrted ſig i Floden,

Hvor over skarpe Klipper i ustandset Strøm
Den vælter sig. Jeg roede hurtig efter,
Dog Redning var umuelig, Strømmen rev
Ham hurtig med hen i sit dunkle Fierne.

Marcian.

Min Broder! ak! nu er dit Hierte roeligt.
Hvi maatte du fordunkle denne Dag!

Dækket falder.

Ungdoms-Vennerne.

Skuespil i tre Akter.

Personerne:

Flourval.

Madame Flourval.

Flourval, Søn.

Aubin.

Luiſon Dumont.

Ivrois.

Verneuil.

Moranceur, gammel Officier.

En Kommisſair.

Geofroi, Aubins Tiener.

Vagt.

Scenen er i Paris i Aubins Huus, begynder om Aftenen og endes i Dagbrækningen.

Første Akt.

Et Kabinet hos Aubin. Et gammelt Skriverbord. En kyse krone. Paa den eene Side af Værelset en lille Krands, hvori staaer med forgyldte Sifre Tallet 21. En stor Lænestol. Det er Tusmørke.

I

Geofroi, Flourval har et Plaster paa det ene Øie, Hatten ned i Øinene og en stor Kappe paa. Scenen er nogle Øieblikke tom. Geofroi kommer ind af Bagdøren, seer sig om, gaaer hurtig hen, slaaer en Slaae for den ene Sidedør; vender tilbage og fører Flourval ind.

Geofroi.

Kom De kun ind! See Dem omkring og overbeviis Dem selv, gode Herre! Hvor kan De miskiende Deres Venner, saalænge Erindringer fra Deres yngre Dage ere Disse hellige.

Flourval forstyrret.

Er det muligt? Ja! her kiender jeg mig igien! Geofroi, her bliver jeg noget lettere om Hiertet! Forestil Dig, hvordan jeg var tilmode, da jeg traadde ind i Paris, da jeg nærmede mig dette Huus! Jeg vidste ikke, om Aubin eiede det endnu, ikke om han tænkte som før! Hændelsen — Nei! Forsynet førte mig Dig imøde, gamle ærlige Liener! dit hele Hierte laae strax for mig.

Geofroi.

De gav Dem tilkiende for mig! det skal jeg ikke glemme, saalænge jeg lever! Gode Herre! vi ere sikkre her, lad mig kun et Øieblik nyde den Fornøielse, som jeg har maattet undvære i 16 Aar. Jeg veed, De er Flourval, men lad mig see Deres egentlige Ansigt! Tag dette Plaster —

Flourval.

Nei, Geofroi! vi kunde overraskes; indtil videre er jeg for Dig og alle mine Venner Dumont; hører Du: Dumont. Du veed min Skiebne! Flourval er en fredløs Forbryder.

Geofroi.

Og hvad er da det, man har anklaget Dem for?

Flourval.

Hvor veed jeg det? Jeg veed mig kun skyldig i een, i den menneskeligste Forbrydelse, som jeg aldrig vil fortryde — og dog —

Geofroi.

Ja! siden Venskab og Ædelmodighed er blevet Forbrydelse, kan Deres ikke være nogen anden.

Flourval.

Jeg er fredløs! Rygtet har allerede guillotineret mig; min Familie begræder mig; med Møie undslob jeg mine Forfølgere. Mine Papirer ere i mine Fienders Hænder; min Formue skal inddrages til Statens Kasse; min Kone og min Søn er forarmet; man kunde maaskee faae i Sindet at indvikle dem i Anklagen mod mig! De har ingen Venner.

Geofroi.

Ingen? Hvem boer da her?

Flourval.

Jeg vil føre deres Sag! Som Flourval kan jeg ikke! Dumonts Navn, dette Plaster, hans Klæder som jeg bærer, endeel af hans Papirer, som jeg har med mig, maae fuldføre Resten. Jeg har fordret min Formue tilbage i Dumonts Navn; min egen Underskrivt som Flourval beviser, at den alt længe har tilhørt ham. Man har opfordret mig til at bevise min Fordring her i Paris, formodentligen for at skræmme mig; nu er jeg her.

Geofroi.

Jeg gyser! om man skulde opdage Dem! her taler man —

Flourval hurtig.

Er min Søn endnu ikke indviklet i min Sag?

Geofroi.

Endnu ikke! uden med sin Bekymring for Dem.

Flourval.

Aubin! mine øvrige Venner! — hvad?

Geofroi.

De vente med Længsel paa Jvrois Tilbagekomst!

O, Herre! vær ved godt Mod! det er Ivrois, Deres gamle Ven, der er reist hen for at undersøge Deres Sag! og De troer ikke den er i gode Hænder —

Flourval betydende.

Jeg veed den er i Ivrois's.

Geofroi.

Vi vente ham endnu i Aften tilbage fra Bourdeaux. —

Flourval.

Endnu i Aften?

Geofroi.

De bliver forskrækket!

Flourval fatter sig.

Altsaa er min Kone dog ikke meere i hans Hænder. Geofroi! læg Mærke til hvor han vil tordne mod Navnet Dumont; det forstyrrer maaske hans Planer afbryder sig, og griber Geofrois Haand. Geofroi! Ivrois er intet godt Menneske!

Geofroi bestyrset.

Hvad siger De?

Flourval.

O! jeg glemmer mig selv! Du er blevet gammel i Troen paa Redelighed: jeg vil aabne dine Øine; men jeg maa nu undersøge mine Venners Tænkemaade! Skulde han ogsaa have ført dem bag Lyset? Om en Time er jeg her igien! Dette Brev leverer du strax til Aubin, det underretter ham om min, det vil sige, om Dumonts Ankomst. — St! mig synes jeg hører Nogen! paa Trappen skal jeg sige dig Resten.

Geofroi.

Vie! vi kan komme ud denne Vei! det er nok Luison Dumont, nu Deres Datter.

Flourval.

Hvor det vil være tungt at spille en Faders Rolle, naar man maae nægte sig den Glæde, at omfavne sine egne Børn!

han gaaer ud af Sidedøren. Geofroi løber hen og slaaer Slaaen fra den anden, og følger ham langsomt.

2.

Luiſon. Flourval Søn. Hun kommer ind af Sidedoren, i det Øieblik hun staaer op paa Stolen, lader Flourval sig see i Bagdoren.

Luiſon.

Der blev lukket op! Det var Geofroi, han talte med Nogen, syntes mig! hvor Alting er besynderligt. Dog, og her — hvor her er pyntet op og — hvad staaer der — da hun ikke kan skimte hvad det er, sætter hun en Stoel under Krandsen, og staaer op. 21! Hm! sikkert en Fødselsdag. Jeg er nu atten Aar gammel, og har dog kun havt tre Fødselsdage i mit heele Liv! Den første, da jeg virkelig blev født, den anden, da Theodor kom mig til at erindre, jeg var blevet det, og den tredie, da han gav mig det søde Digt, for hvilket jeg ikke havde andet at give ham igien, end min Haand, og altsaa er jeg, vel overlagt, kun to Aar gammel. —

Flourval Søn

gaaer frem, afsides.

Hun snakker med sig selv, jeg vil lade, som jeg

ikke seer hende. høit. Klokken er snart syv. Gid nu min smukke Ubekiendte ikke vil lade mig vente for længe.

Luison
vender sig om, sagte.

Hvad?

Flourval Son.

Det er da ogsaa en naragtig Omstændighed, at det ikke maa være bekiendt for den heele Verden, at jeg holder af Luison; saa var det nok ikke faldet min Ubekiendte ind, at sætte mig Stævne her.

Luison springer ned.

Hvem har sat ham Stævne her, min Herre?

Flourval Son kysser hende.

O! Luison, hvem meener du? Skulde det ikke være den deilige Pige, der paaslaaer, hun har megen Lighed med sin Kiæreste, fordi deres Fædre lignede hinanden paa et Haar.

Luison.

Det skal dog aldrig være mig meent?

Flourval Son.

Jeg veed ikke! men det er en afgiort Sag, at

jeg ligner min Fader; thi han er aldrig ret vel tilmode, naar han er fra min Moder! og jeg fø-ler, Luiſon! at jeg, i Henſeende til Dig, har arvet den ſamme Svaghed.

Luiſon.

Altſaa tænker du, ved en Kompliment at komme fra din uforſkammede Beſkyldning. Jeg ſkulde have ſat dig Stævne? Jeg?

Flourval Søn.

Da har jeg dog faaet et, ſom lyder paa Au-bins Værelſe; men derſom Du vil blive hos mig, ſaa er jeg vis paa, at jeg ikke taber Noget, ved ikke at træffe den Rette.

Luiſon.

Lad mig ſee det?

Flourval Søn.

Her i Mørke?

Luiſon.

Jhnu! troede Du, Seddelen var fra mig, kan Du den vel uden ad?

Flourval Søn.

Du har Ret! hør da: "Vær i Aften præcis Klokken syv i Hr. Aubins Værelse, og forlad det ikke, førend den gladeste Overraskelse, af sig selv, holder Dem tilbage der!" Den er dateret i Chartres, men det kunde være et Puds! O! er der vel Nogen i hele Frankrig, som kunde give mig en Overraskelse, uden Du?

Luison.

Ingen? Flourval!

Flourval Søn.

Ingen! O, Luison! naar jeg kun tænker paa Dem, som tillige med Dig dele min Kierlighed, saa bliver jeg strax bekymret; men jeg er neppe hos Dig, førend Lykke, Sindsroe og Munterhed hæver mit Mod igien.

Luison.

Du veed, Jvrois kommer tilbage i Aften!

Flourval Søn.

Og bringer slette Tidender!

Luiſon.

Og bringer gode Tidender! Flourval, Du er hos mig, og du frygter for at haabe!

Flourval Søn.

Men naar Jvrois kommer, og jeg ikke kan haabe længer.

Luiſon.

Saa vil Luiſon, med Sindsroe, Munterhed og Taarer giøre din Ulykke mildere, ſlaae ſine Arme omkring Dig, og føre Dig ud af Frankrig.

3.

De Forrige. Aubin. Geofroi med to Lys, ſom han ſætter paa Bordet, og gaaer.

Aubin

har et Brev i Haanden.

Jeg har en glædelig Tidende at bringe Dig, Luiſon! See god Aften Flourval!

Luiſon.

En glad Tidende. (halv ſagte til Flourval.) Flourval, der har vi viſt Stævnet; der kan ikke møde mig noget Glædeligt, uden det ogſaa angaaer Dig.

Aubin.

Hun har Ret, det angaaer jer Begge. Ja, Flourval! Din Faders og min gamle Ven, Luisons Fader, den ærlige Dumont kommer maaskee endnu i Aften til Paris.

Luison.

Gud skee Lov! saa faaer jeg ham endeligen at see. Theodor, glæder du Dig ogsaa med mig?

Flourval Søn.

Jeg kunde kun være gladere, om det var min Fader, som skulde komme, saa vidste jeg, han levede, o, saa vidste jeg ogsaa, jeg sik din Haand.

Luison.

Tvivler! det veed Du jo alligevel! tænker Du, jeg har mindre gode Tanker om min Fader, end Du har om din. — Han vil vist ikke compromittere sin Datter. Klokken slaaer 7. St. hører du Theodor, halv sagte. Stævnet maa dog betyde noget Andet. Afsted! jeg er nysgierrig.

Flourval Søn ligeledes.

Hvordan! jeg skal gaae alene?

Luiſon.

Du er dog en god Dreng! Du vil have, jeg ſkal være Vidne til dine ſmaae Eventyrer; gaae kun i Forveien; jeg kommer ſtrax efter.

Flourval Søn.

Jeg har advaret Dig, og indeſtaaer altſaa ikke for nogen Ting.

gaaer.

4.

Luiſon. Aubin. Geofroi kommer af og til ind, tænder Lyſekronen, rykker Bordet frem, ꝛc.

Aubin

ſom imens har ſeet i Brevet.

Det er artigt nok! vi opſatte vor lille Feſt, i Anledning af Moranceur til i Aften, fordi Ivrois ogſaa kunde være tilſtæde, og nu haaber jeg din Fader vil kunne tage Deel i den med! Jeg ſkal efter 16 Aars Forløb omfavne min Ungdoms Ven.

Luiſon.

Og jeg min Fader! jeg vil holde af ham, og

skiænde paa ham; kun ved at blive hos mig for Fremtiden, kan han erstatte mig denne lange Fraværelse.

Aubin.

Du maa ogsaa holde af din Gudfader! Luison! det siger jeg Dig, Du maa ikke nægte Moranceur et Kys.

Luison.

Hvem er da denne Moranceur? Jeg har aldrig lagt Mærke til denne ubekiendte Gudfader, forend i de sidste aatte Dage. Fra den Tid af har De og Verneuil nævnet ham ved hvert tredie Ord, fra den Tid er vort Huus blevet Dem dobbelt saa kiert. Her i Kabinettet er blevet poleret og forandret; Lysekronen er hængt herind, det gamle runde Bord og den store Lænestoel, som stod i Deres Studerekammer, har ogsaa faaet en Plads her; og det just i dette Værelse, som De, Verneuil og Jvrois undertiden hele Aftener har lukket dem inde i, veed De vel, alle disse Tilberedelser har giort mig gandske nysgierrig igien; den Krands, De har op-

hængt der, ikke at forglemme. Jeg vil ikke længer lade mig noie med Jorris's laconiske Svar: det er vor Sognekirke! Jeg denuncerer Dem, gior jeg.

Aubin.

Luison! Du merker ikke selv den Alvor, der ligger i det Spog! I Aften saae vi den gladeste, talrigste Sammenkomst, vi har havt i lang Tid, og det maa være den sidste.

Luison.

Meget fornuftigt; før troede man, der var Hemmeligheder under —

Aubin.

Vor største Hemmelighed skal jeg sige Dig.

Luison.

Nu!

Aubin.

Den er: at vi ingen Hemmeligheder har; vi ere alle Venner.

Luison.

Men hvorfor maatte da hverken jeg eller Nogen —

Aubin.

Faae Adgang til vore Sammenkomster; netop fordi vi ingen skulde faae. Men Du spurgte, hvem Moraneeur var? En gammel Krigsmand, som Redelighed og et varmt Hierte, endnu forend Du blev født, aabnede dette Værelse for, ogsaa din Faders, Flourvals, min og mine Venners Ven. Han levede af sin Pension paa et lille Landgods i Provindsen. I det sidste Halvaar holdt man den tilbage; i denne Anledning kom han til Paris, i to Dage var alting bragt i Rigtighed, og i Morgen reiser han hiem. Han har endnu ikke været i dette Kabinet, fordi vi ønskede at Alle de af os, som ere tilstæde, skulde modtage ham her, og i Aften kommer, som sagt, først Jvrois tilbage.

Luison alvorlig.

Og hvad haaber De deraf? Jeg skiuler min Frygt i Theodors Nærværelse! — Erklæres Flourval for skyldig, er da Sønnen uden Fare? O! før frygtede jeg slet ikke, men nu da min Fader kommer, skulde han ikke sætte sig imod at give sin Datter til en Anklagets Søn?

Aubin.

Det vil han ikke.

Luiſon.

Det kan han ikke! Jeg er jo Theodors hele Trøſt. — En gruſom Lov, en Misgierning berøvede ham hans Fader, ingen Misgjerning ſkal rive Luiſon fra ham! Jeg har intet Mod, men Kjærlighed har det.

5.

De Forrige. Geofroi kommer hurtig ind.

Geofroi.

Hr. Jvrois er kommen!

Luiſon.

Nu faae vi da Oplysning.

Geofroi.

Hr. Verneuil og en fremmed Herre er med ham.

Aubin.

Oh! Moranceur!

Geofroi.

De gik ind i Salen, til — ſagde Borger Jvrois, til jeg havde giort ryddeligt her.

Aubin.

Hører Du, Luiſon, man forviſer Dig.

Luiſon.

Jeg længes kun efter, at høre de Efterretninger, Jvrois bringer; hvad Nysgjerrighed angaaer, ſaa gaaer jeg ind i Dagligſtuen, og jeg vædder, jeg vil blive holdt ſkadesløs i min Forviisning.

gaaer ud af Siden og Geofroi af Bagdøren.

6.

Aubin allene, efter en lille Taushed.

Aubin! man har fordrevet Dig fra Prækeſtolen, og lukket din Kirke; ſkulde man ogſaa fordrive Dig fra dette lille Tempel, hvori nogle faa gode Menneſker ſaa tidt har glædet ſig ved deres Venſkab. Jy! Jeg vil hævne vort Samfund, førend Voldsmændene forſtyrre den eneſte Helligdom, hvori der ingen Forbrydelſe er begaaet.

Bagdøren aabnes og Moranceur med tilbundne Øine, leder af Verneuil og Jvrois, kommer ind.

7.

Moranceur. Verneuil. Ivrois.

Moranceur.

Er det her, man vil lege Blindebluk med mig?

Verneuil.

Nej, min Ven! Vi føre Dig kun tilbage til Følelser, som Du for mange Aar siden har lagt i Gjemme paa dette Sted.

Aubin

halv sagte til Ivrois.

Velkommen hiem! hvad bringer Du os?

Ivrois

med et dybt Suk.

Du skal faae alting at vide, (høit.) Lad os ikke tøve, min Tid er kostbar.

Moranceur.

Min Ven! jeg har aldrig skammet mig ved mine Følelser, og altsaa længes jeg efter at fornye Bekiendtskabet. Hør, jeg vil giøre Begyndelse med at betragte dem, vil tage Torklædet af.

Verneuil hindrer ham.

Holdt, holdt, dit Hierte maa begribe dem, forend dine Øine.

Moranceur.

Hvor er jeg da?

Aubin med Følelse.

Hør det paa vor Sang!

Ivrois.

Begynd Du!

Verneuil

forer ham frem.

Kom! her foran ved vort gamle Bord.

Aubin.

Under dette Tal.

Moranceur.

Ja! al den Snak skal nok giøre meget Indtryk paa mig, hvordan Fanden vil I da, jeg skal føle, naar jeg ikke maa bruge mine Sandser til at faae et Greb paa det med.

Verneuil.

Du skal høre.

Ivrois

Blive greben.

Verneuil

slaaer sine Arme om ham.

Falde i mine Arme.

Aubin ligeledes.

Og i mine.

Ivrois gier det samme.

Og i mine.

Aubin.

Vi vil alle omfavne hinanden.

Ivrois.

Begynd, begynd!

Moranceur rørt.

O! det behoves ikke; I kan ikke synge meer, end hvad I have sagt.

Aubin. Verneuil. Ivrois.

Tillid, Fortrolighed og Glæde
Fylder vort Hierte, forædler vor Lyst!
Ven! men hvis du behøver Trøst,
Veed vi og hvad det er at græde,
Hver som har —

Moranceur

afbryder dem, og river hurtig Torklædet fra Øinene.

Holdt! holdt! det er nok, jeg forstaaer jer; hvor er jeg?

Verneuil.

Veed du det ikke?

Moranceur.

For Fanden jo, siig mig, er jeg bleven 12 à 16 18 Aar yngre; eller — Jh! jovist er jeg bleven yngre! jeg føler det jo. —

Aubin inderlig.

Vi ere Alle blevne ældre.

Jvrois.

Men dette Værelse er som det var før.

Verneuil.

Og vore ærlige Hierter.

Moranceur omfavner dem.

Og vort Venskab! hør Børn; jeg er den samme blodhiertede Nar, seer I ikke jeg er den Samme, som før; jeg er, ved Gud, den Samme.

Ivrois.

Ellers havde vi heller ikke ført dig herind. Lad os nu fuldende Sangen; seer Du, vi har været Venner i 21 Aar; i 21 Aar har Ingen af os undseet sig ved at synge denne Sang.

Moranceur.

Nu vel, saa lad da mig begynde den.

Ivrois.

Kun hurtig; siden vil jeg give Jer Andet at bestille.

Moranceur. Ivrois. Aubin. Verneuil.

Tillid, Fortrolighed og Glæde
Fylder vort Hierte, forædler vor Lyst.
Ven! men hvis du behøver Trøst,
Veed vi og, hvad det er at grædе.
Hver, som har Ven og Venskab kier,
Ikke sin Tid hos os skal spilde;
Husk kun, vort Valgsprog stedse er:
Skam for Enhver, som tænker ilde!

Aldrig skumle, altid undskylde,
Vee den, som spøger med Menneskers Ro!
Hvor vi det bedste ej kan troe,
Tie vi, men Retsind vi hylde.
Sikkre paa, at den altid er
I vort Hierte, som ved vort Gilde,
Veed vi, Enhver vil frydes her,
Naar han kun ikke tænker ilde.

Engang med Sølvhaar skal vi føre
Her paa Tale vor Daad og dens Løn.
Sønner, maaskee selv Sønnesøn,
Glade til vor Fortælling høre.
Ei de vil i vor gamle Kreds
Troe, at de deres Ungdom spilde;
Man hos Oldingen er tilfreds,
Naar man kun, ak! ei tænker ilde.

Moranceur til Aubin.

Tak min Ven! jeg husker endnu ret godt den Aften, Du gav os den.

Ivrois.

Jeg forlader Jer et Øieblik! men det er første Gang i mange Tider vi helligholde vore gamle Venners Besøg; kan det skee bedre, end ved at giøre dette virksomt!

Aubin.

Du har Ret.

Verneuil.

Siig os da —

Moranceur.

Ivrois! Du er ogsaa den Samme.

Ivrois.

Velan da, men, — dog her er ikke saadan en Forsigtighed nødvendig. — Jeg kommer snart igien, gaaer hurtig.

8.

Moranceur. Verneuil. Aubin.

Verneuil.

Lad os sætte os og vente paa ham — o! min Ven! den Lykke, vi har tilbage, er giemt i det Forbigangne.

Moranceur.

Kom, kom, der er ingen Erindring fra den Tid, som jeg frygter for at møde.

Aubin.

Ingen? Møder Flouval dig ikke i den?

Moranceur.

Det er sandt nok, han er ogsaa et Offer; skyl, dig kan han ikke være.

Verneuil.

Han var længe mistænkt, saasnart Rygtet om hans Denunciation kom hertil, vidste Ivrois, som havde Indflydelse, at faae Sagen under Hænder; han reiste.

Aubin.

Hans Død er dog endnu uvis.

Moranceur.

Hvorfor var jeg ikke i Nærheden af ham! Dog, der falder mig Noget ind, opholder ikke Dumont sig i samme Egn?

Aubin.

Flouval var denuncert; og en Forbryders Ven—

Moranceur.

Turde han ikke være? Hvad? Hørte han ikke til os; har han ikke ogsaa givet os Haanden dette Værelse?

Verneuil.

Rolig, Gamle! Vi kiende jo ikke det Mindste til Sagen endnu, Du gior ham Uret! — Du maa giøre ham Uret.

Aubin.

Lad ham retfærdiggiøre sig selv; han kommer maaskee endnu i Aften.

Verneuil.

I Aften, Aubin!

Moranceur.

I Aften? Nu, det vil blive en Glæde! Hør Børn, siig ikke min Mistanke til ham; jeg maa skamme mig som en Hund, vor gamle ærlige een, siede Dumont, kommer han?

Aubin.

Ja, for, efter 16 Aars Forløb, at omfavne sine Venner og sin Datter.

Moranceur.

Hans Datter, hun hedder —

Aubin.

Luiſon! Du er hendes Gudfader.

Moranceur.

Jeg veed det. Hør, hvor er Luiſon? Jeg maa ſee hende, jeg holder af hende, jeg holder af alle mine Gudbørn; og Dumont, ſom Du ſiger ikke har ſeet hende i 16 Aar! hør Børn, derfor er det, jeg ikke har givtet mig. Som Krigsmand maatte jeg tumle om fra et Sted til et andet, og naar jeg fik Kone og Børn, kunde jeg ikke have aſſeet dem et Øjeblik! vor gamle ærlige Dumont er viſt nok en brav Mand, men naar han ikke har ſeet ſin Datter i 16 Aar, er han dog ikke brav nok til ikke at mistænkes.

Verneuil.

Dumont er en ærlig Mand, men Kiøbmand med Liv og Siel.

Aubin.

Han har beſtandig havt meget at beſtille, min

Ven! Paa samme Tid hans Kone døde, anvendte han sin Faders hele Handel i Bourdeaux, han reiste derhen, lod mig beholde hans Datter til et Pant paa vort Venskab, og har heller ikke sveget det. Det er blevet en brav Pige.

Verneuil.

Dumont har hvert Aar lovet at kommer hertil, men bestandig er det blevet opsat.

Aubin.

Hans sidste Brev er til al Lykke skrevet paa Reisen.

Moranceur.

Lad ham komme! jeg vil omfavne ham, men omfavner han ikke sin Datter varmere, end sin Ungdoms Ven, vil jeg holde af min Guddatter for os Begge.

9.

De Forrige. Ivrois. Madame Flourval reiseklædt. De andre staae op.

Ivrois fører hende ind.

Mine Venner! vi maatte ingen Fruentimmer

føre herind; jeg overtræder en Forpligtelse, men denne Forpligtelse er større.

Mad. Flourval gaaer frem.

Hvor dog Tiden forandrer Alting. Jeg er imellem Venner, som alle ere mig bekiendte, og dog — seer paa dem — ja! De er Moranceur! hun giver ham Haanden, Moranceur bliver bestyrtset, og kysser den.

Aubin.

Bedrager jeg mig ikke? den ulykkelige Flourvals Kone.

Mad. Flourval.

Den lykkelige! jeg er hans Enke!

Verneuil.

Min Gud!

Aubin.

Madam! Flourvals Enke er os endnu nærmere, end hans Kone! — Jeg er Aubin!

Moranceur.

Og De kiendte mig først, naa! Gud lønne Dem for det! nu kan jeg ogsaa see Dem i Øinene, skiøndt De for 22 Aar siden afslog min Haand! den ær-

lige Flourval! Min gamle Ven! De har altsaa mistet ham?

Mad. Flourval.

O, Gud! Du havde saadanne Venner, Flourval, og maatte dog døe.

Ivrois afsides.

Vidste hun, hvor det rammer mig.

Verneuil.

Gid det stod i vor Magt, at vise hans Enke hvor helligt Alt hvad der hørte ham til er os.

Ivrois træder frem.

Mine Venner! derfor førte jeg hende til Paris, og til Jer. — Jeg kunde ikke redde Flourval, men hans Enke er i mit Værge.

Mad. Flourval.

Og er roelig, ærlige Ivrois!

Ivrois.

Men jeg har svoret, ikke at handle, uden Jeres Veiledning. — O! I veed ikke at et mislykket Forsøg kan trykke ligesaameget, som en Forbrydelse.

Verneuil.

Siig os Alting.

Morgneeur

som bestandig er omhyggelig om Madam Flourval.

Hurtig, hurtig! Sæt Dem Madam, sæt Dem.

Aubin.

Lad mig føre Dem til min Datter.

Ivrois.

Endnu ikke, De maa være tilstæde ved min Forklaring. — Flourval blev denunceret.

Moraneeur.

Af en Skurk.

Aubin.

Hvem kunde ellers denuncere ham?

Verneuil.

Hvad er hans Navn?

Ivrois

med skiælvende Stemme.

Jeg veed det ikke, Angiverens Navn forties jo. Jeg har ikke kunnet opdage det.

Mad. Flourval.

Men Gud! og han vil tilgive ham.

Jvrois hurtig.

Det vil Gud!

Moranceur.

Hvad?

Jvrois.

Hvo kiendte hans Hensigter? Hvor mange Vildgange kan man ikke ledes i? — Mit eget Exempel lærer mig, ikke at domme med Strænghed.

Verneuil.

Hvad er han anklaget for?

Jvrois.

For at ville have sendt Vaaben til Fædrenelandets Fiender.

Aubin.

Hvilken Bagvaskelse!

Verneuil.

Videre. Du blev sendt derhen, som Commissair.

Mad. Flourval.

O! kun for silde. Min Mands Denunciation

var alt kommet til næste Bye; han var selv den-gang paa en lille Reise — Han kom ikke mere tilbage. —

Moranceur.

Og I har ikke hørt det mindste fra ham siden?

Mad. Flourval.

Nei! jeg har ikke engang havt den Trøst, at kunne dele hans Lidelser med ham. —

Jvrois.

Jeg undersøgte hans vigtigste Papirer! med Hensyn til det han var anklaget for, var der in-gen Beviser imod ham,

Mad. Flourval reiser sig.

O! det var kun paa Jvrois's udtrykkelige An-modning, jeg fulgte ham hertil. — Den Tid, hvori jeg skiælvede, er forbi —

Jvrois.

Vi fik en officiel Beretning om, at endeel Mis-tænkte vare grebne og førte til Bourdeaux, hvor de Dagen efter bleve henrettede. Efter al Formod-ning —

Mad. Flourval

støttet sig paa Ivrois med afbrudt Stemme.

Var min Mand imellem dem?

Aubin.

Vor ulykkelige Ven!

Ivrois til Madam Flourval.

Fat Dem! De veed ikke, hvor megen Deel jeg tager i Deres Smerte! — mine Venner — hans Familie og hans Eiendeele ere tilbage. — Vi maae sørge for dem. Jeg lod hans Gods sælge, jeg var hældig nok til at faae det betalt i Vexler paa den Hamborgske Banke. Men hans Uskyldighed maae beviſes, ellers tilfalde de Staden.

Mad. Flourval.

Lad Staten beholde dem, jeg forlanger dem ikke; den kan ikke give mig, hvad den alt har skilt mig ved.

Ivrois hæftig.

Nei! De skal ikke skilles ved Noget mere, saalænge jeg har Liv og Blod; deres Eiendomme skal jeg forsvare, De veed ikke, at Deres Beskyttelse er bleven min helligste Pligt.

Verneuil.

Skulde det da falde saa vanskeligt?

Ivrois.

Maaskee! endogsaa dem vil man giøre hende stridig.

Mad. Flourval.

Jaques Dumont!

Ivrois.

Som ogsaa engang hørte til vort Samfund.

Mad. Flourval.

Han paastaaer, vort Gods var pantsat til ham for 80000 Franker.

Ivrois.

Madam Flourval veed det ikke; og hendes Mand har aldrig talt derom; han har tvertimod altid sagt, at hans Gods var gieldfrit.

Verneuil.

Dumont! Er det mueligt?

Aubin.

Jeg staaer inde for Dumonts Redelighed.

Moranceur.

Han har ikke seet sin Datter i 16 Aar! Jeg kan ikke staae inde for ham.

Jvrois.

Han skrev mig til, vil bevise sin Paastand, gior Fordring paa Formuen i ethvert Tilfælde, da han paastaaer at Godset hører ham og ikke Flourval til, og kan altsaa ikke tilfalde Staten; men han skal ikke faae det.

Moranceur.

Han skal ikke faae det.

Aubin

tager Jvrois Haand.

Ikke saa hæftig; om det nu var Dumonts Hensigt, at redde Formuen for Flourvals Familie.

Mad. Flourval.

Jeg takker Dem! jeg vilde skamme mig, dersom jeg ikke ofte havde ladet mig forlyde med det samme.

Jvrois.

Nei! nei! Du skulde seet hans Brev, — Du skulde —

Moranceur.

Og til gode Hensigter bruger en ærlig Mand aldrig mistænkelige Midler.

Jvrois
griber hans Haand.

Aldrig?

Moranceur.

Nei! Saa er min Troe! Lad kun Dumont komme, jeg vil —

Jvrois.

Ja! Lad ham komme, mine Venner! Her er Flourvals Kone, hans Søn er her — jeg har hans Eiendomme — vil I beskytte dem med mig?

Moranceur.

Hans Søn, Theodor! Det maa være en stor Krabat nu! Madam! Seer De, det var dog ogsaa godt, De ikke gav mig Forkiøbet for Flourval, saa havde jeg maaske ikke nu kunnet sørge for hans Familie.

Mad. Flourval.

Hvem har jeg mere Grund til at kalde min Ven, end Dem?

Ivrois.

Vi vil undersøge Dumonts Hensigter; ere de slette, saa er vort Liv Borgen for denne Families Sikkerhed.

Aubin.

Ja!

Verneuil.

Jeg lover det Samme.

Moranceur.

Ah! ikke saa alvorlig; det er, som om vi satte saamegen Priis paa vort Løfte, jeg er ikke alvorlig, men saa længe jeg lever, staaer jeg inde for Alting.

Ivrois.

Nu er jeg rolig.

Mad. Flourval.

Hvad kan jeg sige, jeg har ingen Følelse for at leve, men megen for Venskab.

Ivrois.

Det maa ikke være bekiendt, at Madam Flourval er kommen til Paris; vi kan ikke see Følgerne. Aubin! Vær du hendes Vert.

Aubin.

Med Glæde, jeg vil —

Ivrois.

Bliv her, kom Madame! jeg vil føre Dem til en Omfavnelse, som skal vække deres Følelse for Livet; jeg har sat Deres Søn Stævne her.

Mad. Flourval.

Min Theodor!

Ivrois.

Kom!

fører hende ud.

10.

Moranceur. Verneuil. Aubin.

Moranceur.

Hendes Søn! Hvor er det dog en Glæde, at have Børn!

Aubin.

Du græder, Gamle!

Moranceur.

Og hvor det maa være tungt, at miste sin Familie, see! det er min Trøst over at jeg ingen har.

Verneuil.

Det lod, som Jvrois dog havde fundet Noget, der kunde skade Flourval, det gielder om at redde hans Eiendele, uden at udsætte Familien for nogen Fare.

Morançeur.

Fare! her er Du, Aubin, Jvrois og jeg! og gielder det om at sætte sit Liv i Vove, saa har jeg nærmest Ret til det fra gammel Tid af.

II.

De Forrige. Geofroi.

Geofroi

hurtig med en paatagen, forskrækket Mine.

Herre!

Aubin

gaaer hurtig imod ham.

Hvad vil Du her?

Geofroi.

Der er sikkert Noget paa Færde.

Aubin.

Nu.

Verneuil.

Tael!

Moranceur.

For Diævlen, skynd sig!

Geofroi.

Det giver De mig jo ikke engang Tid til; der holder en Postchaise uden for, en Mand med en barsk Mine og et Plaster paa Øiet steeg ud af den, tilligemed to Tienere, som ikke heller see synderligen fredelige ud, han spurgte om Dem; og da jeg sagde, der var Nogen hos Dem, sagde han, det var det samme, vilde ingen Indvendinger høre, lod Vognen kiøre, bandte paa, han vilde blive her, og følger mig lige i Hælene. Der er han.

Aubin til Geofroi.

Gaae!

Geofroi gaaer.

12.

De Forrige. Flourval.

Flourval

bliver staaende i Døren, er i en stor Kappe, har Hatten paa.

Hilsen og Frihed. (Alle tie) Hvordan, Borgere! Ere I Patrioter, og svare ikke?

Aubin gaaer imod ham.

Min Herre!

Flourval gaaer frem.

Aa! Jeg er ikke Herre, jeg er Borger.

Moranceur

med Betydning paa Ordet.

Saasandt som jeg lever, det kan ingen Anden være. Han bærer jo Tegnet med sig. Dumont!

Flourval

gaaer langsom frem, seer sig om, alle tie, han vil tale, og kan ikke.

I tie,

Moranceur.

Jeg tier ikke, jeg skal ikke tie; hør Dumont, see Dig omkring, omvend dig, tael i anden Tone, Du er jo hos dine gamle Venner.

Aubin tager hans Haand.

Dumont! kiender Du mig ikke?

Verneuil.

Du har dog ikke glemt dette Værelse, hvor vi endnu, som hidindtil, glemme ethvert Forhold; her ere vi kun Venner.

Flourval

tager Hatten af, men endnu i en mistroisk Tone.

Tilgiv mig, jeg har ikke længe været vant til at omgaaes Venner; din Haand, Aubin.

Verneuil.

See Dig omkring, Dumont; Nu, giv mig ogsaa Haanden, her kan Du ikke længe være mistroisk.

Moranceut.

Mistroisk, Du? Alting er dog det Modsatte af hvad det burde være, vi ere det ikke.

Aubin.

Vi har ventet dig med Længsel.

Verneuil.

Og har glædet os til dit Komme.

Moranceut.

Hm! Det kunde Du gierne taugt stille med.

Flourval.

Hvorfor?

Moranceur.

For det Du ikke glæder Dig. Jeg har ikke de bedste Tanker om Dig; Du har ikke engang rakt mig Haanden, men den gamle Dumont staaer for mig; jeg tænker paa forrige Tider, og jeg kan ikke bare mig for at omfavne Dig.

Flourval

rørt, omfavner ham.

Min ærlige Moranceur!

Moranceur.

Ret saa! Der er Taarer i dit Øie; naa, Gud ske Lov! Seer I Børn, jeg vidste nok Dumont havde endnu sit ærlige Hierte, nu saa omfavn mig da endnu engang!

Verneuil

imedens til Aubin.

Lad os være forsigtige, min Ven!

Flourval.

I vedligeholde altsaa endnu vore gamle Sammenkomster?

Verneuil.

Endnu har vi vovet at komme sammen.

Moranceur.

Stille Børn! jeg har omfavnet Dumont, og min Mistanke er borte; nu siger jeg ham reent ud hvad vi har imod ham.

Verneuil.

Moranceur! hvorfor det nu?

Moranceur.

O, vink ikke til mig. Jeg maa tale, jeg kan ikke have Noget imod Nogen, uden at sige ham det Dinene. Du har en Fordring paa Flourval.

Flourval

seer sig forundret om.

I veed det allerede.

Moranceur.

Gid vi ikke vidste det, — gid Ingen vidste, at Nogen af os forfulgte hinanden.

Flourval.

Jeg fordrer kun min lovlige Eiendom, mine Venner; den samme Dag, Flourval døde, blev jeg berøvet Alting. En Banqverot ødelagte min heele Velfærd. Jeg eier ikke en Skilling uden denne Fordring —

Moranceur.

Som ødelægger din Vens Familie.

Flourval.

Jeg har en Datter.

Moranceur.

Ja! et velsignet Pigebarn, som du ikke — hør hvordan seer din Datter ud —

Flourval bestyrtset.

Min Ven! jeg har ikke seet hende i mange Aar.

Moranceur.

Ligner hun Dig eller din salig Kone; det har Du dog vist erkyndiget dig om.

Flourval afsides.

Gid han var Fanden i Vold med sine Spørgsmaal, høit hvordan kan — Aubin!

Moranceur.

See kun hvor han staaer, Du veed ikke, hvem af Jer hun ligner, Du har ikke brudt dig om at see hende i mange Aar, og Du vil bilde os ind, at Du af Kierlighed til hende vil ødelægge en Familie! Fy! saadan vil Luiſon ikke holdes af.

Florval.

Det er ikke Tilfældet her. Pengene tilfalde jo alle Staten.

Verneuil.

Er Du vis paa det?

Flourval.

Har man i Sinde at beviſe Flourvals Uſkyldighed?

Moranceur.

Den ſkal beviſes.

Aubin.

Jvrois vil beviſe den.

Flourval forſkrækket.

Jvrois alene?

Verneuil.

Vi alle!

Moranceur.

Det lovede vi den gode uskyldige Kone, og vi vil holde det.

Flourval yderst bevæget.

Madam Flourval er her?

Verneuil

halv sagte til Moranceur.

Fusentast!

Moranceur.

Ja, ja! jeg veed nok, jeg ikke skulde have sagt det, men nu er det giort, og Dumont vil ikke misbruge det, Du vil ikke.

Verneuil.

Ja hun er. Her i dette Værelse, som ogsaa maa være Dig helligt, Dumont! lovede Vi hende Beskyttelse og Venskab.

Aubin.

Flourvals Familie har arvet hans Rettigheder dertil.

Flourval

kaster sig paa en Stoel, og søger at skiule sin Bevægelse.

Hun har været her.

Moranceur.

Du er rørt, Du vil giøre eens Sag med os, kom hen til Jvrois; — hielp ham, arbeid med ham! Han har alle Papirerne.

Flourval

forskrækket springer op.

Jvrois!

Aubin.

Hvad feiler Dig?

Flourval.

Har Jvrois allene Sagen under Hænder? skal han allene afgiøre denne Families Skiæbne?

Aubin.

Du har Mistroe til Jvrois.

Moranceur.

Mistroe ham ikke.

Aubin.

Han har heele Madam Flourvals Fortrolighed.

Berneuil.

Hun kaldte ham sin eneste Beskytter.

Moranceur.

Til hun kom til os.

Flourval

yderst forskrækket, afsides.

Den Listige! — han har forekommet mig.

Moranceur.

Du troer os ikke; vel, følg ind med til Madam Flourval.

Flourval

med glad Bestyrtelse.

Hun er her i Huset?

Aubin.

Hun er hos mig.

Moranceur

tager hans Haand.

Kom, kom! hør, hun kan heller ikke begribe denne Fordring ret. Lael med hende, forlig Dig med hende. Du har intet haardt Hierte, Du vil lade hende beholde sin Formue.

Flourval affides.

Hvilken Pine! høit. Nei, nei! jeg kan ikke. — I kiender ikke min Stilling. — Flourval vilde handle ligesom jeg.

Moranceur.

Luiſon er ogſaa hos hende, din Datter og din gamle Veninde. Kom.

Flourval.

Jeg ſiger Dig, jeg kan ikke!

Aubin.

Frygter du for at blive rort?

Flourval.

Jeg frygter for, ikke at blive Herre over mig ſelv; en Dommer bør være kold. Jeg er bange for, Ivrois har været mere ſig ſelv, end Borger.

Verneuil til Aubin.

Hvad var det, lad os tage os i Agt, min Ven!

Moranceur.

Den er ikke god Borger, ſom ikke er Ven! hiertelig Viis Du os kun, Du er en af Delene, ſaa vil jeg troe, Du er begge.

13.

De Forrige. Ivrois.

Ivrois kommer hurtig ind.

Jeg hører af Geofroi at ——

Flourval.

Ha!

Moranceur.

Naa! Det var vel, Du kom, Ivrois. See her, her seer Du Dumont, tael med ham, bliver eenige, hurtig, man maa ikke opsætte det Gode et Øieblik! —

Ivrois.

Det gior man ikke, naar man hindrer det Slette! Borger Dumont, hvad er dit Ærende i Paris?

Flourval

seer ham i Øinene.

Er jeg dig maaskee ikke velkommen her?

Verneuil

træder imellem dem.

Venner! Huft hvor I ere, saadan forlod I ikke hinanden paa dette Sted,

Ivrois hiertelig.

Dette Sted erindrer mig saa levende om Flourval; mit Liv er en Erindring om ham, han reddede det eengang!

Flourval

vil gribe hans Haand.

Har du altid erindret det?

Ivrois

trækker den tilbage med Foragt.

Du seer, jeg erindrer det i dette Øieblik!

Flourval.

En af Flourvals første Dyder var Retfærdighed.

Ivrois.

Flourval var overalt en ærlig Mand.

Flourval.

Kun Skade, at en ærlig Maske saa tit skiuler Skurken!

Ivrois.

Det har jeg just Anledning til at beklage i dette Øieblik.

Moranceur.

Holdt! Holdt! Er I ærlige Folk maae ingen for-blommede Talemaader falde jer haarde, gior som jeg, og tael reent ud.

Verneuil.

Vor gamle Fortrolighed maa vende tilbage.

Aubin.

Og hvor kan den komme for igien, end her.

Moranceur.

I har Ret, Børn! Hvorfor modtog I ikke og-saa Dumont, som I modtog mig. Ivrois er her, Dumont er her, vi ere her allesammen, kom! synger.

Tillid, Fortrolighed og Glæde.

Flourval (rort.)

Ja vel.

Ivrois.

Nei! jeg har sjunget den engang i Aften; (giver Moranceur Haanden). Jeg har sjunget den med Dig.

Flourval.

Du afslaaer det?

M

Ivrois.

Til Sagen! det er din Fordring, som bringer Dig til Paris?

Flourval.

Det er mit Had til Uretfærdighed. (tager sin Brevtaske). Og siden Du æsker den, her er den; Verneuil! Jeg leverer den til Dig, undersøg den!

Verneuil.

Behold den, den ødelægger vor Vens Kone.

Flourval.

Hun vil ikke vægre sig ved at betale den.

Ivrois.

Jeg vægrer mig.

Moranceur

tager og flyer Verneuil den.

Kom! Vi vil undersøge den; vi kan nok mistænke Dig, men vi kan ikke taale der hæfter nogen Mistanke paa Dig; jeg længes efter at kunne sige med meer end mit Hierte: Du er en ærlig Mand!

Flourval rolig.

Undersøg den.

Moranceur.

Afstaae den, vær fattig, men ædelmodig.

Aubin.

Din Datter vil ikke fælde en Taare derover.

Verneuil.

I dette Værelse har Du lovet Flourval Broderskab.

Aubin.

Her har hans ulykkelige Kone anraabt vor Beskyttelse.

Moranceur.

Her har vi lovet at beskytte hende.

Flourval med Varme.

Er hun uden Fare, er hendes Søn sikker? — Hendes Mands Uskyldighed er jo ikke beviist?

Jvrois.

Hvad er din Hensigt? Sagen er i mine Hænder.

Flourval.

Ha! jeg kan ikke afstaae fra min Fordring.

Moranceur.

Hvad! Behøver du Penge Gamle! jeg har min

Pension og en Gaard, jeg kan leve af; flyt ud til mig med din Datter.

Vern euil.

Und dine Venner den Glæde, at giøre din Alderdom lykkelig.

Moranceur.

Du tier, du lader dig tigge om at være ædelmodig! Du vil ikke leve af dine Venners Kierlighed? Vel, jeg fraſiger mig alting. Min Gaard hører Dig til, den hører din Datter til. Jeg bliver hos jer! afſtaae fra Fordringen.

Flourval

der hele Tiden har lagt Mærke til Ivrois.

Seer I! (ſagte til Verneuil) Kom min Ven! endnu i Nat maae vi handle, hans Uſkyldighed maa beviſes, kom!

Verneuil.

Jeg følger dig. Farvel ſaalænge, Dumont! Har Du i Sinde, at blive din Ungdomstænkemaadetroe, ſaa har vi et Formaal; vi ſees endnu i Nat.

gaaer med Ivrois.

Moranceur

seer efter dem.

Dumont! Nu er de borte, hør: Du tænker ikke vel, Dumont! Jeg kan ikke elske Dig længer, det gier mig ondt for din Datter! — Dumont! jeg kan ikke længer tale aabenhiertig med Dig, jeg kan ikke see Dig i Øiet; det betager mig Troen paa din Redelighed, for jeg kan see enhver retskaffen Mand i Øinene; hør: jeg gaaer ind til Flourvals Kone, jeg taler om ham, jeg vil sørge med Hende, og troste hende; jeg faaer ogsaa din Datter at see, men jeg nænner ikke at sige hende, at hendes Fader er her.

gaaer.

14.

Flourval kaster sig i en Stoel Aubin betragter ham og tier.

Flourval.

Arme, forblindede Menneskker!

Aubin.

Moranceur har Ret, Du har ikke talt et Ord

om din Datter. I dine Breve taler Du om hende med saa megen Hjertelighed og Varme.

Flourval.

Har jeg da faaet Tid dertil? naa! hvordan lever min Luiſon?

Aubin.

Skal jeg hente hende?

Flourval.

Nei! Nei! endnu ikke, den Flourvalſke Familie løber om i mit Hoved. Theodor! hvordan gaaer det Theodor?

Aubin.

Han har, ſiden han kom fra Provindſen, været i Verneuils Buran, han er flittig og har Talenter, hans Forældres Skiebne bekymrer ham.

Flourval.

Og hans Moder! hans ſtakkels ulykkelige Moder! Du har ſeet hende, hvordan ſeer hun ud — er hun bleg, affældig —

Aubin.

Saadan spørger man ikke til en Kone, man vil styrte.

Flourval.

Vil jeg da styrte hende? o! Aubin! Jeg har ikke en eeneste Ven paa Jorden!

Aubin.

Og det siger Du her, her, hvor Alting vidner om, at det ikke er dem, Du savner.

Flourval.

Ja dengang.

Aubin.

Jeg er ikke forandret, de Andre er det heller ikke.

Flourval.

Du var engang min bedste Ven! — her — ja dengang drømte jeg ikke om, at jeg skulde staae saaledes for jer.

Aubin.

Du begynder at blive Dig selv igien, Dumont! Giv mig din Haand, og lad os være aabenhierte, de, som før.

Flourval.

Vel! Du aahner ikke, hvad jeg vover! Veed Du ikke hvad Flourval er anklaget for?

Aubin.

For at have sendt Fædrenelandets Fiender Vaaben.

Flourval.

Troer Du det?

Aubin.

Nei!

Flourval.

Saavidt jeg hører, er hans Uskyldighed endnu ikke beviist. Du tier.

Aubin.

Forlad mig min Mistroe, Dumont! — Nej, her kan jeg ikke være det!— endnu ikke offentligt, Jvrois har ikke fundet Det imod ham.

Flourval hurtig.

Men noget Andet? og hvad?

Aubin.

Jeg veed det ikke, han og Berneuil seer nok nu Papirerne igiennem sammen.

Flourval.

Veed I hvem, der har denuncert Flourval?

Aubin.

Nei!

Flourvald.

Har I ikke heller Mistanke paa Nogen?

Aubin.

Nei!

Flourval.

Hvad holde I Den for, som har denunceret ham?

Aubin.

For en slet Karl.

Flourval.

Ogsaa, om han havde hiemme i dette Værelse?

Aubin forskrækket.

Hvordan?

Flourval.

Seer Du ingen Forandring hos Jvrois; hvor er den aabne Fortrolighed paa hans Pande, hans forrige hiertelige Tone?

Aubin.

Hvad er ikke forandret i Frankrig? — Bekym-ringer, idelig Frygt for falske Denunciationer.

Flourval.

Den ærlige Mand frygter ikke; det er ikke Frygt, det er ond Samvittighed.

Aubin.

Dumont!

Flourval.

Jvrois har denuncert Flourval.

Aubin.

Hvordan?

Flourval.

Jeg vil bevise det.

Aubin.

Du forskrækker mig.

Flourval.

Ja! jeg vil bevise det! Han har styrtet Flour-val, han vil styrte den øvrige Familie; troe ikke hans ærlige Maske; naar forstod Laften ikke at bruge den?

Aubin.

Det er skrækkeligt, hvis det er sandt.

Flourval.

Jeg vil redde den, det er mit Ærende her, ikke denne Fordring, som det dog er min Pligt, at indbrive, — men Aubin, Du tier dog?

Aubin.

See mig i Øinene!

Flourval

omfavner ham.

Tilgiv mig!

Aubin.

Og giv mig Beviser; Du kan ikke fordre; jeg skal troe Dig uden Beviser.

Flourval.

Nei! Her har du dem; det første af dem alle er, (standser og gaaer til Siden) Hvad gior jeg? det forbrer Overlæg! (høit.) Jeg er mat, yderst mat, jeg maa bringe mine Papirer i Orden; und mig en halv Times Hvile.

Aubin.

Jeg seer, Du vil forberede mig!

Flourval.

Aubin! Jeg maa være forsigtig.

Aubin.

Kom! I mit Cabinet skal Ingen forstyrre Dig. Vi gaae her igiennem.

Han tager et Lys, gaaer ud af Sidedøren, Flourval følger.

Anden Akt.

Samme Værelse.

I.

Aubin. Luiſon.

Aubin ſtaaer i en eftertænkſom Stilling, lænet til Bordet. Luiſon kommer frygtſom ind med en Billet i Haanden.

Luiſon.

En Seddel fra Verneuil.

Aubin.

Godt!

Luiſon.

Er min Fader endnu i Deres Kabinet?

Aubin.

Ja!

Luiſon.

De ſeer ikke paa mig, Aubin! Jeg har Aarſag til at frygte Meget, men jeg er ikke urolig, thi jeg forlader aldrig Theodor, om ogſaa — o Aubin! De ſagde mig ſaa meget godt om min Fader,

Aubin.

Jeg tager det endnu ikke tilbage.

Luison.

Han forfølger den Flourvalske Familie; han har endnu ikke forlangt at see mig!

Aubin.

Jeg venter ham hvert Øieblik; han vil see Dig! gaae nu, og naar jeg ringer, saa kommer Du!

Luison.

Theodor er hos sin Moder, jeg gaaer ind til dem, og min Fader maa gierne vide det, hører De? gaaer.

2.

Aubin alene seer efter hende.

Hører De? O! hvad hører jeg ikke, og hvad oplever jeg ikke! læser.

„Jvrois og jeg gienneemsee Papirerne; vi kom„me endnu i Nat til Dig. Læg Mærke til Du„mont, jeg frygter, han kan blive os farlig, „hvis han ikke er en ærlig Mand; Hurtighed er

„nødvendig. Fordringen er uomstødelig rigtig,
„det er Flourvals egen Haandskrivt, alene Jv-
„rois tvivler. — Jeg begriber det ikke."

Skulde Jvrois! Jeg begriber det heller ikke. I det Øieblik han skulde reise, sagde han os først sit Ærende, Flourval er denuncert, sagde han, jeg er blevet Commissair i hans Sag, jeg vil see, jeg kan redde ham. — Han kommer igien, Dumont har Ret, der ligger ham Noget paa Hiertet, — Han er mørk, og forekommer mig ængstlig. — Og Dumont? hans Brev til mig var kort, nu falder det mig først ind, Haanden var ikke gandske som den pleier, o Gud! skulde ogsaa En af os være bleven til Forbryder, man hører en Dør gaae inden for. Han kommer —

3.

Aubin. Flourval.

Aubin gaaer ham i Møde.

Jeg længtes efter Dig!

Flourval seer sig om.

Vi ere dog allene?

Aubin

han lukker den Dor i Laas hvoraf Luison gik ud.

Sandske.

Flourval.

Er du vis paa, at Ingen søger at høre os?

Aubin.

Du er i Aubins Huus.

Flourval.

Aubin! miskiend mig ikke, men jeg behøver hele Erindringen af vor Ungdoms varme Venskab, for at være fortrolig.

Aubin.

Du er i Frankrig, jeg miskiender dig ikke.

Flourval.

Først et Spørgsmaal! Rygtet er dog kommet hertil om Flourvals Død.

Aubin.

Desværre! den sikkreste og umodsigeligste Efterretning. Hans Kone og Ivrois bragte den; han er henrettet.

Flourval.

Det er ikke sandt, han lever.

Aubin glad.

Hvad siger Du?

Flourval.

Han er her!

Aubin.

Hvor, hvor?

Flourval

river Plasteret af, og omfavner ham.

I dine Arme!

Aubin.

Flourval! min Gud!

Flourval.

Stille!

Aubin.

Hvilket Bovestykke!

Flourval.

Ikke saa meget, som Du troer: dette Plaster, min fordums heldige Lidhed med Dumont og min lange Fraværelse gior mig ganske sikker. Du kiendte mig jo ikke? —

Aubin omfavner ham.

Nei!

Flourval.

Der maa slet Ingen kiende mig.

Aubin.

Her har du min Haand! Hvad er din Hensigt Flourval?

Flourval.

Min Hensigt? At forfølge min Kone, at berøve hende Alt hvad hun eier, at anklage mig selv som Overtræder af Lovene; hvis jeg ikke paa anden Maade kan rive hende af Ivrois Hænder! Derved faaer jeg Sagen i mine.

Aubin.

Veed Du hvad Du gior, Flourval?

Flourval.

Jeg har reddet Ivrois Liv! Nu føler jeg, jeg gjorde ham ingen Tieneste dermed! Han var min varmeste Ven! Han har denunceret mig.

Aubin.

Jeg har aldrig kiendt ham fra en slet Side!

Flourval.

Aubin! Kiender Du Menneskene?

Aubin.

Mit Hoved kiender dem; jeg vil tilstaae Dig, mit Hierte vil nok aldrig lære det.

Flourval.

De ere i Stand til Alting.

Aubin.

Netop derfor kan maaskee Jvrois være en ærlig Mand, skiondt Skinnet er imod ham.

Flourval.

Nej! siger jeg Dig, hør mig! Du vil ikke tvivle længer.

Aubin.

Jeg vil høre Dig!

Flourval.

Jeg havde giort en lille Reise; jeg var paa Hiemveien til mit Huus, til min elskede Kone, til Alt hvad der er mig kiert, da jeg fandt en Billet uden Navn! Her er den! Jeg vil aldrig stille mig ved den; uden den var jeg ikke mere til. (læser).

"De er denunceret; reis ikke hiem; Deres Liv "er i Fare; reis til Libourne og kald Dem Ber-

"bourg! Det Menneske, som der viser Dem det "Signet, hvormed denne Seddel er forseglet, "vil staae inde for Deres Liv".

Aubin.

Videre! Du vendte om.

Flourval.

Ja! Jeg var kun faa Mile fra Dumont, jeg vilde først omfavne ham! Han var ikke hjemme. Jeg reiste videre og mødte ham i et Herbergeers huus! Lad mig nu anden Gang fortælle dig hvordan jeg traf ham, i hvilken Tilstand en skrækkelig Bankerot havde sat ham.

Aubin.

Altsaa er det dog sandt?

Flourval.

Ja! Dumont vidste min Skiebne! En Ven af Betydenhed i Paris havde, paa samme Tid Jvrois reiste, givet ham et Vink derom, og tillige et Vink om dennes Nedrighed. Jeg var som forstenet! Dumont selv overtalte mig til denne Maske, og jeg forandrede min første Beslutning.

Aubin.

Og Dumont! Een her og Een der.

Flourval.

Han er ikke mere til, Følgen af Efterretningen om Bankerotten var et Slag. Han laa for Døden; Luisons og min Skiebne gjorde ham den allene tung. Han indsatte mig til hendes Formynder, og hvorover? — Jeg skylder Dumont saameget. Jeg har besluttet det, — Den største Deel af denne Fordring er Luisons Arv! Jeg kan ikke frafalde den.

Aubin.

Videre!

Flourval.

Jeg hører, Ivrois sælger mit Gods. Jeg sender Fordringen derhen; til Lykke havde Dumont endnu Styrke nok til at skrive Brevet. Ivrois svarte: det maa afgjøres for Tribunalet i Paris. Dumont døer i mine Arme, jeg tager hans Dragt, hans Papirer, faaer ved en Hændelse min Død udspredt;

jeg reiser herhen; jeg vilde vente ham her. Jeg kom for to Dage siden.

Aubin.

For to Dage siden! og først nu?

Flourval.

Hør mig! Jeg maatte have Vished om Ivrois's Forræderie. Jeg gaaer til Sainville! Du veed, Han er initieret i Alt. Der er jeg Flourvals uforsonligste Fiende, jeg forlanger, at høre hans Anklagelse, frygter for hans og Ivrois gamle Venskab, troer, han vil være lunken i Undersøgelsen. Han smiler. — Jeg indlader mig dybere med ham; Han viser mig Denunciationen. Store Gud, jeg seer Ivrois Navn!

Aubin.

Arme, ulykkelige Ven!

Flourval.

Jeg fatter mig; en Løgn, som 130000 Franker, det Eneste jeg endnu eiede, gior sandsynlig, giorde mig Denunciationen nødvendig! Jeg faaer den! See!

viser ham den.

Aubin.

Store Gud! Det er Jvrois Haand! Han har skrevet den. —

Flourval.

Aubin! Kiender du Menneskene?

Aubin.

Nei!

Flourval.

Og nu spørger jeg Dig, hvad er hans Hensigt?

Aubin.

Man kan formode det Skrækkeligste!

Flourval.

Hvis han nægter, at betale Fordringen, under Skin af at beskytte min Kone! lader mig erklære uskyldig, stryger Pengene til sig, støder dem i Elendighed og maaskee i Graven! Det vil være ham en let Sag, en nye Anklage vil ikke koste ham Noget.

Aubin.

Vi maae passe paa ethvert Skridt, han gior.

Flourval.

Ja!

Aubin.

Advare Din Kone.

Flourval.

Hun har Fortrolighed til ham, kan vi vove det?

Aubin.

Overlad det til mig.

Flourval.

Paastaaer Han, Fordringen ikke skal betales, naar min Kone tilstæder det, er hans Hensigt tydelig.

Aubin.

Saa blotter jeg ham, overlad det til mig, demaskerer ham i din Kones Nærværelse. Jeg kiender Ham; Han skal føle, jeg kan giøre ham foragtelig, og trække sig tilbage.

Flourval.

Det var sikkrest, naar Sagen kom i mine Hænder! Der har Du Papiret! siger ham Angivelsen.

Aubin.

Jeg gyser! Det er Beviserne for en Vens Forræderie.

Flourval.

At min Kone var kommen hertil, vindste jeg ikke; det var, for at have hele Familien i sin Magt —

Aubin.

Han har paalagt os, at beskytte hende.

Flourval.

Det forstaaer jeg ikke. —

Aubin.

Spil din Rolle ud, jeg vil begynde min. Jeg vil gaae ned, jeg venter ham og Verneuil; lad Luison komme.

Flourval sætter Plasteret paa.

Ja! den stakkels Pige, hun vil ikke vinde ved det Bytte hun har giort.

Aubin

har imidlertid ringet.

Der er hun! hun har længe ventet dette Signal.

4.

Luison. Flourval.

Luison moder Aubin.

Jeg skielver.

Aubin gaaer.

Du kan være ganske rolig.

Flourval

gaaer hende i Møde, kysser hende.

Luison! Du ryster, er Du bange for din Fader? afsides Hun ligner ham, høit Hvor dit Ansigt gior meget Indtryk paa mig!

Luison.

Min Fader! hvordan kan jeg sige Dem, hvad jeg føler? —

Flourval.

Glæder Du dig ikke?

Luison sukker.

Madam Flourval er her.

Flourval.

Jeg veed det.

Luison

med nedslagne Øine,

Jeg har daglig lært at elske hele Flourvals Familie.

Flourval afsides.

Vidste hun, hvem hun sagde det til.

Luison.

Jeg vil aldrig kunne lade være at giøre det.

Flourval afsides.

Hun rører mig! høit Min Datter!

Luison.

De har ikke seet mig i mange Aar; jeg kan ikke huske Dem; et Barn, som man seer dagligen, maa være kierere; den Ven, som man omgaaes med, bør man elske høiere! Flourval var Deres Ven! Hans Kone er ulykkelig, hun har mistet sin Mand; lad hende beholde sin Formue.

Flourval.

Hvad forlanger Du! —

Luison.

For behøvede De Penge! De havde ingen Datter, lad det være min Stolthed, at jeg kan være Dem Erstatning derfor.

Flourval.

De tilhøre mig, eller Staten!

Luiſon.

Staten! nu ſaa lad Staten beholde dem. Theodor tænker ſom jeg: bort med dem! de kan gjøre os elendige; lykkelige kan de ikke giøre os. —

Flourval.

Flourvals Søn?

Luiſon.

Jeg elſker ham.

Flourval.

Du?

Luiſon.

Han har lært mig at elſke ſin Fader, ſin arme Moder; han har lært mig at elſke Dem! Dumont vil velſigne ſine Børn, ſagde han! Han har tit kaldt mig ſin Søn, han har et ømt Hierte.

Flourval.

Sagde Theodor det?

Luiſon.

Jeg har ſtolet paa hans Ord! Han har endnu aldrig løiet. O! Jeg har tidt grædt af Længſel, naar han talte om Dem, om ſin Fader, om vor hele

Familie! De bleve mig Alle saa kiere; O! jeg vil aldrig kunne hade hvem Theodor har lært mig at holde af.

Flourval.

Luiſon! Flourval var maaſkee en Forbryder.

Luiſon.

En Forbryder! Han var Deres Ven! Det vilde Flourval ikke have ſagt! Jeg kiender Theodor! Fader og Søn havde eens Tænkemaade.

Flourval.

Flourval vilde handle ſom jeg.

Luiſon.

Nei! Nei! Ikke om han var i Deres Sted, ikke om jeg var hans Datter. Saa vilde jeg have ført ham til Dumonts Kone, min Moder maa og-ſaa have været ſaa elſkværdig, tænk paa min Moder! Flourval var bleven rørt, havde favnet mig, havde omfavnet ſin Vens Kone! hvad er Guld i ſaadant Øieblik; vi vare alle blevne lykkelige.

Flourval omfavner hende.

Luiſon! Hvis Flourval hørte Dig tale ſaaledes,

Luiſon.

Det maatte han ikke, han maatte ikke høre, det koſtede mig ſaa meget at overtale min Fader, kom! Følg mig til Madam Flourval, hun vil modtage ſin gamle Ven med Glæde.

Flourval.

Jeg tør ikke! — jeg kan ikke ſee hende. Er Ivrois hos hende?

Luiſon.

Ivrois! Forlig Dem med Ivrois! Han frygter Dem! O! Han vil giøre Mad. Flourval tig imod ſin Villie.

Flourval.

Imod ſin Villie!

Luiſon.

Han vil giøre os rige, og det er, at giøre os ulykkelige. Ivrois vil ikke tilſtæde det.

Flourval afſides.

Jeg vidſte det! Nu vel, til min Rolle! (høit) Luiſon! Han frygter mig med Rette! Flourval var ikke uſkyldig.

Luiſon.

Min Fader!

Flourval.

Jeg veed, hvad jeg ſkylder Staten. Der mum-les om, han ſkal have ſendt Penge ud af Landet! Han ſkal have underſtottet Emigrerede.

Luiſon.

Og det bebreider De ham.

Flourval.

Glem Theodor!

Luiſon.

Det kan jeg ikke; han har lært mig at elſke Dem.

Flourval.

Han er en Forbryders Søn.

Luiſon.

Jeg lærte at kiende ham, ſom Deres Vens Søn.

Flourval.

Forbrydelſe ophæver Venſkab; jeg har Pligter ſom Borger.

Luiſon.

Og jeg ſom Menneſke! Jeg kiender Theodor, jeg elſker ham og bliver ham troe.

5.

Luiſon. Flourval. Aubin.

Aubin.

Dumont! Mad. Flourval kommer her! Hun vil tale med Dig! Hun formoder, Du har ſeet hendes Mand ſiden Hun.

Flourval afſides.

Hvilken Marter at maatte flye hende! hoit Jeg vil ikke ſee hende.

Luiſon bedrøvet.

Min Fader!

Flourval,

Er Jvrois og Verneuil komne?

Aubin.

Endnu ikke.

Flourval til Aubin.

Kom! Luiſon, ſiig Du hende, at Dumont kiender ſine Pligter; ſiig hende, at hans Fædreneland har ſtørre Fordringer, end Venſkab! Flourval har begaaet en Forbrydelſe! Jeg har Beviſer derfor; ſiig

hende, jeg har Medlidenhed med hende, og haaber, hun er uvidende derom. Jeg veed hvad jeg har at giøre.

Aubin sagte.

Hvad giør Du?

Flourval ligeledes.

Bringer Sagen i mine Hænder. De gage.

Luison.

Og det skulde jeg sige hende!

6.

Luison. Flourval Søn seer først, om hun er allene, førend han træder ind.

Luison

flyer i hans Arme.

Theodor!

Flourval Søn.

Du har talt med ham?

Luison.

Jeg hører Dig til.

Flourval Søn.

O Gud! Ikke sandt! Du sandt din Fader langt over min Beskrivelse.

Luison.

O! den var langt fra at træffe ham! Hør mig: dersom din Fader levede, dersom han forfulgte min Familie, dersom han sagde: glem Luison! Hvad vilde Du da giøre?

Flourval Søn.

Saa var hans Hierte ikke saa godt som dit, og jeg giver aldrig Slip paa det bedste.

Luison.

O! Intet er bedre, end dit, Theodor! Du har svaret for mig. Jeg hører Dig ganske til.

Flourval.

Har din Fader sagt, Du skulde forlade mig?

Luison.

Ja! Hvad siger man ikke; det faldt ham ikke ind, at det ikke var saa let giort, som sagt, og det fortalte jeg ham ogsaa reent ud.

Flourval Søn.

Forlad mig, lad mig gaae ind til ham! Jeg hedder Flourval, og jeg har min Faders Hjerte! Jeg vil sige ham, at det ikke kan være hans Alvor, at jeg holder af ham endnu, at jeg aldrig vil kunne glemme, han var min Faders Ven, skiøndt han har glemt, jeg er hans Vens Søn.

Luison

holder ham tilbage.

Vie! Hvordan vil du kunne bevæge Ham, naar hans Datter ikke kan det.

Flourval Søn.

Du har Ret.

Luison.

Det er nu afgiort, jeg hører Dig til; men her kan vi ikke blive, vi maae forlade Paris. Hør! O! Du veed ikke hvad jeg frygter for. omfavner ham.

7.

De Forrige. Moranceur. Madam Flourval.

Moranceur.

Hvor bliver Du af, Flourval, Du skulde jo — oh! Seer De, han har lovlige Undskyldninger.

Mad. Flourval.

Min Søn!

Luison.

Der er din Moder! Vi vil sige hende, jeg er hendes Datter.

Flourval Søn

med Luison i Haanden.

Ja, Luison! Min Moder! Vi har Noget at forkroe Dem.

Luison.

At tilstaae Dem.

Flourval Søn.

Som De vist allerede har kunnet mærke!

Luiſon.

Som De har kunnet ſee i vore Øine.

Flourval Søn.

Og i Luiſons Ydigheder!

Luiſon.

Theodor!

Flourval Søn.

Vi elſke hinanden.

Mad. Flourval.

Mine Børn.

Moranceur.

Det kan jeg ikke fortænke jer I! Jeg gjør det ſamme. I ere begge mine Gudborn, jeg finder det meget naturligt. Der kan man ſee, jeg tænkte paa, hvordan jeg ſkulde ſørge for jer Begge; Og der har I havt et Indfald, der er meget mere fornuftigt, end mit.

Flourval Søn.

O! Naar det angaaer Kierlighed, kommer Fornuften længe ſørend Erfarenhed.

Morancour.

Du har Ret, min Søn; men hvad siger De, Mad. Flourval?

Mad. Flourval omfavner Luison, uden at tale.

Flourval Søn.

Tak, min Moder! Luison har Deres Dyder. Jeg kunde ikke elske en Pige, der savnede hvad De havde lært mig at sætte Priis paa.

Luison.

Lær De mig, ikke at giøre Theodor til Løgner.

Mad. Flourval.

Mine Børn, jeg savner dog Dumont her.

Luison.

Min Fader vil være eene. O, han føler ikke saa fint, som De.

Mad. Flourval.

Han vil ikke see mig! Han maa have talt med din Fader siden jeg; Han vil ikke bringe mig hans sidste Farvel.

Luison fint.

Han vil ikke bedrøve Dem.

Moranceur.

Seer De! De tog Dumont i Forsvar! Ja, Du seer paa mig Luison, jeg kan ikke hielpe Dig, veed han Du elsker Theodor?

Mad. Flourval.

Veed han det?

Luison.

Jeg har sagt ham det, men det lod ikke, som han troede det.

Moranceur.

Hvorfor?

Luison.

For han forlangte, jeg skulde glemme ham.

Flourval Søn.

Han maa ikke have noget Begreb om Kierlighed. —

Moranceur.

Han har ingen Hukommelse, har han! jeg kan nok huske, da han giftede sig med din Moder! med Henkydning paa Madam Flourval. O! en Mand glemmer ikke hvem han har elsket. —

Mad. Flourval.

Jeg velsigner Eders Kierlighed! men jeg kan ikke billige den, jeg kan ikke bequemme mig til at give ham Grunde, som kunde retfærdiggiøre hans Vægring.

Moranceur.

O Madam! de stærkeste Grunde ere for Deres Øine! Kom! her er Eders Forældre tilstæde! De, Madam, er i den ærlige Flourvals Sted! Dumont har intet Hierte, og det er det, som giør Faderen! Luison maa tage til takke med mig; jeg haaber, hun skal ikke tabe ved Byttet.

Mad. Flourval.

Jeg begriber ham ikke, men om I endogsaa Alle vare imod ham, jeg mistroer ham ikke, jeg skylder Flourvals Minde, at undskylde hans Venner.

Luison.

Gode Kone!

Moranceur.

De har Ret, men vi har det ogsaa; og naar der er Tre mod Een, hvem skal saa give efter?

For Pokker, Madam! naar det angaaer et Giftermaal, hvori jeg har Haand i med, saa gior De altid Omstændigheder.

8.

De Forrige. Jvrois. Berneuil.

Berneuil.

Madame! vi har undersøgt Flourvals Papirer! — De, i det Mindste, skal ikke have Noget at frygte for. —

Mad. Flourval.

Kan min Mands Uskyldighed bevises?

Berneuil.

Han har ikke sendt Vaaben ud af Landet.

Mad. Flourval.

Det vidste jeg! Flourval betroede mig alle sine gode Handlinger; han kunde ikke have skiult sine mindre gode for mig.

Berneuil.

Imidlertid — deres Formue kan vi ikke redde! Dumonts Fordring er uomstødelig rigtig.

Mad. Flourval.

Jeg betaler den.

Verneuil.

Dumont, mine Venner! paalægger os endogsaa en Forpligtelse derved; han sætter os i Stand til at sørge for vor Vens Familie. Ja! Maaskee han lod sig nøie med det halve af Formuen!

Moranteur

tager Vernevils Haand.

Bravo, min Ven! Renterne af den tilfalde dog os.

Mad. Flourval.

Nei! min Herre, giør mig det ikke, ved Deres ædelmodige Tilbud, umueligt, at handle som jeg bør! Den maa betales.

Ivrois

som hele Tiden har været meget eftertænksom, med en rolig og fast Mine.

Nei, Madam! De veed ikke, hvad jeg veed; den skal ikke betales.

Moranteur.

Hvad? Du er meget bestemt, er Du!

Ivrois til Verneuil.

Sig Alting. De skal faae at see, min Plan er den beste.

Luison

som ikke er vogen fra Theodors Side, forskrækket.

Hvad mon han har i Sinde?

Verneuil.

Vi maae tale med Dumont; vi bede, han har været to Dage hemmeligen i Paris; Jeg frygter, han har ikke været ledig i den Tid.

Luison afsides.

Hvad hører jeg!

Verneuil.

Han kan blive os farlig! Hvis han virkelig er, det, maa De bort. Jeg forbinder mig til at skaffe Dem et sikkert Opholdssted.

Mad. Flourval.

Farlig?

Flourval Søn.

Han var min Faders Ven! Han kan ikke blive det.

Verneuil.

Deres ædle Mand har understøttet sin Svoger; han har sendt ikke ubetydelige Summer til ham.

Mad. Flourval lavere.

Jeg veed det.

Luison

falder i Theodors Arme.

O! min Gud!

Ivrois iler hen til hende.

Hvad er det?

Moranceur.

Taei!

Luison.

Red din Moder, red dig Theodor, lad os flygte; nu koster det mig Intet at forlade ham.

Mad. Flourval.

Hvad vil det sige?

Luison.

Jeg tør ikke fortie det. — Det er skrækkeligt at maatte advare for sin Fader — Han veed det.

Moranceur.

Han veed det!

Verneuil.

Det var altsaa ingen tom Frygt.

Flourval Søn.

Stakkels Luison.

Ivrois betydende.

Ja! han veed det.

Mad. Flourval.

Han vil ikke forraade!

dette siges næsten paa engang.

Luison.

Ja! ja! jeg er Borger, sagde han, Flourval er en Forbryder! Jeg har Beviser.

Ivrois.

Beviser —

Luison bliver ved.

Jeg haaber — jeg haaber hans Kone er uvidende derom; hende har jeg Medlidenhed med, jeg veed, hvad jeg har at giøre.

Ivrois.

Nu er der da ingen Tvivl længer! Jeg vil handle. Jeg er Familiens første Værge, jeg gaaer til ham.

Verneuil.

Det er skrækkeligt.

Morancour.

Og jeg vilde forsvare ham; ja, saadan gaaer det naar man troer sit Hierte bedre, end sine Øine.

Mad. Flourval.

Dumont har strænge Grundsætninger; fordøm ham ikke, fordi han følger sit Lands Love.

9.

De Forrige. Aubin.

Aubin

kommer ubemærket ind og holder sig bagved, afsides.

Ah! det er paa Tiden, jeg kommer.

Verneuil.

Nu er det nødvendigt, De reiser, han kunde indvikle Dem i Sagen med, jeg vil besørge Alting til deres Flugt.

Jvrois.

Nei! det behøves; ikke jeg har et sikkrere, virksommere, mere ufeilbart Forslag, vi sætte ham fast.

Luiſon.

Nej, nej! Han er min Fader, jeg har rebet ham, lad det ikke være mig, som bringer min Fader i Fængsel.

Flourval Søn.

Skaan ham, og lad min Moder reise.

Mad. Flourval.

Nei, Jvrois! Lad ikke Deres Venskab for Flourval føre Dem for vidt. Jeg er hans Kone, hvem kan handle varmere, end jeg i denne Sag! Jeg reiser; fængsles skal han ikke.

Jvrois.

O! De veed ikke hvad De forlanger, jeg har hidindtil fortiet det! — Jeg har holdt Die med Deres Mand, han maatte være bleven underrettet om sin Fare! Han flygtede til Dumont, han lod sig nøgte hiemme.

Mad. Flourval

forundret.

De havde Underretning om min Mand, og sagde mig Intet.

Jvrois slaaer Øinene ned.

Nei!

Aubin sagte.

Oh! Var han ham saa langt paa Sporet! O, Gud! Flourval har ret.

Jvrois

som har fattet sig.

Ingen Medlidenhed med den Nedrige! At han vil anklage Flourval, er ikke hans eneste Forbrydelse, men Han skal selv falde i den Grav, han graver.

Luison

slaaer sine Arme om Flourval.

Hører Du, nu er Touren til Dig! Red Du min Fader; jeg har advaret din Moder.

Mad. Flourval.

Jeg veed, hvordan Flourval tænkte, lad mig handle som han; kan jeg ikke agte Dumont længer, vil jeg dog ikke forfølge ham; lad ham faae disse Penge. Enhver Formue, som han vilde giøre mig stridig, klæber min Mands Blod ved; lad mig reise,

Ivrois.

Nei, der klæber intet Blod ved den; den hører Dem til. Lad mig sætte ham fast; jeg har den bedste Anledning dertil! Jeg har et Brev.

Verneuil.

Hvilket Brev?

Ivrois.

Et, der var mellem Flourvals Papirer; Du oversaae det, fordi Du ingen Mistanke havde; han vil blegne, naar han seer det.

Aubin

rolig og fast til Ivrois.

Med hvad Ret vil Du sætte ham fast?

Ivrois.

Med hvad Ret? Den har jeg! Overalt, hvilken Ret nægter mig, at forekomme en nye Forbrydelse, at redde min Vens Familie?

Verneuil.

Han har ikke Uret; er Dumonts Tænkemaade længer en Gaade for os?

Morancour.

Han har Ret; vil I bie, til han staaer frem for Tribunalet, til han opofrer denne Kone; thi han opofrer os Allesammen, thi vi vil ikke forlade hende.

Luison.

Alle ere imod ham; lad ham være Forbryder, nu kan jeg ikke forlade ham. Theodor! lad ham ikke fængsle!

Flourval Søn.

Saa lad os dø sammen.

Aubin seer paa dem.

Rolig! Han skal ikke fængsles!

Mad. Flourval.

Tak min Ven.

Ivrois forundret.

Hvad! hvem vil modsætte sig det? Jeg har kun een Erindring tilbage. Jeg er Flourvals Hævner! Vel! sørg for hans Kones Sikkerhed, men lad mig gaae min Vei; hans Formue skal ikke komme i hans Angivers Hænder.

Aubin.

Det skal den ikke! Det er ogsaa min Bestræbelse. Vær rolig Luison! Din Fader er i mit Huus, og her er han sikker; jeg vil ogsaa være Flourvals Hævner, men jeg har en anden mildere Plan, Jvrois! bliv Du her — og — De, Madam! Mine Venner! sørger kun imidlertid for vor Venindes Sikkerhed — til Luison vær ikke bange!

Bernevil.

Jeg gaaer da, kom med Moranceur, jeg maa tage Alle i Tieneste.

Moranceur.

Jeg er færdig.

Flourval Søn
slaaer sine Arme om Luison.

Stakkels Luison! nu veed Du dog ogsaa hvad det er, at være bekymret for sine Forældre!

De gaae.

10.

Aubin. Madam Flourval. Jvrois.

Jvrois forundret.

Hvad er din Hensigt? Aubin!

A*

Aubin.

Hvad er din? Skulde ogsaa den Tid komme, at Du maa undsee dig for mig, skal jeg dog aldrig glemme hvad jeg skylder en Mand, der var min Ven!

Ivrois.

Jeg forstaaer Dig ikke.

Aubin.

Du vil styrte Dumont! vi vare alle tre Venner! føler Du hvor gyseligt det er, at giøre en Ven ulykkelig? — Jeg er ikke i Stand dertil; læg Mærke til — jeg vil aldrig være i Stand dertil.

Mad. Flourval.

De har Ret! jeg vilde heller lide Alting, lad Dumont være frie.

Ivrois

urolig, betragter Aubin.

Styrte ham? Jeg vil kun nøde ham til at være retfærdig.

Aubin.

Du veed ikke hvad det koster mig, at jeg maa nøde Dig til at være det.

Ivrois.

Hvad vil Du sige?

Mad. Flourval.

De forskrækker mig.

Aubin afsides.

Jeg skielver! holder Angivelsen hen for ham. Læs!

Ivrois

kaster et Øie deri, blegner og staaer som forstenet.

Aubin.

Du blegner! Det er altsaa sandt? Dog nei! det er ikke mueligt, sig nei, jeg beder Dig, det er en Bedrager, der har skrevet det, det er kun en skuffende Lighed. Du blegner kun af Foragt, af Fortrydelse over en saadan Nedrighed, sig Nei! Jeg beder Dig.

Ivrois sønderknust.

Jeg har skrevet det.

Aubin.

O! hvem gior det meest Indtryk paa af os To?

Mad. Flourval.

For Guds Skyld, hvad er det?

Ivrois.

Hvor har Du faaet det fra?

Aubin.

Jeg skylder Dig intet Svar mere! Jeg gaaer til Verneuil! — Jeg tier, husk hvad jeg sagde nylig, jeg vil tie, hvis Du ikke nøder mig til at tale; jeg fordrer kun, Du leverer Alt, hvad der angaaer denne Kone, i vore, i Verneuils Hænder. Du har havt saa megen Andeel i Sagen, at det endeligen er Tid at betage Dig den.

Ivrois.

O! Du veed ikke, hvad Du gior!

Mad. Flourval

træder hen til Ivrois.

Min Ven!

Aubin.

Her kan jeg ikke tie, denne Fortrolighed kunde koste Dem Livet.

Ivrois

vil holde ham tilbage.

Rasende! Hvad gior Du?

Aubin

leverer Mad. Flourval Angivelsen.

Min Pligt! Saml Deres Styrke, frygt ikke for nogen Ting; jeg staaer inde for Deres Sikkerhed; læs, tie, og hvis De kan — tilgiv! gaaer hurtig.

II.

Ivrois. Madam Flourval.

Ivrois.

Det er forbi!

Mad. Flourval

har seet i den.

O! min ulykkelige Mand!

Ivrois.

Jeg har skrevet det; kunde De være i Stand til at høre mig?

Mad. Flourval.

De har denunceret Flourval.

Ivrois.

Alting er imod mig, — men!

Mad. Flourval.

Dumont forfølger ham kun, De myrdede ham, medens De bedrog mig med Venskab.

Jvrois ved sig selv.

Har jeg fortient det?

Mad. Flourval.

De lod til at beskytte mig; jeg er uvidende om Deres Hensigt, men Flourvals Kone kan ikke see Dem mere. Jeg vil berove mig ethvert Vaaben mod Dem! Der! flyer ham Angivelsen. Mine Venner har lovet mig Sikkerhed; hvad ligger der mig Magt paa Livet! Jeg vil giøre hvad Flourval vilde have giort; jeg vil tie; hvad han alt har giort, kan jeg ikke — jeg kan ikke tilgive Dem!

gaaer.

12.

Jvrois allene, kaster sig paa en Stoel; efter en lang Taushed.

Det var altsaa min Lon! Kommer dette Slag da uventet! — Du havde giort en rigtig Regning

Aubin; det vilde slaae mig ganske til Jorden, giøre mig ganske uvirksom, hvis jeg var skyldig! — Nu forhøier det min Selvfølelse. Og hvem kan have giort denne Opdagelse, uden den listige Dumont? Skal da ethvert Tilfælde overbevise mig, mig allene, om hans Nedrighed? Jeg er nu mistænkt; hvor let faaer han ikke mine lettroende Venner i sin Magt? springer op. Han maa af Veien, Flourvals Formue reddes, hans Sag faae et lykkeligt Udfald, eller jeg døe. Men hvordan? Aubin har Ret! Jeg føler hvad det er at styrte et Menneske, som engang fortiente at være min Ven! — styrte ham! — ja, hvis han vægrer sig, jeg vil ikke kunne bevæge ham. — Den unge Flourvol var den Eneste; han mistroer mig endnu ikke; men hurtig! vil gaae, standser hurtig. Flourval, han vil ikke føre sin Luisons Fader i Fængsel! om ogsaa — vel! det sidste Bedrageri for den gode Sag, — det allene vilde kunne bevæge ham. — Dumont! dit Lod er kastet, jeg kan ikke mere redde Dig. — vægrer Du Dig, føres Du til et Fængsel, som det vilde koste

mig usigelig meget, at udfrie endog en ærlig Mand af. Afsted! Oh! der er han!

13.

Ivrois. Flourval Søn.

Flourval Søn

kommer hurtig ind.

Er Aubin her?

Ivrois.

Nei!

Flourval Søn

vender om.

Min Moder spurgte efter ham.

Ivrois

tager ham ved Haanden.

Bliv! hvor er mine — hvor er eders Venner?

Flourval Søn.

Moranceur og Verneuil er ude, og siden Aubin ikke er her, maa han have fulgt dem, jeg formoder De besørger min Moders Flugt, sukker.

Ivrois.

Hun skal ikke flygte, Flourval! troer Du, jeg er en ærlig Mand?

Flourval Søn

griber hans Haand.

Min Families varme Beskytter!

Jvrois

tager sin Brevtaske op.

Det er jeg, det skal jeg være, see! De hørte for, jeg nævnede et Brev, der var imellem Deres Faders Papirer; læs det, og sig mig saa, hvad De holder Dumont for.

Flourval Søn læser.

"Jeg har endeligen fundet en sikker Leilighed til "at kunne sende din emigrerede Svoger den "bestemte Sum. Overdrag til mig, at sende "Pengene bort; en grusom Lov foragter jeg, "brænd dette, naar Du har læst det. Dumont".

Jvrois.

Det stolede han paa; nu vil han anklage Deres Fader, vil maaskee vikle den øvrige Familie ind i Sagen med, drage Deres Formue til sig; Den, der er i Stand til een Nedrighed, er i Stand til flere. Hvad holder De Dumont for?

Flourval Søn.

Maa jeg da ogsaa fordømme ham!

Ivrois.

Billiger De, efter at have seet dette Brev, ikke ogsaa mit Forsøg at sætte ham fast?

Flourval Søn.

Han er Luisons Fader.

Ivrois.

O! De veed ikke, hvorvidt han har drevet det; han har giort mig mistænkt hos Aubin, hos Deres Moder. Flourval! Deres Moder troer, hun har Grund til at foragte mig.

Flourval Søn.

Hvor kan min Moder glemme, hvad hun skylder Dem?

Ivrois.

Jeg vil ikke dølge for Dem, at Skinnet er meget, meget imod mig! De vilde maaskee selv mistænke mig.

Flourval Søn.

Aldrig!

Ivrois.

Ikke for hurtigt unge Menneske! De indseer ket, at der maatte et Slags Beviis til at giøre mig mistænkt for Deres Moder.

Flourval Søn.

Jeg mistænker Dem ikke.

Ivrois.

Vel! Deres Families Skiæbne er i Deres Hænder.

Flourval Søn hæftig.

I mine!

Ivrois.

Dumont er i Begreb med at seire, Deres Moder og Aubin har ladet sig lokke i Garnet. De fordre, jeg skal overgive Sagen ganske til Verneuil, og saa har Dumont vundet; det er kun mig, han frygter for.

Flourval Søn.

Hvad skal jeg giøre?

Ivrois.

Gaae til ham, bønfald ham, bevæg ham, tilbyd ham endogsaa Noget af Summen, naar han kun

vil holde op, at forfølge Deres Familie, naar han vil udlevere de Papirer, som bevise Deres Faders ædle Forbrydelse.

Flourval.

Ja! Jeg gaaer til ham.

Jvrois.

Vil han ikke, De tager Vagt med Dem, — vil han ikke, saa viser De ham dette Brev, og lader Vagten føre ham i Fængslet. — Det er saa godt som en Arrestbefaling.

Flourval Søn.

Dette Brev!

Jvrois.

Ja! Vagten adlyder Dem paa et Ord af mig; han vil ingen Modstand giøre, naar han seer det; han veed alt for vel, det var trent ude med ham, om Commissairen ymtede om, hvad det indeholdt. Selv for Deres Faders Sag kunde det være farligt.

Flourval Søn.

Og det skulde jeg?

Ivrois.

De! thi jeg kan ikke bevæge ham; og vi har ingen Tid at spilde. De er min eneste Fortrolige, O! De veed ikke hvad man mistænker mig for.

Flourval Søn.

Betænker De?

Ivrois.

Deres Moders Liv — begges Redning! jeg har betænkt Alt.

Flourval Søn.

Endnu engang, han er Luisons Fader, hun har robet ham, og jeg skulde føre ham til Retterstedet!

Ivrois afsides.

Jeg forudsaae det! nu vel, det maa saa være, hoit. Hører De ikke, jeg ogsaa gierne vilde redde ham! naar Deres Moder kun er i Sikkerhed, skal han — Commissairen er min Ven, De skal selv see de Tilberedelser, jeg gior.

Flourval Søn.

Ivrois! staaer De ogsaa inde for Følgerne?

Ivrois.

Jeg handler som en ærlig Mand.

Flourval Søn.

Og Luisons Fortvivlelse? Hvad vil hun troe om mig?

Ivrois.

At De kan opofre Alting, for Deres Moders Redning — berolige hende med den Forsikring, jeg giver Dem.

Flourval Søn vil gaae.

Vel!

Ivrois hurtig og forskrækket.

Hvor vil De hen?

Flourval Søn.

Til min Moder.

Ivrois.

Nei! naar De taler med hende, ere vi alle fortabte.

Flourval Søn.

Hvordan?

Ivrois.

Hendes Mistanke vil smitte Dem; De vil miskiende mig, Deres Familie er uden Redning.

Flourval Søn

smilende.

Frygt ikke.

Ivrois.

Ja, jo! Alting! Jeg selv er imod mig; jeg har intet andet Forsvar, end min Gud og min Samvittighed. Jeg selv vil ikke kunne forsvare mig for Dem.

Flourval Søn.

De forbauser mig.

Ivrois.

De maa ikke tale med Deres Moder, De maa ikke forlade mig; De maa adlyde mig blindt; De maa ikke troe, jeg var nedrig, om jeg endogsaa selv —

Flourval Søn.

Hvad feiler Dem? ærlige Ivrois!

Jvrios.

Dumont vil ogsaa sværte mig, troe ham ikke; ved Gud! troer De ham, er De uden Redning, — lov mig det, kun saaledes kan De reddes; vil De følge mig, saa omfavn mig.

Flourval Søn

omfavner ham.

Jeg følger Dem.

14.

Jvrois. Flourval Søn. Luiſon.

Luiſon

ſtandſer, mærkes ikke, og hører paa dem.

Jvrois.

Vel! De gaaer hiem til mit. Jeg beſørger Vagten.

Flourval Søn.

O, Gud! ja!

Luiſon gaaer langſom frem, og ſetter ſig paa en Stoel.

Jvrois.

Der har De Brevet; De følger med til Commis-

sairen, De taler med Dumont, De søger at bevæge ham.

Flourval Søn.

Jeg vil knæle for ham.

Jvrois.

Og hører han Dem ikke, spotter han Dem, saa tager De Brevet frem, og —

Flourval Søn

omfavner ham.

Og lader Vagten føre ham bort.

Luison

segner paa Stolen og besvimer.

Jvrois.

Hvad er det?

Flourval Søn

løber hen til hende.

O, Gud! Luison!

Jvrois bestyrtet.

Hun har hørt os; raab om Hielp, hurtig!

Flourval Søn

ud af Døren.

Min Moder! O! min Moder! Seer De, det vil koste hende Livet.

Ivrois.

Hun kommer sig alt; Mod min Ven! det er Deres Moder, De skal skielve for.

15.

De Forrige. Mad. Flourval iler strax til Luison.

Flourval Søn.

See! Min Moder! Hielp hende! Hurtig!

Ivrois.

Nu er hun ikke aleene! Kom! Vi har ingen Tid at spilde.

Flourval Søn.

Kan jeg da forlade hende nu?

Ivrois.

Hvad lovede De mig, kom!

Flourval Søn.

Vel! Sørg for hende, min Moder; siig hende, at

at jeg opfylder min Pligt, at jeg redder Dem, at Han ikke skal komme i nogen Fare, at jeg bliver hende og Dem værdig!

Ivrois.

Kom!

16.

Luison. Madam Flourval

beskieftiget med hende.

Mad. Flourval.

Bliv dog! hvad var det? Ivrois er med ham; o Gud! hvad er det, han vil lede min Søn til?

Luison kommer sig.

Theodor! hvor er han?

Mad. Flourval.

Han gik.

Luison.

Er han borte? O Gud! det er alt for silde, red ham, red min Fader!

Mad. Flourval.

Deres Fader?

Luiſon.

O Gud! De vil fængſle ham; jeg hørte det, de er efter Vagten.

Mad. Flourval.

Hvad ſiger De?

Luiſon.

Jeg hørte ikke feil, det er Theodor, det er Deres Søn, der vil giøre min Fader ulykkelig.

Mad. Flourval.

Vi maae redde ham.

Luiſon.

Ja.

Mad. Flourval.

Gaae til ham, mig vil han ikke ſee, forkynd ham ſin Fare; ſiig ham, jeg har ingen Skyld, at jeg gierne vilde redde ham, at jeg advarer ham ved Dem, —

Luiſon.

At han er min Fader, at jeg vil ſørge for ham, at jeg vil flygte med ham, om han forlanger det.

Mad. Flourval.

Siig ham, at min Formue hører ham til; at jeg troer, siig ham, at jeg troer, hans Hierte ingen Deel har i, at han forfølger mig.

Luison.

Ja! Ja!

Mad. Flourval.

Kom! overtal ham til at flygte; jeg bærer intet Nag til ham; jeg beklager ham. Der falder mig Noget ind. Kom ind med, og gior saa hvad dit Hierte og din Pligt befaler Dig.

De gaae.

Tredie Akt.

Flourvals Værelse. Et lille Bord, hvorpaa tvende Lys, og en Lyseskiærm.

I.

Flourval. Strax efter Luison.

Luison

uden for, banker paa Døren.

Flourval.

sidder ved Bordet.

Det er allerede tredie Gang! Aubin er det ikke, ellers talte han; jeg faaer dog lukke op. — Hvem er der?

Luison.

Det er mig, det er Luison, hurtig, jeg beder Dem, hurtig.

Flourval lukker op.

Skulde der være noget paa Færde?

Luison kommer ind.

O, Gud!

Flourval fører hende frem.

Hvad feiler Dig, Luiſon? Du er bleg.

Luiſon.

Min Fader, De er ikke ſikker her.

Flourval.

Hvordan?

Luiſon.

Jeg har hørt det, jeg veed det; man henter Vagten! Fængſel.

Flourval.

Hvor er Aubin?

Luiſon.

Ude med Verneuil, Gud veed hvor? De ere endnu ikke komne tilbage.

Flourval.

Og hvem er det ſom —

Luiſon.

Jvrois!

Flourval.

Og under hvad Paaſkud?

Luiſon.

Min Fader!

Flourval.

Hvad er det?

Luiſon.

Mig er det, mig! jeg fuldførte Deres Ærinde; jeg ſagde, De havde Beviſer mod Flourval, Jvrois hørte det — mig er det, ſom bringer Dem i Fængſel.

Flourval.

Fat dig Luiſon!

Luiſon.

Her er De ikke ſikker; jeg kan ikke ſkaffe Dem ud af Paris; følg mig, i min Alkove vil Ingen ſøge Dem. Madame Flourval vil hielpe mig at ſkiule Dem. Der er De ſikker; jeg giver Morancéur og Aubin et Vink; De vil have Medlidenhed med Dem, med min Fortvivlelſe! De ſkaffer Dem ud af Byen! De flygter! jeg følger Dem! Kom, min Fader, vi har ingen Tid at ſpilde.

Flourval.

Til Madam Flourval?

Luiſon.

Ja! ja! Hun roser Dem ikke, betroe Dem til hende; vi har overlagt, hvordan vi skal sørge for Dem; uden hende kunde jeg kun advare Dem; ved hendes Hielp kan jeg frelse Dem! Kom!

Flourval.

Det er altsaa Ivrois, som kommer med Vagten.

Luiſon.

Han ikke, jeg kan ikke dølge det for Dem, det er Flourvals Søn! Det er Theodor! Det er min Ven!

Flourval.

Theodor! Retfærdige Forsyn! Jeg bliver!

Luiſon.

O! Vil De straffe mig saaledes for min Kierlighed; jeg elsker ham, jeg kiender hans gode Hierte; jeg veed, hvad dette Skridt vil koste ham.

Flourval.

Det troer jeg; gaae Luiſon, jeg frygter ham ikke.

Luiſon.

De frygter ham ikke! Hvad vil De? O! Jeg troede ikke heller jeg nogenſinde ſkulde komme til at frygte ham.

Flourval.

Rolig, min Beſlutning er faſt! — I elſke jo hinanden.

Luiſon.

Stoel ikke derpaa; Theodor foretrækker hvad han holder for Ret, ſelv for mig. Jeg har Mod til at giøre det ſamme, flygt! Luiſon følger dem, før kunde jeg have forladt Dem, men nu er det anderledes, nu er de ulykkelig! O! nu ere vi det Alleſammen.

Flourval.

Nei! nei! Allarm uden for. St!

Luiſon.

Min Gud!

Flourval.

Jeg er rolig; kommer Aubin, ſaa ſiig til ham:

jeg har sagt, der var Intet at frygte for, hører Du, jeg har sagt det; behøver jeg ham, skal jeg lade ham kalde.

Luison.

Ja! sige det skal jeg.

Flourval.

Gaae nu, mit Barn, jeg forlanger det.

2.

De Forrige. Flourval Søn, En Commissair. Vagt.

Flourval Søn standser.

Luison her? til Commissairen Borger! jeg skal kalde paa dem.

Vagten gaaer uden for.

Flourval

kaster sig i en Stoel ved Bordet, og stiller Lyseskiærmen for sig.

Luison

gaaer hen til Flourval Søn, der er bleven staaende ved Døren.

Theodor! Hvad gior Du?

Flourval Søn.

Min Pligt! Dom om hvad den maa koste mig, siden den bekymrer dig, gaae! Jeg skal aldrig glemme det er din Fader.

Luison.

Du vil det, min Fader vil; Theodor, jeg gaaer til Din Moder; Vi har eens Skiæbne.

gaaer.

Flourval Søn.

Tilgiv mig.

3.

Flourval. Flourval Søn.

Flourval Søn

gaaer frygtsom frem.

Min Herre! Jeg frygter for at tale med Dem; De skal have forandret Dem meget, siden jeg talte med Dem sidst; da havde jeg heller ikke nødig, at bede Dem, ikke at giøre nogen ulykkelig.

Flourval

efter et lille Ophold.

Nu!

Flourval Søn sukker.

Alting er endeligen forandret siden den Tid, tier Min Herre! jeg har Vagt med mig, jeg kunde tvinge Dem; nød mig ikke til at tvinge Dem, det vilde komme mig dyrere at staae, end Dem.

Flourval afsides.

Hvor han er forvirret!

Flourval Søn.

De svarer mig ikke; De seer ikke paa mig; see paa mig, jeg kan ikke sige Noget, der kunde røre Dem mere, end Synet af Flourvals Søn, af hans Taarer, af hans Fortvivlelse. Man siger, jeg skal ligne min Fader.

Flourval afsides.

Endnu vil jeg ikke forraade mig.

Flourval Søn.

De tier endnu; hav Medlidenhed med mig, med min ulykkelige Moder; vel! jeg skulde ikke giøre det, men Penge koster mig ingen Taarer; behold vor Formue, men anklag kun ikke min Fader, leveer mig de Beviser, De har imod ham; jeg vil

giemme dem, til de kan giøre ham Ære, og det kan ikke vare længe.

Flourval afsides.

Hvor langt mon han vil gaae?

Flourval Søn.

De er ubevægelig, nuvel! jeg kan ikke redde Dem; saa maa De følge mig; stoel ikke paa, at De er Luisons Fader, derved bliver Ingen ulykkelig, uden jeg.

Flourval.

Nei!

Flourval Søn.

De vil altsaa ikke? — godt! — jeg er uskyldig! tager Brevet op, holder det for ham, men seer ikke paa ham. Dette har De ikke erindret — De er selv min Faders Medskyldige; De har besørget Pengene bortsendte; De troede, det var brændt, O! De stolede paa Flourvals Redelighed, i det Øieblik, De vilde styrte ham.

Flourval afsides.

Det havde jeg ikke betænkt.

Flourval Søn.

Endnu intet Svar? De afgier selv Deres Ekiebne; jeg kan ikke skaane Dem længer; jeg kalder Vagten! vil gaae.

Flourval

springer op, og griber ham om Armen.

Rasende! Hvor vil du hen?

Flourval Søn

kiender ham paa Maalet.

Min Fader!

Flourval.

Stille! vil Du myrde din Fader?

Flourval Søn.

Hvad har jeg giort, hvad gier jeg?

kaster sig for hans Fødder.

4.

De Forrige. Commissairen træder ind.

Vagten sees uden for.

Commissairen.

Kaldte De?

Flourval.

Nei!

Flourval Søn

springer op, og gaaer imod ham.

Jeg skal lade Dem vide —

Commissairen

betragter dem forundret.

Meget vel, ellers veed jeg, jeg skal have Een med mig; og jeg troer, det er tids nok at undersøge Sagen for Tribunalet.

gaaer.

5.

Flourval. Flourval Søn.

Flourval.

Hørte Du, han var ogsaa i Stand til at forraade os.

Flourval Søn.

For Guds Skyld, tael; hvad vil denne Forklædning sige?

Flourval.

Med eet Ord, Jvrois har nødt mig til den! Jeg

fordrer, Du skal troe din Fader; han har denoncert mig. — Aubin veed det!

Flourval Søn.

Hvordan? Hvor listig sik han mig ikke til at troe sig.

Flourval.

Hvad har vi at giøre? Vagten venter! Vi har intet Minut at spilde; lad os finde paa et Middel til at sende den bort.

Flourval Søn i Tanker.

Det gaaer ikke an; vi kan nu ikke, efterat man har seet mig for Deres Fødder, sende den bort, uden at opvække Mistanke.

Flourval.

Jeg vil lade Aubin hente!

Flourval Søn.

Hvad kunde det nytte? Jvrois er her ogsaa; som Flourval blev De jo strax fængslet, og som Dumont — o Gud! De lever! Lad mig ikke tabe Dem anden Gang. Vie!

Flourval.

Hvad har Du i Sinde?

Flourval Søn sagte.

Maaskee Jvrois ikke har bedraget mig! Jeg vil tiltroe ham saa megen Menneskekjerlighed — og, om han ogsaa har det — det er for min Fader.

Flourval.

Du taler med dig selv.

Flourval Søn.

Jeg kan redde Dem! Himlen være lovet! Jeg kan redde Dem! Det Fængsel er kun forstilt. — Kun naar De kom i det, kunde det blive farligt — mig vil han ikke styrte, det kan han ingen Fordeel have af. — Min Fader!

Flourval.

Hvad vil Du?

Flourval Søn.

See til, De kan lade mig sætte i Fængsel; Aubin og Verneuil vil befrie mig, maaskee Jvrois selv, det vil ikke falde dem vanskeligt.

Flourval.

Jeg gyser — Du!

Flourval Søn.

Det er det eneste Middel til at redde os Alle; vi har intet Paaskud til at sende Vagten bort, det er Nat! Commissairen, maaskee Jvrois Fortrolige, har alt fattet Mistanke; De kunde blive opdaget!

Flourval.

Aldrig, aldrig!

Flourval Søn.

Tænk paa min Moder, paa Dem selv; tænk paa mig! Fængslet er ikke farligt! det er en Velgierning mod mig, at lade mig have bidraget til Deres Redning. O! min Fader, har De mindre Mod, end jeg!

Flourval.

Du kiender ikke Jvrois; Er Du vis paa det ingen farlige Følger kan have?

Flourval Søn.

Ganske! Jeg har selv seet alle de Tilberedelser, han giorde; jeg er sikker.

Flourval.

Vel da! jeg vil vove derpaa; jeg vil stole paa Verneuils Magt. — Jeg vil kun faae Sagen ud af Ivrois's Hænder.

Flourval Søn.

Mistænk ham for at være en retskaffen Mand, for at være Deres Ven; han bruger jo saa den Maske, o! han fortiener ikke engang den Bekyldning.

Flourval.

Jeg har en Plan; maaskee kan Du endogsaa undgaae Arresten: skye mig Brevet; Ivrois kan Du give at forstaae, jeg har revet det fra Dig; lad ham kun anseе mig for en Skurk, det vil' ikke falde ham forunderligt.

Flourval Søn.

Videre!

Flourval.

Jeg lader dem Alle kalde; Du svarer kun ja paa alle mine Spørgsmaal; for Retten skal Du ikke komme. Jeg stoler paa Aubin, og Verneuil! Mod har Du —

Flourval Søn.

O! behoves der Mod til at redde sine Forældre —

Flourval omfavner ham.

Omfavn mig, det er længe siden jeg omfavnede min Søn; Gud forbyde det skulde være sidste Gang! han vil beskytte os.

Flourval Søn.

Farvel, min Fader; jeg har kun een Bøn til Dem: trøst Luison, O! De veed ikke hvor høit vi elske hinanden.

Flourval.

Omfavn mig endnu engang, Theodor, jeg lever og dør med Dig, — saa — og nu til Sagen! ringer og aabner Døren. Borger Commissair!

6.

De Forrige. Commissairen. Vagten. Geofroi der seer forundret paa Vagten.

Flourval til Geofroi.

Er Aubin kommen hiem.

Geofroi.

De kom for et Øieblik siden Allesammen! Jvrois har været her længe! Han gaaer allene op og ned af den store Sahl.

Flourval

til Geofroi, som gaaer.

Bed dem Alle komme herind! (til Kommissairen.) Borger! Jeg er ikke deres Arrestant.

Flourval Søn.

Jeg er det!

Commissairen.

Hvordan?

Flourval.

Om et Øieblik skal jeg forklare Dem det!

nogle Minuters Taushed.

7.

De Forrige. Jvrois. Moranceux. Verneuil. Aubin.

Aubin

i drt han træder ind.

Hvad vil det sige?

Flourval.

Borgere! Jeg har ladet jer kalde! Dette unge Menneske havde i Sinde at lade mig sætte fast. I være Vidner til, at det snarere er mig, der kunde berøve ham sin Frihed.

Aubin

sagte til Flourval.

Hvad gior Du?

Flourval ligeledes.

Jeg maa! Lad mig raade.

Verneuil afsides.

Gud! denne Vagt her.

Flourval.

I ere forundrede! I Sandhed jeg er det ogsaa! Hør:

Ivrois.

Det synes, som Du tiltager dig Rettigheder her.

Flourval.

Rigtig, jeg gior Indgreb i dine! (til Theodor.) Unge Menneske! vær oprigtig; gientag hvad Du nyligen har tilstaaet mig!

Ivrois.

Tilstaaet?

Verneuil halvsagte.

Min Gud!

Moranceur.

Aubin! slip mig!

Aubin.

Hør først!

Flourval.

Stille! har Ivrois ikke været din Families Ven?

Flourval Søn.

Han har hidintil giort sig Umage for at jeg skulde troe det.

Ivrois vil gaae frem.

— Borger! jeg —

Aubin fast.

Ivrois! Du tier, husk paa mit Løfte.

Ivrois afsides.

Skal da Alting mislykkes for mig!

Flourval.

Skulde Du ikke, med denne Vagt, true mig, at tilstaae, om jeg havde nogen Beviser mod Flourval? —

Flourval Søn.

Det var mit Ærinde.

Verneuil til Aubin.

Hvad vil det sige?

Aubin.

Lad os høre!

Flourval.

Borgere! I har hørt det, Ivrois's Venskab for Flourval er meer, end mistænkeligt! — Jeg vil ikke anklage ham; men i hvad Hensigt vilde han fordre dem af mig paa denne Maade, og ved den

Anklagedes Søn! — Det er mig ubegribeligt. — Jeg fordrer, paa Statens Vegne, at han unddrages al videre Andeel i Sagen.

Aubin hurtig.

Det er naturligt!

Moranceur forundret.

Hvad?

Verneuil.

Jeg har Ordre til at undersøge den.

Jvrois afsides.

Den Listige, nu seer jeg hans Hensigt.

Flourval.

Jeg forlanger Intet mere.

Commissairen
afsides, seer til Jvrois.

Hvad gior jeg? min Ordre er streng, jeg skal Ingen skaane! høit Imidlertid er det maaskee nødvendigt, at dette unge Menneske, der maaskee kunde give vigtige Oplysninger, sættes fast, til Sagen er undersøgt.

Flourval sagte.

Nu kan han ikke undgaae det.

Ivrois halv sagte.

Ulykkelige!

Flourval Søn.

Det forlanger jeg selv.

Commissairen

sagte, seer til Ivrois.

Han tier, det er altsaa Ret; høit. det er min Pligt, at sige, at jeg traf det unge Menneske paa Knæe for Borger Dumont.

Flourval Søn.

Jeg sogte, at bevege ham til at redde min Fader, og jeg er stolt af at have rørt ham.

Ivrois.

Nei! nei! Han skal ikke fængsles, jeg staaer inde for Alt.

Commissairen afsides.

Han forstiller sig.

Flourval.

Borger Verneuil, tillader Lovene det, fordrer jeg ikke han skal sættes fast; (sagte.) Man betragter mig; jeg maa spille min Rolle ud.

Verneuil sagte.

Commissairen holder Die med mig. (høit) Nej! Jeg kan ikke hindre det.

Moranceur.

Han er uskyldig! Han skal ikke i Fængsel — jeg vil —

Commissairen.

Borger! Indseer Du ikke, just denne Vægring gior hans Uskyldighed mistænkt.

Flourval Søn.

O! Træt ikke derom, jeg gaaer frimodig; jeg er uskyldig, og det er for min Fader jeg lader mig føre i Fængsel. Kom. (vil gaae)

Ivrois
træder hen til ham.

Brevet!

Flourval Søn.

Det har Dumont.

Ivrois,

Afsindige!

Flourval Søn.

Nei min Herre! Men jeg var paa Veien til at blive det.

gaaer med Vagten.

Ivrois seer paa Flourval.

Skal da det Menneske altid knuse mig!

8.

Flourval. Ivrois. Verneuil. Aubin. Moranceur.

Moranceur.

Nu ere vi da allene, nu er der da Ingen, der kan forraade os.

Flourval.

Er Du vis paa det?

Moranceur.

Har Du det da i Sinde; Du kan ikke opofre Flourval, uden at lade hans Venner følge med; gior Rensfab for din Opførsel!

Flourval.

Det skal jeg.

Ivrois

træder hen til ham.

Saa gior det strax, Nedrige! Du skal ikke naae din Hensigt; lad mig miskiendes, lad mig foragtes, lad mig forhaanes af mine Venner, Du —

Aubin.

Ivrois, hvad har Du i Sinde?

Ivrois.

Tael, tael! Jeg er nu dreven til det Yderste! Kast mig i Fængsel med Theodor, kald mig hvad I vil; jeg er dog altid bedre, end dette Menneske! O! Aubin, Du veed ikke hvad Du gior! Jeg gaaer! Dumont, eene, uden Vogt kommer jeg igien; jeg vil ikke bruge et Menneske paa Jorden mere.

Flourval.

Jeg venter Dig.

Aubin.

Kan vi troe Dig?

Verneuil.

Hvad vil du?

Jvrois.

Troe mig! — Moranceur! følg Du med mig; Du miskiender mig ikke endnu! det Menneske har ikke faaet Magt over Dig med; kom! lad mig ikke giøre et Skridt, uden Dig; jeg vil ikke see Nogen, ikke tale med Nogen! — kom, at Du kan bevidne, jeg holder hvad jeg lover —

Moranceur.

Ja! ja! Her kan jeg saa ikke blive; jeg er ude af mig selv — jeg gyser — jeg hører, føler, seer — og kan dog ikke giøre mig en eneste fornuftig Forestilling,

gaaer med ham.

Aubin.

Jeg gaaer ogsaa; vær rolig, til jeg kommer igien! Nu er det kun Theodor, som ligger mig paa Hiertet.

9.

Verneuil. Flourval.

Flourval.

Theodor! Hvad vil han sige med det?

Verneuil.

Veed Du det ikke?

Flourval.

Nei, Du hørte hvad min Hensigt var; har Aubin ikke sagt Dig Noget?

Verneuil.

Intet tydeligt; vi forsikkre Dig, vi vare uvidende om Jvrois's Foretagende; det er mig ubegribeligt.

Flourval.

O! Jeg begriber det meget vel.

Verneuil.

Du er mig ogsaa en Gaade! Jeg seer den Fare, jeg udsætter mig for, hvis Du vil forraade mig; jeg stoler paa dit Hierte, Dumont. Det forstod engang mit; forfølg ikke den ulykkelige Familie; Sønnen er i Fængsel, jeg kunde ikke redde ham i Commissairens Nærværelse; den Slags Mennesker ere saa farlige; før var Vin deres høieste Gode, nu er det Blod! Moderen! Du kiender ikke Moderens Ædelmodighed.

Flourval.

Du kan ikke sige mig Noget om hende, som jeg ikke veed.

Verneuil.

Jo! jo! din Fordring var lovlig; men Du talte om Beviser mod Flourval; vi vare raadvilde; alene Aubin og den ædle Kone paastode, Du skulde betales; før vilde hun ikke engang høre tale om Sikkerhed for sig; jeg vilde just gaaet til Dig, da Du lod mig kalde. — Her er Summen, Vexlerne kan udbetales, naar det skal være; her er de rede Penge; see dem igiennem.

Flourval

lægger dem paa Bordet.

Godt!

Verneuil.

Du tager altsaa imod dem.

Flourval.

Det er ikke mine; jeg tør ikke frafalde dem.

Verneuil.

Vel! nu fordrer Du da Intet mere; skye mig Be-

viserne, Dumont — standser. eller — Dumont, skulde Du være bleven gierrig; jeg hader Gierrighed, men jeg vil tilfredsstille Din. — Hvad forlanger Du? jeg vil giøre Udveie; tilgiv mig, om jeg fornærmer Dig — jeg veed ikke selv hvad jeg siger; jeg kan kun tænke paa denne Families Redning.

Flourval

omfavner ham.

Ærlige Ven!

Verneuil.

Du er vort; Himlen være lovet! giør en god Handling; nu er det en god Handling, ikke at begaae nogen Forbrydelse. Du har bragt Sønnen i Fare, red Moderen!

Flourval bestyrtset.

I Fare?

Verneuil.

Du studser, veed Du ikke, hvor han er bragt hen? —

Flourval.

Nei! nei!

Verneuil.

At denne Vagt førte ham til et af Stadens Fængsler, at det paa nærværende Tid i Paris er det samme, som at føres til Døden.

Flourval bedrøvet.

O Gud! Nei, nei!

10.

Flourval. Verneuil. Luiſon.

Luiſon.

Det er altſaa ſandt, gruſomme Fader! er det ſaadan, De ikke behøvede at frygte?

Flourval

kaſter ſig i en Stoel.

Jvrois! det er dit Værk, — eller — Theodor! ſkulde Du have bedraget mig?

Luiſon.

De har overſkaaret de Baand, ſom bandt mig til Dem; jeg hører Dem ikke længer til. Jeg er Flourvals Datter; jeg vil lide med hans Kone, De kan ikke rive mig fra Theodor; veed De ikke,

at naar De fældede hans Dodsdom, afsagde De ogsaa min.

Flourval.

Hold op! hold op!

Verneuil.

Seer De ikke, i hvilken Forfatning han er.

Luison.

De har Ret! han er bedrøvet, han græder; man kan ikke fælde Taarer, og dog være haard; De vil redde ham, De vil være min Fader igien.

Flourval reiser sig.

Ja! ja! jeg er ikke haard. — Verneuil! hvorfor lod Du ham føre bort? Du vidste det; red ham, jeg forener mine Bønner med hendes.

Verneuil.

Hvilken Forandring; Himlen være lovet, giv mig din Haand, ærlige Dumont, nu gaae vi til eet Maal.

Flourval.

Saa red ham! red ham! jeg er i en ubeskrivelig Angst. Hvorfor gav Du mig ikke et Vink; jeg

havde ikke ladet hom fængsle; jeg havde ladet Jvrois triumphere; jeg var gaaet Døden i Møde.

Luison.

Min Fader!

Verneuil.

Rolig! vi vil forsøge Alting; jeg frygter, vi maae bruge List, o! det kunde altsammen være forekommet. Dumont! Du er bleven riig.

Flourval.

Riig! disse Penge mener Du; endnu engang: de ere ikke mine! — Jeg vil ikke røre dem, jeg vil ikke see dem; Luison! her ere de, de høre Dig til. Skil mig ved dem, det er Blodpenge. Jeg har kiøbt dem af Jvrois for Theodors Liv.

Luison.

Bort med dem; o! jeg vidste nok, de vilde giøre os ulykkelige.

Flourval.

Verneuil! nu anraaber jeg Dig om Medlidenhed! — Du kiender mig ikke! — nu er Tiden for kostbar til Forklaring; jeg vilde ikke styrte Flourval; nu kunde jeg det, for at redde hans Søn.

Verneuil.

Bed mig ikke, jeg vil giøre Alting; strax kan jeg ikke redde ham! Om jeg tilbød Penge, mig vilde det giøre mistænkt; nu har vi da ikke mere nødig at frygte for Moderen, — Sagen maa gives en nye Vending, o! Alting var bered til hendes Flugt; nu behøves den vel ikke?

Flourval.

Hvordan!

Verneuil.

Det besørgede vi, medens Ivrois foranstaltede din Fængsling. — Da frygtede vi for Dig! hun skulde til Moranceurs Gods. — Jeg sender i Dagbrækningen to Transportvogne til Armeen — Man vilde ikke undersøge dem. — Hun havde været i Sikkerhed.

Luison

som har staaet i dybe Tanker foran Bordet.

Min Fader, disse Penge sagde De jo var mine?

Flourval.

Ja! ja!

Luiſon.

Vel! De begyndte paa engang at faae et Værd i mine Øine.

Flourval.

Forſtyr os ikke; lad Madam Flourval reiſe.

Verneuil.

Nu?

Flourval.

Hun kan have Forfølgere, ſom Du ikke tænker paa. Det bliver vel ogſaa nødvendigt at jeg reiſe; lad hende gaae foran, og lad os redde Theodor. Luiſon gaaer ubemærket ud med Pengene.

Verneuil.

Jeg har Intet derimod, dog er mit Mod voxet, ſiden jeg vandt vor gamle Ven igien, jeg vil tale med Aubin, jeg formoder, han har ikke været ledig, og jeg ſkal ufortøvet bringe Dig Efterretning.

Jvrois uden for.

Bie her Moranceur, jeg maa tale ene med ham.

kommer ind.

Flourval.

Gaae! Jeg paalægger Dig, skiul min Deeltagelse for Ivrois; skynd Dig, jeg skielver for ethvert Øieblik, Du kunde komme for silde.

Verneuil.

Vær rolig! gaaer.

II.

Ivrois. Flourval.

Ivrois

seer efter ham, en kort Taushed.

Saa! Der skal Ingen forstyrre os, Dumont! Det er mig allene, der kræver Dig til Regnskab; Du har giort mig mistænkt; Du har opdrevet Beviser imod mig; Du har giort mig foragtelig i mine Venners, i den Flourvalske Families Øine; det har lykkedes Dig, at giøre mig foragtelig for mig selv.

Flourval foragtelig.

Det troer jeg; den maa dog have nogen Følelse af Retskaffenhed tilbage, som kan blive det.

Ivrois.

Du spotter! Jeg kunde betale Dig med samme

Mynt; jeg kunde spørge Dig, hvad Begreb Den har om Retskaffenhed, der vil styrte den Ven, i hvis Forbrydelse han er medskyldig, som fængsler hans uskyldige Søn, bringer ham i Livsfare.

Flourval.

Var det ikke din Hensigt med mig.

Ivrois.

Skal han da bøde for det? Jeg seer det; det er Blod du tørster efter; Du skal ogsaa faae det.

Flourval.

Umenneske! Dyng ikke din Forbrydelse paa mig! Har jeg vildet bringe ham i Livsfare? Du har bedraget ham, han bedrog mig; tilregn mig ikke dit Bedrageri. Du havde indbildt ham, at dette Fængsel ikke havde Noget at betyde. O! Hvordan kunde jeg ogsaa troe ham, jeg kiendte jo Dig! — Det er dit Forræderie, der har styrtet ham.

Ivrois bedøvet.

Du har Ret! Skal da Alting falde sammen paa mit Hoved.

Flourval.

Hvad seer jeg? skulde det være mueligt, at Du endnu var i Stand til at fortryde?

Ivrois

uden at have hørt det.

Ogsaa det bestyrker mig i mit Forsæt! — Du, mont, Du har giort en falsk Regning, Du vilde have mig af Veien, det skal jeg komme, men Du maa først. (Tager to Pistoler op af Lommen). Vælg!

Flourval bestyrtset.

Hvad vil Du?

Ivrois.

Vælg! Jeg har mistet min Ære! Jeg har Intet mere at leve for; man vil tillægge mig Flourvals Ulykke. Jeg kan kun bevise min Uskyldighed ved min Død! Jeg havde alt været ude af Verden, havde jeg ikke først kunnet giort den den Lieneste, at skille den ved Dig.

Flourval

seer forundret paa ham.

Jeg skaaes ikke.

Jvrois.

Du skal! ud kommer Du ikke! Moranceur hinder, at Ingen kommer herind. — Du skal!

Flourval.

Myrd mig! men jeg slaaes ikke! —

Jvrois med Følelse.

Du maa af Veien! hvem vilde forsvare den ulykkelige Familie, naar jeg var borte! Den vilde falde i dine Hænder — vore Venner vilde troe Dig — Verneuil er den Eneste af dem, som har nogen Menneskekundskab; de Andre har i dette Huus, i hiint Værelse, lært at glemme, De vare i Verden.

Flourval.

Hvem skulde troe, det Menneske var Flourvals Angiver!

Jvrois.

Det Ord nedslaaer mig ikke i din Mund! han er borte, og jeg døer, fordi jeg kun kan retfærdiggiøre mig for ham!

Flourval.

Det er ikke sandt!

Ivrois.

Jo! jo!

Flourval.

Det er ikke sandt!

Ivrois.

O! levede han kun!

Flourval.

Tag Dig i Agt, at Du ikke siger mere, end Du vilde staae ved, om han stod for Dig.

Ivrois.

Arme Flourval!

Flourval.

Det er længe siden, Du saae ham; betragt mig, see mig i Øinene! og retfærdiggior Dig saa; jeg skal ligne ham.

Ivrois.

Jeg har ikke seet ham, siden I forlod Paris sammen; han maatte vel omtrent see ud som Du. Det har ogsaa faldet mig ind, og jeg havde kunnet omfavnet Dig, hvis Du ikke var Dumont.

Flourval.

Jeg har talt med ham siden hans Flugt; han var slet ikke tilbøielig til at forsvare Dig.

Ivrois.

O, det behøvedes kun, jeg talte med ham.

Flourval.

Virkelig? Jeg kunde næsten faae Lyst til at mane Aander.

Ivrois.

Du spotter Elendige. — Vælg!

Flourval.

Endnu engang! jeg slaaes ikke!

Ivrois.

Vi maae Begge døe.

Flourval.

Hvis Du har Flourval kier, saa skydes vi ikke.

Ivrois.

Jeg kunde myrde Dig, uden Forsvar! Det vil jeg ikke; og dog — (sætter Pistolen mod sit Bryst). Jeg behøver kun, at trykke denne af, og Du maa døe som min Morder.

Flourval.

Hvad gior Du?

Ivrois hiertelig.

Du skiælver for at døe! Det er Straffen, fordi Du sveg din Ven! Jeg kan døe rolig.

Flourval

som hele Tiden har betragtet Ivrois opmærksomt.

Nei! Det er ikke Forstillelse! — Jeg begriber Dig ikke.

Ivrois.

O! Det er just min Ulykke, at Ingen begriber mig. For sidste Gang, vil Du slaaes?

Flourval.

Nei!

Ivrois.

Og hvorfor?

Flourval.

Fordi jeg begynder, at kunde holde Dig for en ærlig Mand.

Ivrois.

En sær Grund! Giver Frygten Dig maaskee den Overtro, at den Redelige vinder.

Flourval.

Du er bitter; og jeg holder op at være det; besvar mig først et Spørgsmaal: er Theodors Fare virkeligen saa stor?

Ivrois.

Saalænge Du lever! Ja!

Flourval.

Ivrois! Kunde Du redde ham?

Ivrois.

Jeg har udfordret Dig! Det er min sidste Forretning i Verden; vi maae begge døe! Jeg haaber Verneuil kan redde ham.

Flourval.

Ivrois, i din Stilling kunde Du snarere giøre det! Kommissairen er under Dig. Han er maaskee din Ven, red ham, saa vil jeg slaaes med Dig, eller omfavne Dig.

Ivrois bestyrtset.

Nu begriber jeg ikke Dig.

Flourval med Varme.

Red ham! Red ham! Saa vil jeg ikke skydes; saa vil jeg omfavne Dig. Jeg vil glemme, Du har denuncert Flourval, naar du vil redde hans Søn!

Jvrois

med stigende Forundring.

Taarerne staae dig i Øiet. Ligger der dig Magt paa at redde Theodor?

Flourval.

Megen, grumme megen. Skal Een af os dø, nu vel! Giv mig Pistolen; men red ham!

Jvrois.

Du vil redde Sønnen og plyndre Moderen! det er altsaa ikke Blod, Du vil have — Blod frygter Du for — det er Penge.

Flourval.

Penge! tag dem! men red ham! vil Du lade hende beholde dem; jeg skal ikke berøve hende dem; de elske jo saa hinanden — der, Berneuil har flyet mig dem, gaaer til Bordet, studser. De ere borte!

Jvrois.

Hvad?

Flourval.

Her laae de! Jeg veed ikke, hvor de ere blevne af — jeg har ikke tænkt paa dem; Du seer, de vare mig ligegyldige!

Jvrois.

Ubegribelige Menneske! Hvad var da Din Hensigt med denne Fordring; med at rive Sagen af mine Hænder; med at ymte om, at Du havde Beviser mod Flourval? —

Flourval.

Hvad var din Hensigt med at denuncere ham?

Jvrois langsomt.

Du seer stivt paa mig.

Flourval ligeledes.

Du kan ikke svare mig.

Jvrois varsom.

Jeg tør ikke svare Dig.

Flourval ligeledes.

Vi har begge Mistro til hinanden.

Ivrois.

Jeg bovede meget — om —

Flourval.

Du vilde jo have dræbt mig —

Ivrois.

Jeg vilde — jeg veed ikke hvordan det er — nu kan jeg ikke mere.

Flourval.

Jeg begynder at agte Dig — uagtet al Sandsynlighed er imod Dig.

Ivrois.

Agte! — jeg foragter Dig ikke længer.

Flourval.

Ved Theodor! Tiden vil oplyse det Øvrige.

Ivrois.

Hans Moder!

Flourval.

Hun skal — veed Du det?

Ivrois hæver Pistolen.

Reise! — man har fundet et Fristed til hende!

Flourval med Varme.

Forhindre det ikke, lad hende flygte! nu erindrer jeg det: Du selv har bedet vore Venner beskytte hende; forhindre det ikke! —

Jvrois lader Pistolen synke.

Skulde jeg hindre det?

Flourval.

Der var en Tid, vi ikke mistroede hinanden!

Jvrois.

I dette Huus burde vi rigtig nok mindst gjøre det.

Flourval tvivlende.

Giv mig din Haand.

Jvrois.

Der!

Flourval.

Vi vil endnu ikke foragte hinanden.

Jvrois.

Nei! Endnu ikke.

Flourval.

Jeg havde — bie her — gaae derhen! Vi vil ikke see paa hinanden. Jeg kan endnu ikke vænne mig til

at troe, Du skulde være en ærlig Mand. Vi vil Begge sætte os, og saa —

Ivrois.

Skynde, eller omfavne hinanden.

de gaae hver til sit Vindue. Et lille Ophold. Det banker.

Flourval vender sig.

Det banker!

Ivrois ligeledes.

Vie! Jeg vil lukke op.

gaaer til Døren.

Moranceur uden for.

Jeg kan ikke holde hende tilbage.

Ivrois.

Lad hende komme.

12.

Flourval. Ivrois. Mad. Flourval.

Mad. Flourval.

Jeg maa tale med ham! det angaaer min Søn! hvor er han?

Flourval

vil gaae hende imøde.

O! seer paa Ivrois, standser Nei! Nei! vil gaae ind i Cabinettet.

Ivrois

springer til og griber ham i Armen.

Du bliver her, saaledes faae vi Oplysning.

Flourval bliver staaende tvivlraadig med Haanden for Øinene.

Mad. Flourval gaaer frem.

Min Herre! De vil ikke see paa mig, De vil ikke see — Nei jeg vil ikke tale om forrige Tider; det var kun at forbitre Dem; hør kun en Moder, som er i Bekymring for sit Barn! — han er uskyldig, jeg veed ikke hvad De har imod ham, men hav Medynk med mig!

Flourval til Ivrois.

Jeg besværger Dig, lad os være eene!

Ivrois.

Nei! Jeg forlader ikke Værelset; tael med hende; svar hende.

Mad. Flourval.

Store Gud! Hvad var det for en Stemme! griber hans Haand. Vend Dem om, see paa mig; tillad mig kun at see paa Dem. Flourval kan ikke modstaae, hun kiender ham, og falder halv afmægtig i hans Arme.

Flourval.

Min Adele! vender sig til Ivrois og river Plastret af. Det er forbi! Jeg er Flourval.

Ivrois forstenet.

Flourval!

Flourval.

Her er jeg, jeg og min Kone, anklag og myrd os! jeg har dog trykket hende igien i mine Arme.

Mad. Flourval

har fattet sig.

Nej! Nej! Du lever! Jeg har faaet Dig igien; lad mig ikke miste dig mere.

Ivrois.

Flourval! Hvor gierne trykkede jeg Dig ikke op til mit Bryst; men nu vilde Du stode mig fra Dig;

vel! om et Øieblik skal Du omfavne mig des varmere! ud af Døren. Mine Venner! Moranceur, kald dem Allesammen!

Flourval.

Lad dem komme; Du har seet os; De Andre frygter jeg ikke for.

Ivrois.

Du lever! I vil alle frikiende mig.

13.

De Forrige. Aubin. Moranceur.

Moranceur.

Hvad er det! Du smiler; han omfavner hende! To Sine! Har jeg ogsaa mine endnu! Flourval!

Flourval.

Som takker Dig ærlige Moranceur, for dit varme Venskab; nu vil Du dog give mig Haanden.

Moranceur.

Gierne, skiøndt! viser paa Mad. Flourval. jeg maa nu afstaae fra nogle af mine Rettigheder. Men forklar os —

Mad. Flourval sætter sig.

Tael Flourval! Lad mig sætte mig; jeg er svag, men det vil gaae over; det er af Glæde.

Flourval.

Faa Ord vil forklare Jer min Forklædning; jeg frygtede for Jvrois, jeg begynder nu at troe det var unødvendigt.

Aubin.

Hvordan?

Jvrois.

Ja! ja! faa Ord vil ogsaa forklare min Opførsel! Flourval, fik Du ikke paa samme Tid, Du blev denuncert, en Seddel uden Navn, som —

Flourval tager den op.

Hvordan! bie — her er den!

Jvrois.

Du har den! Himlen være lovet! kiender Du dette Signet? tager det op.

Flourval.

Det var altsaa Dig — — —

Ivrois.

Som vilde redde Dig; som var i den dødeligste Uroligheд over din Udeblivelse; som fortvivlede over at høre din Død og sin mislykkede Plan.

Flourval omfavner ham.

Nu kan vi omfavne hinanden.

Ivrois.

Min Ven! men Du har ikke hørt min Hensigt; Aubin og din Kone heller ikke.

Flourval.

Jeg begriber den.

Ivrois.

Du har Fiender i Paris! jeg vidste det; jeg vilde redde Dig; og anstillede mig, som jeg hørte til dem. De havde udforsket, at Du havde sendt Penge til din emigrerede Svoger, og lod mig det vide; jeg bad dem, see Tiden an; indbildte dem, der var en vigtigere Anklage imod Dig. De bleve utaalmodige, pressede, skyndte paa mig; jeg vidste, at faae Sagen i mine Hænder; og angav Dig for hvad Du aldrig kunde giort Dig skyldig i, for at

have sendt Vaaben til Fædrenelandets Fiender. — Jeg skulde nok finde Leilighed til at redde Dig ud deraf. —

Flourval.

Ærlige Ven!

Mad. Flourval.

Tilgiv mig, det vil ikke falde Dem saa tungt, som mig, at mistænke Dem.

Aubin.

Saa var der dog ingen Forbryder iblandt os; vor Kreds er ikke vanhelliget; Ivrois! Du kiender mig! jeg gior vor Venindes Ord til mine.

Ivrois.

I behove ingen Tilgivelse; jeg behover den selv, det var Stolthed, at jeg taug; min Plan var vovelig, jeg vilde allene sætte mit Liv i Fare! Jeg vidste jo nok, I vilde ellers have deelt den med mig. —

Aubin

griber hans Haand.

Min Ven!

Ivrois.

Tie! Tie! Jeg er belønnet, mere end belønnet! men vi overlade os formeget til Glæden; al Fare er endnu ikke forbi, skiøndtøen er mindre. Theodor!

Flourval.

Han gik i Fængsel for sin Fader!

Mad. Flourval.

Min ædle Theodor! befrie ham!

Ivrois.

Nu begriber jeg Alting. —

Moranceur.

Kom! Jeg skammer mig; jeg har slet ingen Ting giort; lad det være mig, som befrier ham.

Flourval.

Verneuil er her ikke; jeg haaber han vil bringe os Efterretning.

Mad. Flourval.

Og Luison! Jeg har længe savnet hende.

Aubin.

Jeg talte med Verneuil, da jeg forgiæves havde søgt Kommissairen, for at høre, i hvilket Fængsel —

Ivrois.

O! Det vidste Ingen bedre, end jeg! Det var min Vens Fiende, jeg vilde have aabnet det for!

Flourval.

Adele, lad mig ikke fortvivle! Jeg har berøvet Dig din Søn. —

Mad. Flourval.

Han gav mig Dig igien! han bar de Lænker, som skulde have betynget Dig, jeg er hans Moder! Mit Hierte kiemper mellem Kummer og Stolthed.

Ivrois.

Fortvivl ikke! Med Hurtighed og Liist kunne vi endnu redde ham. Din Kones Afreise var bestemt, Du følger hende.

Moranceur.

Til mig! Til mig! Der er Ingen, der har lidt mindre, og vinder mere, end jeg.

14.

De Forrige. Verneuil. Flourval Søn. Luiſon.

Verneuil

foran, omfavner Flourval.

Glæde! Glæde! min Ven! her er han! han er frie! —

Alle.

Frie!

Flourval Søn

i ſine Forældres Arme.

O! min Fader! min Moder! Luiſon! hvo er lykkeligere, end vi!

Verneuil.

Flourval! jeg veed, hvem jeg omfavner; din Søn har ſagt mig Alting.

Flourval.

Alting? Du veed dog neppe, at Ivrois er min Ven?

Jvrois.

Siden om det. Hvorledes reddede Du ham?

Verneuil.

Jeg fuldendte kun Værket. Luison—

Luison til Flourval.

Jeg kiender Dem! De har ikke tabt det Mindste ved deres Forandring.

Flourval.

Jeg haaber, jeg har vundet; jeg skal aldrig glemme Deres Forbon; nu skylder jeg Dem jo ogsaa min Søn.

Luison.

Jeg tog Pengene; Fortvivlelse gav mig Mod! Jeg iilte til Commissairen. Guldet blændede ham; efter mange Afslag gik han.

Flourval Søn.

Han kom ind i Fængslet med en hemmelighedsfuld Mine, — jeg troede han vilde føre mig til Døden.

Luison.

Jeg skielvede! Døren sprang op.

Flourval Søn.

Og Luiſon ſloi i mine Arme.

Luiſon.

Han vilde ikke følge mig.

Flourval Søn

til ſin Fader.

Jeg ſittrede for Deres Liv.

Flourval.

Og glemte din egen Fare!

Mad. Flourval.

Han havde ſin Faders Hierte!

Flourval

omfavner hende.

Og ſin Moders Ømhed.

Luiſon.

Jeg fortvivlede.

Flourval.

Og da jeg ſaae det, roes mig ikke! jeg havde nær fulgt hende.

Luiſon.

O! Du var meget beſtemt.

Verneuil.

Saa kom jeg.

Luison.

Commissairen forskrækkedes! Vi sloi fra hinanden.

Verneuil.

Han blegnede ved min Ankomst. Jeg satte Mod i ham. Jeg svarer for hans Taushed — Din Søn og jeg havde en Forklaring sammen — jeg aabnede Døren.

Luison.

Vi omfavnede hinanden.

Flourval Søn.

Og fulgte vor Ven!

Luison.

Han beholdt Pengene!

Flourval Søn.

For min Skyld! Vi ere ganske fattige!

Luison.

Men lykkelige!

Flourval.

Ja lykkelige! vi har vore Børn.

Mad. Flourval.

Vi ere samlede igien! Vi savne Intet.

Aubin.

Vi ere Venner som før, prøvede Venner.

Moranceur.

Vi ere Alle lykkelige.

Verneuil.

Og nu maae vi omfavne hinanden, og tænke paa Reisen.

Flourval.

Vie! Vi har mistet en Ven! Jsee paa mig! det hører til mig! det hører til min Flugts Historie.— Luison! Din Fader er død.

Alle.

Død?

Flourval.

Aubin kan fortælle jer det; Jeg skal ogsaa sige Dem Alting, min Datter. Luison! lad mig beholde det Navn, De engang gav mig!

Luison.

Min Fader!

15.

De Forrige. Geofroi.

Geofroi til Verneuil.

Vognen er kommen! Jeg har besørget Alting.

vil gaae.

Flourval.

Bliv!

Geofroi i det han gaaer.

Endnu ikke Herre! Endnu er De ikke ganske reddet.

Flourval.

gaaer efter ham ved Døren.

Jeg har dog Tid til at omfavne dig, O! Jeg veed ikke, hvad jeg skylder Geofroi.

Verneuil.

Jeg veed det. Afsted mine Venner! Dagen bryder snart frem. Der er ingen Tid at spilde. Morranceur, Dig indsætte vi til denne Families Fader.

Aubin.

Er Alting sikkert?

Berneuil.

Ganske! Reiseklæder ligge nede i den forreste Stue. Flourval og hans Søn maae gaae for Postkarle. Geofroi følger med; adlyd kun ham! gaae! Vi tør ikke engang følge jer ned.

Flourval

sloaer sine Arme om sin Kone.

Betragt vore Venner! Og saa —

Moranceur.

Kom! Kom I ere alle min Familie! det er dog godt, ikke at fortvivle! jeg beholdt min Fornuft, Madam, da De afslog min Haand! Jeg var mere forstandig, end salig Blinval, der svor paa, han vilde have sin Pige, eller Ingen, og saa, da han ikke fik hende, af Desperation giftede sig med en Enke! havde jeg giort det, kunde jeg nu ikke raade alene.

Flourval

omfavner Ivrois imedens.

Jeg glemmer dig ikke, jeg glemmer Ingen af Jer.

Jvrois.

Tie! Tie!

Aubin til Theodor.

Gaae, min Søn, lev et stille lykkeligt Liv, med din unge Kone, — vi ere gamle, uden Familie, vort Venskab er fast — vi vil arbeide for Statens tilkommende Lykfaligheed — skaf Du os gode Borgere, som kan nyde Frugten af vort Arbeide!

under denne Replik har de Øvrige omfavnet hinanden, Moranceur staaer som paa Naale.

Moranceur kysser Jvrois.

Du er min Helgen! Afsted Børn! — det er kun naar jeg kommer, jeg omfavner mine Venner — naar jeg forlader dem, vender jeg min Vei.

gaaer hurtig, de Øvrige følge langsomt.

Luison

omfavner Aubin i Døren.

Lev vel! det er kun Theodor, der kan skille mig fra Dem.

16.

Aubin. Ivrois. Verneuil.

En lang Tausshed.

Aubin torrer en Tagre af Øiet.

Dagen bryder snart frem.

Verneuil.

Ja! Lysene ere næsten udbrændte.

Ivrois.

De ere reddede.

Verneuil.

Ja! Geofroi veed Beskeed overalt. Nu maae vi see, vi kan afgiøre Sagen.

Ivrois.

Det er let! Flourval nævnes ikke synderligen mere, siden man holdt ham for død; denne Nats Tildragelser ere ikke bekiendte, uden for dit fredelige Huus; Theodor kan være reist bort i Forretninger, Vagten veed ikke hvem De har fængslet; det er desuden ikke noget Nyt for dem, Commissairen finder nok sin Redning ved at tie; lad mig sørge for Resten!

Aubin.

Hvor vi dog ere lykkelige, vi har mistænkt hinanden; det være første og sidste Gang i vort Liv!

Verneuil.

Vort Venskab er prøvet, — gudskelov — nu har vi i vor farlige Stilling meget mindre at frygte for.

Jvrois.

St! man hører Vognrummel.

Aubin.

Vognen kiører.

Verneuil.

Jeg synes dog, der er blevet noget dødt omkring os.

Jvrois.

Jeg er meget vel tilmode.

Aubin.

I bedre Tider see vi dem igien.

Jvrois.

Men vi skilles ikke mere ad!

Aubin.

Vi ophæve ikke vort Samfund!

Verneuil.

Nei! Nei!

Aubin.

Vi leve!

Verneuil.

Og dø sammen!

De give hinanden Hænderne.